Ὀρθόδοξος Τύπος

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ἔκδοσις τῆς ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΥ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΕΝΩΣΕΩΣ (Π.Ο.Ε.)

ΠΛΗΡΩΜΕΝΟ ΤΕΛΟΣ Ταχ. Γραφείο ΚΕΜΠΑ Αριθμός Αδείας 3645 ΚΩΔΙΚΟΣ 013053

PRESS POST X+7 ΕΛΤΑ Hellenic Post

ΕΤΗΣΙΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ: ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: ΕΥΡΩ 50,00. ΚΥΠΡΟΥ: ΕΥΡΩ 90,00. ΕΥΡΩΠΗΣ: ΕΥΡΩ 90,00. ΑΜΕΡΙΚΗΣ ΚΑΙ ΑΛΛΩΝ ΧΩΡΩΝ: ΕΥΡΩ 100,00. ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ: ΕΥΡΩ 1,20

ΙΔΡΥΤΗΣ † Ἀρχιμ. Χαράλαμπος Δ. Βασιλόπουλος | 17 ΙΟΥΛΙΟΥ 2015 Μαρίνης Μεγαλομάρτυρος, Σπεράτου καὶ Βερονίκης Μαρτύρων, Εὐφρασίου Ἐπισκόπου Ἰωνοπόλεως | ΕΤΟΣ ΝΕ΄ ΑΡΙΘΜΟΣ ΦΥΛΛΟΥ 2078

ΟΙ ΗΓΕΤΕΣ ΕΧΟΥΝ ΥΠΕΡΕΚΤΙΜΗΣΕΙ ΤΙΣ ΑΝΘΡΩΠΙΝΕΣ ΔΥΝΑΜΕΙΣ

Ὁ Θεὸς ἠμπορεῖ νὰ ἀνατρέψῃ τὰ σχέδια τῶν ἐχθρῶν μας

Τοῦ ***Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Φθιώτιδος Νικολάου***

Ὁ Σεβ. Μητρ. Φθιώτιδος κ. Νικόλαος ἔδωσε εἰς τὴν δημοσιότητα ἕνα μικρὸν κείμενόν του μὲ τίτλον «Ἡ δύναμη τῆς προσευχῆς», εἰς τὸ ὁποῖον ὑπογραμμίζει ὅτι πρέπει διὰ τῆς προσευχῆς νὰ ἐναποθέσωμεν τὰ προβλήματά μας εἰς τὸν Θεὸν καὶ νὰ μὴ στηριζώμεθα μόνον εἰς τὶς ἀνθρώπινες δυνάμεις. Παραθέτομεν ὁλόκληρον τὸ κείμενον ὡς ἐδημοσιεύθη εἰς τὸ ἐπίσημον ἱστολόγιον τῆς Ἱ. Μητροπόλεως τὴν 9ην Ἰουλίου 2015:

«Ἔρχονται κάποιες στιγμὲς στὴ ζωή μας κατὰ τὶς ὁποῖες τίποτε ἄλλο δὲν ἠμποροῦμε νὰ χρησιμοποιήσουμε γιὰ νὰ βγοῦμε ἀπὸ κάποιο ἀδιέξοδο, παρὰ μόνο τὴ δύναμη τῆς προσευχῆς.

Αὐτὴ ἡ ὀδυνηρὴ περίοδος γιὰ τὴν κοινωνία μας δὲν ἔχει ἄλλο τί νὰ ἐπικαλεσθεῖ, παρὰ μόνο μία ἄνωθεν δύναμη, ποὺ πέμπεται ἀπὸ τὸν Πολυεύσπλαχνο Πατέρα μας, ὡς ἀπάντηση τῆς προσευχῆς μας. Ἀντιτάσσομε στὰ προβλήματα τὴν προσευχή μας ἢ ἔχουμε πιστέψει, ὅτι μὲ τὶς δικές μας ἱκανότητες καὶ μόνο θὰ ὑπερβοῦμε κάθε δυσκολία; Οἱ περισσότεροι καὶ μάλιστα οἱ ἡγέτες ἔχουν ὑπερεκτιμήσει τὶς ἀνθρώπινες δυνάμεις καὶ ἔχουν παντελῶς ἀγνοήσει τὴν δυναμική τῆς προσευχῆς καὶ τοῦτο διότι τὰ δεσμὰ τοῦ ἐγωκεντρισμοῦ τους ἔχουν ἀπομονώσει ἀπὸ τὴν πραγματικότητα καὶ τὴν ἀλήθεια. Ἀπὸ τοὺς ἀρχαίους χρόνους οἱ ἄνθρωποι ἐπεκαλοῦντο τὴ βοήθεια τῶν θεῶν, γιὰ τὴν ἀντιμετώπιση τῶν ποικίλων ἀτομικῶν, κοινωνικῶν καὶ ἐθνικῶν προβλημάτων. Στὴν χριστιανικὴ ἐποχὴ πρῶτοι οἱ ἡγέτες καὶ πίσω τους ὁ λαὸς ἱκέτευαν τὴν Ὑπεραγία Θεοτόκο στοὺς πολέμους, στὶς θεομηνίες, στὶς ἀνομβρίες καὶ σὲ κάθε συμφορά. «Ἐκ παντοίων κινδύνων ἐλευθέρωσον» ἦταν ἡ καθημερινὴ πρὸς τὴν Ὑπέρμαχο Στρατηγὸ προσευχή τους.

Σήμερα; Δυστυχῶς ἡ Νέα Ἐποχὴ ὑπερτονίζει τὴν ἀνθρώπινη δύναμη καὶ ἀγνοεῖ τὴν θεϊκή. Δὲν διδάσκονται ἀπὸ τὴν ἀποτυχία τῶν ἀνθρωπίνων ἐπιτευγμάτων, τὰ ὁποῖα ἡ ἀφροσύνη τὰ μετέτρεψε ἀπὸ εὐεργετήματα σὲ δυστυχήματα;

Ἡ προσευχὴ εἶναι ἰσχυρὸ ὅπλο. Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Σιναΐτης τονίζει: «Οὐ γὰρ ἐστιν ἐν τῷ οὐρανῷ καὶ ἐπὶ τῆς γῆς ἰσχυρότερον ὅπλον». Ἡ περίοδος αὐτὴ πρέπει νὰ εἶναι καιρὸς προσευχῆς.

Ἂς παρακαλέσουμε τὸν Κύριό μας ρίπποντες ἐνώπιόν Του τὴν ἀδυναμία μας. Ἐκεῖνος μᾶς ἔχει ὑποσχεθεῖ: «Αἰτεῖτε καὶ δοθήσεται ὑμῖν» Κι ἂν οἱ πολλοὶ ἀγνοοῦν τὴν δύναμή Του, ὅσοι εἴμαστε πιστοί, ἂς τὸν παρακαλοῦμε νὰ μᾶς ἐλεήσει.

Ὁ Θεὸς ἠμπορεῖ νὰ ἀνατρέψει τὰ σχέδια τῶν ἐχθρῶν μας».

Δύο προφητικὰ ἄρθρα τοῦ Ο.Τ. τοῦ 1979

ΟΙ «ΕΜΠΟΡΟΙ ΤΩΝ ΕΘΝΩΝ» (Ε.Ε.) ΑΠΕΙΛΗ ΔΙΑ ΤΗΝ ΥΠΑΡΞΙΝ ΤΟΥ ΕΘΝΟΥΣ ΜΑΣ!

ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΤΥΠΟΣ

Ἡ Ε.Ο.Κ. ἀπειλή διά τήν ὕπαρξιν τοῦ Ἔθνους

ΕΝΤΑΞΙΣ ΕΡΗΜΗΝ ΤΟΥ ΛΑΟΥ

ΥΠΟΝΟΜΕΥΟΝΤΑΙ ΑΙ ΗΘΙΚΑΙ ΚΑΙ ΕΘΝΙΚΑΙ ΑΞΙΑΙ ΜΑΣ

Ἄρθρον τοῦ Καθηγητοῦ κ. Ἰω. Ν. Καρμίρη

ΕΓΕΡΤΗΡΙΟΝ ΣΑΛΠΙΣΜΑ

ΚΑΤΑΡΗΣΙΣ ΤΟΥ ΟΡΚΟΥ Ἡ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΥΠΟΣΤΗΡΙΖΕΙ

QUO VADIS ECCLESIA?

ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΤΥΠΟΣ

Τεράστιοι κίνδυνοι ἀπειλοῦν τό Γένος μας

ΕΟΚ: ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑ Ἢ ΟΧΙ;

• Ὁ λαός ἀπαιτεῖ νά πληροφορηθῆ ποῦ ὁδηγεῖται καί τί τόν περιμένει

• Γνωστές καί ἄγνωστες δεσμεύσεις ἀπαράδεκτες γιά τήν Χώραν μας

Πρός τόν Πάπα τῆς Ρώμης

Τοῦ Σεβ. Μιθύμνης κ. ΙΑΚΩΒΟΥ

ΑΠΑΡΧΗ ΔΕΙΝΩΝ

Συμφωνία ἐρήμην τοῦ Λαοῦ. Ὑπονομεύονται αἱ ἠθικαὶ καὶ ἐθνικαὶ ἀξίαι μας. Ὁ λαὸς ἀπαιτεῖ νὰ πληροφορηθῆ ποῦ ὁδηγεῖται καὶ τί τὸν περιμένει. Γνωσταὶ καὶ ἄγνωστοι δεσμεύσεις ἀπαράδεκτοι διὰ τὴν Χώραν μας.

Οἱ παραπάνω τίτλοι δὲν εἶναι σημερινοί, ἀλλὰ δάνεια ἐλαφρῶς παρηλλαγμένα ἀπὸ τὰ φύλλα τοῦ Ο.Τ. τῆς 15ης Ἰουνίου (ἀρ. φ. 361) καὶ 6ης Ἰουλίου (ἀρ. φ. 364) 1979, εἰς τὰ ὁποῖα ἀντιστοίχως ὁ Ο.Τ. εἶχε ἀναφερθῆ εἰς τὰς καταστρεπτικὰς συνεπείας τῆς ἄνευ ὅρων ἐντάξεως τῆς Ἑλλάδος εἰς τὴν τότε Ε.Ο.Κ. Καὶ ἰδού, τὸ «προφητικὸν λόγιον σήμερον πεπλήρωται»! Τὸ ψευδὲς ὅραμα, τὸ ὁποῖον κάποιοι τεχνηέντως συμμορφούμενοι πρὸς τὰ σχέδια ξένων παραγόντων ἐκαλλιέργησαν, τὸ ὅραμα τῆς ἀκορέστου ὀρέξεως διὰ οἰκονομικὴν ἀπληστίαν καὶ ἠθικὴν ἀσυδοσίαν εἰς τὴν Εὐρώπην τῆς «ἐλευθερίας», ἀπεδείχθη ὅτι ὡδήγησε εἰς τὴν ἀπόλυτον διαφθορὰν…καὶ μετὰ τὴν διαφθορὰν ἀκολουθεῖ ὡς γνωστὸν ἡ καταστροφή. Ἡ Εὐρώπη τῆς ὑποτιθεμένης «ἐλευθερίας», ὑπῆρξε, εἰς μὲν τὸ κοινωνικὸν σκέλος της, ἡ Εὐρώπη τῆς ὁλονὲν καλπαζούσης ἐλευθεριότητος, εἰς δὲ τὸ οἰκονομικὸν μέρος της, τοῦ ἀνενδότου φιλελευθερισμοῦ. Διὰ τοῦτο σήμερον, μετὰ ἀπὸ τὸν ἐμπαιγμὸν τῆς Χώρας μας, ἡ ὁποία κατήντησε εὐτελεστέρα ἀνθρακος (κάποτε μπαρουτοκαπνισμένη διὰ τὴν Ἐλευθερίαν καὶ νῦν ἀμαυρωμένην ἀπὸ τὴν ἐθνικὴν ταπείνωσιν), ἐπῆλθε «σωτήρια συμφωνία», ὡς ὀνομάζεται ἀπὸ χείλη πολιτικῶν πραματευτάδων ἡ ὑπογραφὴ τῆς ἐξευγενισμένης εἰς τὰ σαλόνια τῶν ἡγεμόνων τῆς Εὐρώπης θανατικῆς καταδίκης ἐνὸς λαοῦ.

Εἰς τὸ φύλλον τῆς 6ης Ἰουλίου 1979 ὁ Ο.Τ. ἔγραφε: **«Τὸ πλέον ἐπικίνδυνον μέρος τῆς Ἐντάξεώς μας εἶναι τὸ ἀναφερόμενον εἰς τὰ ὅσα συνεφωνήθησαν καὶ ἔμειναν μυστικὰ καὶ ἀπόρρητα καὶ ἡ κυβερνῶσα παράταξις ἀρνεῖται νὰ φέρῃ εἰς τὴν δημοσιότητα. Καὶ αὐτὰ εἶναι καὶ δυσάρεστα καὶ ἐπικίνδυνα καὶ ἀνθελληνικά. Ὅσα γίνονται κατὰ Θεὸν καὶ εἶναι δίκαια καὶ τίμια δὲν φοβοῦνται τὸ φῶς. Οἱ δαίμονες καὶ οἱ δαιμονικῶς πράττοντες φοβοῦνται τὸ φῶς καὶ τὴν δημοσιότητα»,** ὑπηχῶν τὸ τοῦ Ἀποστόλου «τὰ γὰρ κρυφῇ ὑπ' αὐτῶν γενόμενα αἰσχρόν ἐστι καὶ λέγειν…». Ὁ Ο.Τ. συνεχίζει **«Ἀπ' ὅσα διέταξεν ἤδη ἡ ΕΟΚ καὶ πρὶν ἀκόμη ὑπογραφῇ ἡ Συμφωνία Ἐντάξεως ἔγιναν δουλικώτατα δεκτὰ καὶ ἐψηφίσθησαν μάλιστα κατὰ τρόπον ἥκιστα κοινοβουλευτικόν, μαρτυροῦν τί ἄλλο ἀναμένει τὸν πολύπαθον τόπον μας»**.

Μήπως αὐτὰ ἀκριβῶς δὲν λαμβάνουν καὶ σήμερον χώραν εἰς τὶς Βρυξέλλες; Οἱ «ἑταῖροι» (εἰς τοὺς ὁποίους καὶ εἰς τοὺς συνεργάτες αὐτῶν ἀπευθύνομεν τὸ «ἑταῖρε ἐφ' ᾧ πάρει;» (Ματθ. 26,50) κατὰ τὴν προδοσίαν τοῦ Κυρίου μας) τῆς πατρίδος μας συζητοῦν κεκλεισμένων τῶν θυρῶν, ἄλλοτε ὅλοι μαζὶ καὶ ἄλλοτε μόνον οἱ ἰσχυροὶ κρίκοι μὲ τὴν κατατρεγμένην Ἑλλάδα, χωρὶς νὰ τηροῦνται πάντοτε πρακτικὰ ἢ νὰ ὑπεισέρχωνται οἱ φακοὶ τῶν τηλεοπτικῶν διαύλων, διὰ νὰ δύνανται νὰ ἐκβιάζουν ὅσον τὸ δυνατὸν στυγνῶς καὶ ἀνερυθριάστως. Καὶ ἤδη πρὶν καλὰ καλὰ «ἐνταφιάσουν» τὴν Χώραν μας καὶ τοποθετήσουν καὶ τὴν ἀσήκωτον μαρμαρίνην πλάκαν, ἡ ὁποία βεβαίως ἐδῶ καὶ καιρὸν ἔχει καταπλακώσει τοὺς Ἕλληνες, ἀπαιτοῦν τὴν ψήφισιν ἑξόν-

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 7ην ΣΕΛ.

Ἐπιστολὴ Ἁγιορειτῶν πρὸς τὴν Ἱ. Κοινότητα διὰ τὸν κ. Μπουτάρη

Ἐν Ἁγίῳ Ὄρει τῇ 30ῃ-6-2015

Πρὸς τὴν Ἱερὰ Κοινότητα Ἁγίου Ὄρους, Ἄθω

Σεβαστοί Πατέρες,

Μέ μεγάλη θλίψη καί ἀθυμία ἀπευθυνόμαστε πρός τήν Ἱεροκοινοτική μας Ἀρχή, γιά νά ἐκφράσουμε τήν ἀπογοήτευση ἀλλά καί τήν μή ἐφάμαρτη ὀργή μας, κατά τό «ὀργίζεσθε καί μή ἁμαρτάνετε» (Ψαλμ. 4, 5), γιά νά ἀναπληρώσουμε τήν ἐκ μέρους σας ἔλλειψη ὀργῆς καί θυμοῦ ἐναντίον τῆς φρικτῆς καί σιχαμερῆς ἁμαρτίας τοῦ Σοδομισμοῦ, τήν ὁποία οὔτε ὁ πανυπερεύσπλαγχνος καί ἐλέημων Θεός οὔτε οἱ πλήρεις ἀγάπης καί φιλανθρωπίας Ἅγιοι Πατέρες ἀνέχθηκαν ἤ ἐπροστάτευσαν.

Δέν τρέφουμε καμμία ἀντιπάθεια πρός τό πρόσωπο τοῦ δημάρχου Θεσσαλονίκης κ. Μπουτάρη. Ἀντίθετα θά τόν φιλοξενούσαμε καί στίς μονές καί στά κελλιά μας, ἄν ἔπαυε νά ὑποστηρίζει, νά προβάλλει καί νά ἐνθαρρύνει τίς παρελάσεις ὑπερηφανείας τῶν ὁμοφυλοφίλων (Gay Pride) καί νά ἰσχυρίζεται ὅτι τό διεστραμμένο αὐτό πάθος, ἡ ἀφύσικη σαρκική συνεύρεση προσώπων τοῦ ἰδίου φύλου εἶναι ἁπλῆ φυσιολογική διαφορετικότητα, τιθέμενος ἔτσι ὑπεράνω τοῦ Θεοῦ καί τῶν Ἁγίων, ὑβρίζοντας τόν Θεό καί βλασφημώντας μέ τούς λόγους καί τίς πράξεις του τό Ἅγιον Ὄνομά του.

Προσδοκούσαμε καί περιμέναμε ὅτι μετά τήν ἐπιστολή πού ἐλάβατε ἐκ μέρους τῆς «Συνάξεως Ὀρθοδόξων Κληρικῶν καί Μοναχῶν», πού σᾶς

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 7ην ΣΕΛ.

Ἡ τραγικότητα τῶν αἱρετικῶν

Τοῦ ***πρωτοπρεσβυτέρου π. Γεωργίου Δ. Μεταλληνοῦ***

Στὶς αἱρέσεις καὶ τοὺς αἱρετικοὺς στρέφει τὴν προσοχή μας τὸ ἀποστολικὸ ἀνάγνωσμα τῆς προσεχοῦς Κυριακῆς (Τίτ. 3, 8-15).

Πολλὲς ἑρμηνεῖες ἔχει λάβει ὁ Ὅρος «αἱρετικὸς» ἀπὸ τοὺς ἑρμηνευτές, καὶ μάλιστα τοὺς νεωτέρους, στὸ χῶρο τῆς Κ. Διαθήκης. Ὑπάρχει ὅμως καὶ ἡ συγκεκριμένη σημασία, ποὺ ἔλαβε ὁ Ὅρος στὴ γλώσσα τῶν Ἁγίων Πατέρων, στὴ γλώσσα τῆς Ὀρθοδοξίας. Γιὰ τοὺς ἁγίους Πατέρας μας «αἱρετικὸς» σημαίνει: διαστρεβλωτὴς τῆς πίστεως, τῆς ἀποκεκαλυμμένης Ἀληθείας, τοῦ θεόθεν δεδομένου τρόπου σωτηρίας. Αἵρεση δέ, εἶναι ἀλλοτριωμένη ἐκδοχὴ τοῦ Προσώπου τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ, ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ ὁδηγήσει στὴ σωτηρία, στὴ θέωση, τὸν ἄνθρωπο καὶ νὰ λυτρώσει ἀπὸ τὸ κακὸ τὸν κόσμο. Οἱ ἅγιοι Πατέρες τῆς ἐν Χαλκηδόνι Δ΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου (451), ποὺ τιμᾶ τὴν προσεχῆ Κυριακὴ ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία σ' ὅλο τὸν κόσμο, αὐτὴ τὴ σημασία τοῦ ὅρου ἐπιβάλλουν νὰ κρατήσουμε καὶ μεῖς στὶς παρακάτω σκέψεις.

Οἱ ἅγιοι Πατέρες, γνήσιοι θεολόγοι

Γιὰ νὰ κατανοήσουμε τὴν τραγικότητα, μέσα στὴν ὁποία ζοῦν καὶ κινοῦνται οἱ αἱρετικοί, πρέπει νὰ δοῦμε τὸ διαμετρικὰ ἀντίθετό τους μέγεθος, δηλαδὴ τοὺς ἁγίους Πατέρες, στὸ κύριο ἔργο τους, τὴν θεολογία. Βέβαια ὁ ἐγκλωβισμένος στὰ κοινωνιολογικὰ σχήματα τῶν καιρῶν μας θὰ σπεύσει ἐδῶ νὰ διαμαρτυρηθεῖ, μὴ μπορώντας νὰ ἐννοήσει, ὅτι ὅλο τὸ ἔργο τῶν Πατέρων, σὲ κάθε ἐποχή, εἶναι θεολογία. Γιατί ἐνωμένοι μὲ τὸ Θεὸ ἀντιμετωπίζουν οἱ Πατέρες ὄχι μόνο τὰ προβλήματα τῆς πίστεως, ἀλλὰ καὶ ὅλης τῆς ζωῆς. Θεὸ - Ἀλήθεια προσφέρουν, ἀντιμετωπίζοντας κρίσεις δογματικές, ἀλλὰ Θεὸ - Ἀλήθεια προσφέρουν ποιμαίνοντας τὰ πνευματικά τους τέκνα καὶ ὁδηγώντας τα στὸ πλαίσιο τῆς ἐν Χριστῷ ζωῆς, ποὺ εἶναι ἡ ἁγιοπνευματικὴ κοινωνία.

Οἱ Ἅγιοι Πατέρες θεολογοῦν πάντα μὲ τὸν φωτισμὸ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Γίνονται πρῶτα δοχεῖα καὶ Ναοὶ τοῦ Πνεύματος, μὲ τὴν χάρη τοῦ Θεοῦ καὶ τὸν πνευματικό τους ἀγώνα, καὶ καταξιώνονται νὰ γίνουν Πνευματοκίνητοι, Θεοκίνητα στόματα τοῦ Λόγου καὶ χεῖρες τοῦ Πνεύματος. Ἡ θεολογία τους εἶναι, ἔτσι, ἔκφραση τῶν μυστικῶν ἐμπειριῶν τους. Ἐκφράζουν αὐτό, ποὺ τὸ Πνεῦμα ἀποκαλύπτει μέσα τους, σκορπίζουν γύρω τὸ φῶς Του. Λέγουν αὐτό, ποὺ βλέπουν, στὴ φωτισμένη καὶ θεοφόρο καρδιά τους. Δὲν εἶναι, λοιπόν, οἱ στοχαστὲς καὶ φιλόσοφοι τοῦ κόσμου, οἱ διανοητὲς - ὅπως λέμε. Ὁ στοχασμός μας δὲν μπορεῖ ποτὲ νὰ γίνει Θεολογία. Μένει φιλοσοφία, μεταφυσική, ἀναζήτηση ἀνθρώπινη.

Ἡ Θεολογία τῶν Πατέρων εἶναι τὸ ἀποτέλεσμα τῆς παρουσίας τοῦ Ἁγίου Πνεύματος μέσα τους. Αὐτὸ ὁμολογεῖ ἕνας ἀπὸ τοὺς λίγους, ποὺ δίκαια πῆραν τὸ ὄνομα τοῦ Θεολόγου τῆς Ἐκκλησίας, ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος: «Δὲν εἶναι τοῦ καθενός, νὰ φιλοσοφεῖ γύρω ἀπὸ τὸ Θεό. Δὲν εἶναι τοῦ καθενός. Αὐτὸ τὸ πρᾶγμα δὲν εἶναι τόσο φθηνὸ καὶ ταπεινό... Δὲν εἶναι

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 7ην ΣΕΛ.

Τὸ ψεῦδος τοῦ Οἰκουμενισμοῦ

Τοῦ ***πρωτοπρεσβυτέρου π. Διονυσίου Τάτση***

Τὸ ΠΡΩΤΙΣΤΟ καθῆκον κάθε ὀρθόδοξου εἶναι νὰ ὑπερασπίζεται τὴν πίστη του δημοσίως καί νά εἶναι προετοιμασμένος νά δεχτεῖ ἀπειλές, διωγμούς, χλευασμούς, περιφρόνηση κ.λπ. Ἰδιαίτερα εὐαίσθητος πρέπει νά εἶναι ἀπέναντι στόν οἰκουμενισμό, ὁ ὁποῖος ἀνατρέπει τήν μόνη καί ἀκριβῆ πίστη στόν ἀληθινό Θεό.

Ὁ λόγιος ἁγιορείτης μοναχός Θεόκλητος Διονυσιάτης χρησιμοποιοῦσε πολλές παρομοιώσεις, γιά νά ἀποκαλύψει τόν ὀλέθριο γιά τήν Ὀρθοδοξία οἰκουμενισμό. Δυστυχῶς ἡ παναίρεση τοῦ οἰκουμενισμοῦ ἐνθαρρύνεται καί διατηρεῖται ἀπό τό Οἰκουμενικό Πατριαρχεῖο, μέ τήν ἐλπίδα ὅτι θά ἀποτελέσει τήν σωσίβιο λέμβο στήν κρίσιμη καί πολλαπλῶς ἐπικίνδυνη ἐποχή μας. Προφανῶς πρόκειται γιά πλάνη, τήν ὁποία δέν μποροῦν νά ἐγκαταλείψουν πολλοί κληρικοί καί θεολόγοι.

Ὁ οἰκουμενισμός εἶναι κοκτεῖλ διαφόρων παράξενων θρησκευτικῶν δοξασιῶν καί ἐκκεντρικῶν φιλοσοφιῶν. Εἶναι ἀπαράδεκτος συγκρητισμός. Ὅλα χωρᾶνε μέσα. Ἡ ἀλήθεια καί τά ψέματα. Ἡ Ὀρθοδοξία καί ἡ αἵρεση. Ὁ οἰκουμενισμός μοιάζει μέ ἑτοιμόρροπη στέγη, κάτω ἀπό τήν ὁποία ὑπάρχουν ὅλα ὅσα μποροῦν νά σκεφτοῦν οἱ ἄνθρωποι. «Εἶναι ἕνα δυσθεώρητο ψεῦδος, ἀλλ' ὡραῖο ψεῦδος, ὅπου θέτει εἰς δοκιμασίαν τάς συνειδήσεις, τάς πεποιθήσεις, τήν πίστιν. Εἶναι ἕνα γοητευτικόν μηδέν, ὅπου λαμβάνει ὑπόστασιν ὑπαρξιακήν εἰς τήν ψυχήν ἐκείνων, οἵτινες δέν ἔζησαν τήν πληρότητα τῆς Ὀρθοδοξίας καί δέν εὗρον "ἀνάπαυσιν ταῖς ψυχαῖς αὐτῶν"» (Ὀρθόδοξα μελετήματα, 1974, σελ. 102).

Ὁ οἰκουμενισμός δέν εἶναι κίνημα, πού ἐπιπόλαια προωθεῖται ἀπό κάποιους μωροφιλόδοξους. Ἔχει σαφεῖς σκοπούς, πού ἄν τούς στοχαστεῖς, θά φρίξεις. Ἡ διάρθρωσή του εἶναι διαμονική. «Ὑποστηρίζει ὅτι οὐδαμοῦ ὑπάρχει ἀλήθεια. Ὑπόσχεται ὅτι μέ τήν μωσαϊκήν του σύνθεσιν θά δώσῃ λύσιν εἰς ὅλα τά προβλήματα τοῦ ἀνθρώπου. Ἀποτελεῖ τό μέσον μιᾶς νέας θεωρήσεως τῆς ζωῆς. Εἶναι ἄθεος μέσα εἰς τήν πολυθεΐαν του. Εἶναι ἀσεβής ἐν τῇ ἀποδοχῇ του ὑπό τήν στέγην του, ὅλων τῶν ἀσεβῶν. Παντοῦ βλέπει κλάσματα ἀληθείας κλάσματα ἑνός τεθραυσμένου καθρέπτου, τά ὁποῖα φιλοδοξεῖ νά ἑνώσῃ. Δέν παραδέχεται προσωπικόν Θεόν. Ἀρνεῖται νά δεχθῇ αὐθεντικά, θεόπνευστα δόγματα. Δέν πιστεύει εἰς ἀποκεκαλυμμένην ἀλήθειαν. Δέν ὑπάρχει μία ἀλήθεια, ἀλλά πολλαί, μερικαί, ἀτελεῖς» (αὐτόθι.).

Ἐπίσης ὁ οἰκουμενισμός δέν στενοχωρεῖ κανένα, γι' αὐτόν δέν ὑπάρχουν πατρίδες, δέν ὑπάρχουν θρησκεῖες. Ὑπάρχει μόνο ἕνας ἀόριστος θεός. Στοχεύει στήν πανθρησκεία, δηλαδή οἱ λαοί ἄς ἔχουν τούς θεούς τους, ἅς εἶναι καί εἰδωλολάτρες, ἀρκεῖ νά μή ὑπάρχουν φανατισμοί, γιά νά ἐπικρατήσει στόν κόσμο ἡ εἰρήνη καί οἱ μεγάλοι ἔνοχοι γιά τή δυστυχία τοῦ κόσμου νά ἔχουν ἐλεύθερο πεδίο καί ἀδιατάρακτη δραστηριότητα, γιά νά ἐκμεταλλεύονται τούς λαούς καί νά τούς ἔχουν ὑπό καταπίεση καί πλήρη ἐξάρτηση.

Μπροστά σ' αὐτόν τόν μεγάλο κίνδυνο τῆς παναίρεσης τοῦ οἰκουμενισμοῦ χρειάζεται ἐγρήγορση καί γενναῖο φρόνημα. Χρειάζεται δημόσια κατακραυγή καί δυναμική ἀντίσταση.

ΣΗΜΕΡΟΝ ΕΙΣ ΤΟΝ «Ο.Τ.»

- **Ὁ Ἅγ. Παΐσιος διδάσκει: «Ὄχι συμπροσευχές, ἀλλά "καλή ἀνησυχία" στούς αἱρετικούς».** Σελ. 6
- **Πορίσματα ἡμερίδος μὲ θέμα: «Κοινωνία χωρίς μετρητά. Προοπτική ἢ ἐφιάλτης;».** Σελ. 5
- **Παπικαὶ καινοτομίαι εἰς τὰ Μυστήρια τοῦ Βαπτίσματος καὶ τοῦ Χρίσματος.** *Τοῦ πρωτοπρεσβ. π. Ἀγγ. Ἀγγελακοπούλου.* Σελ. 5
- **Ὁ Παπικὸς «Ἀρχιεπίσκοπος» ἐν Ἑλλάδι προπαγανδίζει τὰς ἀθεολογήτους παπικάς ἀντιλήψεις.** Σελ. 8
- **Μακ. Ἀρχ. Ἀθηνῶν: «Νὰ ἐπενδύσουμε στὴ νεολαία, τὴν παιδεία καὶ τὸν πολιτισμό».** Σελ. 8

Ἔλλειψις ἡγετῶν

Σέ νέους δυσβάστακτους φόρους ὁδηγοῦνται οἱ ἤδη γονατισμένες Ἑλληνικές οἰκογένειες μετά τήν νέα συμφωνία πού ἐπιτεύχθηκε μεταξύ τῆς Ἑλληνικῆς κυβερνήσεως καί τῶν εὐρωπαίων ἑταίρων μας. Ἐκτός τῶν ἄλλων δημοσιεύθηκε ἡ εἴδηση ὅτι ἀπαιτεῖται καί ἡ ὑποθήκευση πολύτιμων Ἑλληνικῶν περουσιακῶν στοιχείων, ὥστε νά ἰδιωτικοποιηθοῦν καί νά χρησιμοποιηθοῦν γιά τήν μείωση τοῦ χρέους. Τό Γένος μας διέρχεται ἕνα ἀπό τούς πιό θανάσιμους κινδύνους στήν ἱστορία του, ἀφοῦ ὁδηγούμεθα σέ νέα ἐθνική ὑποτέλεια καί δουλεία ἤ σέ ἀφανισμό. Παρά τήν σαφῆ ἐντολή πού ἔδωσε ὁ λαός πρός τήν κυβέρνηση γιά τόν τρόπο πού θά ἔπρεπε νά χειρισθῆ τήν διαπραγμάτευση, αὐτή

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 7ην ΣΕΛ.

Η ΕΝ ΧΑΛΚΙΔΟΝΙ ΑΓΙΑ ΤΕΤΑΡΤΗ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΗ ΣΥΝΟΔΟΣ

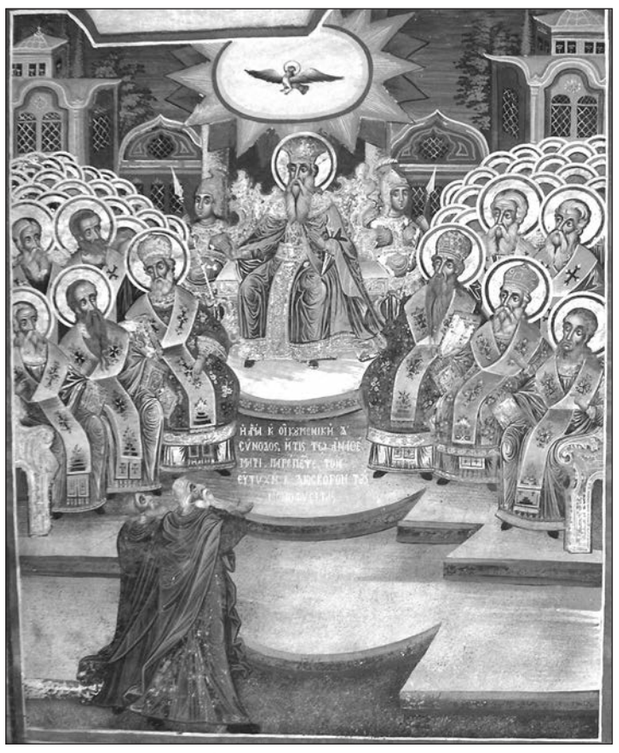

Τὴν Κυριακὴν μεταξὺ 13ης καὶ 19ης Ἰουλίου ἑκάστου ἔτους ἑορτάζομεν τὴν μνήμην τῶν ἁγίων καὶ θεοφόρων Πατέρων τῆς ἐν Χαλκηδόνι Δ΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου.

Ἀνωτέρω τοιχογραφία ἐκ τῆς Ἱ. Μονῆς Μεγίστης Λαύρας Ἁγίου Ὄρους.

Ἀπολυτίκιον, Ἦχος πλ. δ΄.

Ὑπερδοξασμένος εἶ, Χριστὲ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ φωστῆρας ἐπὶ γῆς, τοὺς Πατέρας ἡμῶν θεμελιώσας, καὶ δι' αὐτῶν, πρὸς τὴν ἀληθινὴν πίστιν πάντας ἡμᾶς ὁδηγήσας, Πολυεύσπλαγχνε δόξα σοι.

Κοντάκιον, Ἦχος πλ. δ΄.

Τῶν Ἀποστόλων τὸ κήρυγμα, καὶ τῶν Πατέρων τὰ δόγματα, τῇ Ἐκκλησίᾳ μίαν τὴν πίστιν ἐσφράγισαν· ἢ καὶ χιτῶνα φοροῦσα τῆς ἀληθείας, τὸν ὑφαντὸν ἐκ τῆς ἄνω θεολογίας, ὀρθοτομεῖ καὶ δοξάζει, τῆς εὐσεβείας τὸ μέγα μυστήριον.

ΠΑΡΕΜΒΑΣΕΙΣ ΠΙΣΤΕΩΣ ΚΑΙ ΖΩΗΣ

Ἡ ἐλευθερία τοῦ ἀπαγορευμένου

Τοῦ ***Μιχαήλ Ε. Μιχαηλίδη (†)***

**Ἂν δέν ὑπάρχει Θεός, τότε τῆς ἠθικῆς τά φράγματα γκρεμίζονται καί κυβερνᾶ ἡ ἐλευθερία τοῦ ἀπαγορευμένου. Ὁ θάνατος τοῦ Θεοῦ, πού εἶχε στοχεύσει ὁ ἀθεϊσμός, προκάλεσε τή ψυχορραγία τοῦ ἀνθρώπου. Ἔρημος πιά ὁ ὑπαρξιακός χῶρος ἀπ' τοῦ Θεοῦ τήν παρουσία, ἔγινε "σπήλαιον λῃστῶν"! Ἡ ἀνθρώπινη προσωπικότητα δέχεται ἀδιάκοπα τ' ἀνελέητα χτυπήματα τοῦ ἀμοραλιστικοῦ ἀθεϊσμοῦ. Τί τραγικό! Ὁ ἄνθρωπος θέλησε τό "πᾶν", καί βρῆκε τό "μηδέν"! Ἀναζήτησε τό ἄπειρο κι ἀντίκρυσε τό χάος. Ὁ ἀγνωστικισμός τόν ὠδήγησε στό μηδενισμό (Nihilismus). Ἀλλ' ὁποιος κι ἄν εἶναι ὁ μηδενισμός - ἠθικός, μεταφυσικός, γνωσιολογικός - εἶναι ἀντιφατικός, διότι, ἄν τίποτε δέν ὑπάρχει καί καμιά ἀλήθεια δέν εἶναι δυνατή, τότε καί ὁ μηδενισμός δέν εἶναι τίποτ' ἄλλο..παρά ἕνα ψέμα, πού συνθλίβει καί καταπιέζει. Ὁ ἄνθρωπος πού ἔχασε τό Θεό, ἔχασε καί τήν ἀγάπη. Τό μῖσος εἶναι τό μόνο ὅπλο πού τοῦ ἀπόμεινε. Ἡ πώρωση τῆς συνείδησης καί

Γεγονότα καὶ Σχόλια

Πρόσφατος ὁμαδικὴ βάπτισις Τούρκων πολιτῶν

Η ΠΑΡΑΠΑΝΩ εὐχάριστη εἴδηση ἔρχεται νὰ ἐπιβεβαιώσει τὸν παραπάνω ἰσχυρισμό μας. Ἔντεκα Τοῦρκοι μουσουλμάνοι ἀσπάστηκαν τὴν Ὀρθοδοξία καὶ βαπτίστηκαν πρόσφατα σὲ ναὸ τῆς Ἀττικῆς. Εἶχαν ἐπισκεφτεῖ πρὶν ἕξι χρόνια τὴ Χίο ὡς τουρίστες καὶ εἶχαν ἐντυπωσιαστεῖ ἀπὸ τὰ ἱερὰ ἀξιοθέατα τοῦ νησιοῦ. Ὅταν γύρισαν στὴν πατρίδα τους ἄρχισαν νὰ διαβάζουν γιὰ τὴν Ὀρθοδοξία, τὴν ὁποία καὶ ἀποδέχτηκαν. Πρὶν λίγο καιρό, ἀφοῦ κατηχήθηκαν, ἔλαβαν τὸ ἅγιο Βάπτισμα. «Ἀπὸ τοὺς δεκατρεῖς ὅμως, στὴν κολυμβήθρα ἔφθασαν ἕνδεκα (πέντε ἄνδρες, ἕξι γυναῖκες), ἀφοῦ δύο δὲν κατάφεραν νὰ πάρουν βίζα. Σὲ κλῖμα συγκίνησης τελέστηκε ἀπὸ μητροπολίτη τῆς Ἀττικῆς ἡ Βάπτιση. Ἕνδεκα Τοῦρκοι πολίτες βαπτίστηκαν Χριστιανοὶ Ὀρθόδοξοι καὶ ἐπέστρεψαν στὴν πατρίδα τους. Δεκάδες πιστοὶ παρακολούθησαν τὸ Ἱερὸ Μυστήριο καὶ σεβάσθηκαν τὴν παράκληση τοῦ μητροπολίτη καὶ τῶν ἀναδόχων νὰ μὴ ἀπαθανατίσουν φωτογραφικὰ τὴν τελετή. Γιὰ τὴν ἱστορία, μεταξὺ τῶν νεοφώτιστων ἦταν καὶ γνωστὸς Τοῦρκος ἡθοποιός. (http://www.ierovima.gr)! Οἱ εὐλογημένοι αὐτοὶ ἀδελφοί μας ἦρθαν στὴ χώρα μας, γιὰ νὰ μάθουν γιὰ τὴν Ὀρθοδοξία μας καὶ νὰ λάβουν τὸ ἅγιο Βάπτισμα. Κάνουμε ὅμως τὴν εὔλογη σκέψη: Ἡ ἐν Τουρκίᾳ Ὀρθοδοξία, τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο, μὲ τὸν πληθωρισμὸ τῶν Μητροπολιτῶν του, κάνει ἄραγε γνωστὴ τὴν σώζουσα ὀρθόδοξη πίστη στοὺς διψασμένους πνευματικὰ Τούρκους; Μᾶλλον ὄχι, διότι «περὶ ἄλλων μεριμνᾶ καὶ τυρβάζει»!

Ἀλήθειαι ποὺ «καΐνε»!

ΑΠ' ΟΤΙ φαίνεται οἱ «κόρες» εἶναι αὐτὲς ποὺ δημιουργοῦν τὸ μεγαλύτερο πρόβλημα στὴ «μητέρα». Ὁ λόγος γιὰ τὸν ἀρχιεπίσκοπο Τσεχίας κ. Ρατισλάβ, ὁ ὁποῖος «ξεσπάθωσε» κατὰ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, χαρακτηρίζοντας τὸν ὅρο «Μητέρα Ἐκκλησία», ὡς ἕνα «τύπο σύγχρονης αἵρεσης»! Τὸ εἰδησεογραφικὸ ἱστολόγιο ΡΟΜΦΑΙΑ ποὺ «ἔβγαλε» τὴν εἴδηση τονίζει ὅτι «Ὁ νέος Ἀρχιεπίσκοπος τῆς Τσεχίας βάζει βόμβα στὰ θεμέλια τῆς ἑνότητας τῶν Ὀρθοδόξων καὶ δημιουργεῖ τριγμοὺς στὴν προοπτικὴ σύγκλησης τῆς Πανορθόδοξης Οἰκουμενικῆς Συνόδου»! Ἀλλὰ εἶπε καὶ κάτι ἄλλο ἀξιοπρόσεκτο: «Πέρυσι συνόδευε τὸν Οἰκουμενικὸ Πατριάρχη ὁ Ἐπίσκοπος ποὺ ἀποκαλεῖται Μύρων καὶ λειτουργεῖ 3-4 φορὲς τὸ χρόνο στὴν περιοχὴ γιὰ ἕνα λεωφορεῖο προσκυνητῶν, σὰ νὰ μὴ ὑπάρχει κανένας ἄλλος νὰ τὸ πράξει. Οἱ ἀρχιερεῖς τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου εἶναι τιτουλάριοι ἐπίσκοποι χωρὶς κληρικούς, καθόλου πιστοὺς καὶ ἀκριβεῖς θέσεις ἢ οἱ θέσεις τους δὲν ὑπάρχουν ἐδῶ καὶ αἰῶνες, ὅπως ὁ Ἐφέσου, ὁ Χαλκηδόνος καὶ ὁ Νικαίας. Ὅταν διαβάζεις τὰ ὀνόματα αὐτὰ φαίνονται σπουδαῖα καὶ ὅμορφα ὅμως ἀντιπροσωπεύουν στὴν πραγματικότητα ἀνθρώπους ποὺ κάθονται στὰ γραφεῖα καὶ ἡ πολιτική τους εἶναι παρόμοια. Γιατί νὰ ἔχουμε ἐμεῖς κόμπλεξ κατωτερότητας ἀπέναντί τους;» (Ἱστολ. ΡΟΜΦΑΙΑ)! Ἀλήθειες ποὺ «καΐνε»! «Σεισμικὲς δονήσεις» στὰ σχέδια τῶν οἰκουμενιστῶν!

Ὁ ἀγγλικανισμὸς προωθεῖ ἀλλαγὴν φύλου… τοῦ Θεοῦ!

Η ΚΑΤΡΑΚΥΛΑ τοῦ αἱρετικοῦ ἀγγλικανισμοῦ εἶναι ραγδαία. Μετὰ τὶς χειροτονίες «ἐπισκοπίνων», τέθηκε καὶ θέμα … φύλου τοῦ Θεοῦ! «Μία ὁμάδα γυναικῶν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἀγγλίας ἔχει ζητήσει τὴν ἀντιστροφὴ τῆς "ἀνδρικῆς γλώσσας" στὶς ἀναφορὲς στὸ Θεὸ καὶ ζήτησε ἡ θεότητα τῶν χριστιανῶν νὰ ἀναφέρεται "Αὐτὴ" ("She"). Ἡ ἔκκληση αὐτὴ ἔρχεται τὴν χρονικὴ στιγμὴ ποὺ ἡ ἐπίσημη ἐκκλησία τῆς Ἀγγλίας διόρισε τὴν πρώτη γυναίκα ἐπίσκοπο νωρίτερα αὐτὸ τὸ ἔτος. Ἡ πρόταση αὐτὴ προέρχεται ἀπὸ τὴν ὁμάδα "Watch" (Γυναῖκες καὶ Ἐκκλησία), ἡ ὁποία ἡγήθηκε τῆς ἐκστρατείας γιὰ τὶς γυναῖκες ἐπισκόπους. Τὸ μέλος τῆς 'Watch', αἰδ. Jody Stowell εἶπε ὅτι ἡ ὁμάδα θέλει νὰ "ξαναρυθμίσει" τὶς σχεδὸν ἀποκλειστικὰ ἀνδρικὲς ἀναφορὲς στὸ Θεὸ» (Ἱστολ. Κόκκινος Οὐρανός)! Ἡ Θεία Χάρη φέρνει τὸ φωτισμὸ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος στὴν Ἐκκλησία. Ἀλλὰ ὁ αἱρετικὸς ἀγγλικανισμὸς δὲν εἶναι Ἐκκλησία, γιὰ νὰ ἔχει τὴ Θεία Χάρη καὶ νὰ λάβει ἔτσι τὸ φωτισμὸ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ἰδοὺ γιατί ἔφτασε στὸ ἔσχατο σημεῖο κατάπτωσης νὰ συζητᾶ καὶ τὴν … ἀλλαγὴ φύλου τοῦ Θεοῦ! Ἰδοὺ ἡ αἰτία τοῦ ἀτέρμονα κατήφορου, τὸν ὁποῖο κάνουν πὼς δὲν ἀντιλαμβάνονται οἱ «δικοί» μας οἰκουμενιστὲς καὶ βλασφημοῦν, ἀποκαλώντας τὸν ἀγγλικανισμὸ Ἐκκλησία!

Οἱ οὐνῖται ἐκάλεσαν τὸν Πάπαν εἰς τὴν Οὐκρανίαν!

ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ μυστικό, ὅτι πίσω ἀπὸ τὸν ἐμφύλιο καὶ τὸ διωγμὸ τῶν Ὀρθοδόξων στὴν μαρτυρικὴ Οὐκρανία, βρίσκεται (καὶ) τὸ Βατικανό. Κι' αὐτὸ διότι οἱ ἐκεῖ οὐνίτες, μαζὶ μὲ τοὺς παπικοὺς καὶ τὸ σχισματικὸ ψευτοπατριαρχεῖο τῆς Οὐκρανίας μάχονται μὲ λύσσα ἐναντίον τῶν κανονικῶν Ὀρθοδόξων! Τὰ ἀλλεπάλληλα «κροκοδείλια δάκρυα» τοῦ «ἀλάθητου» οὐδόλως ἔφεραν τὴν πολυπόθητη εἰρήνη στὴν ταραγμένη καὶ ρημαγμένη αὐτὴ χώρα. Τελευταῖα ὁ οὐκρανὸς ὑπουργὸς τῶν ἐξωτερικῶν κάλεσε ἐπίσημα τὸν κ. Φραγκίσκο στὴν Οὐκρανία, δηλώνοντας, ὅτι «τὸ μήνυμα τοῦ Πάπα σχετικὰ μὲ τὴν κατάσταση στὴ Οὐκρανία εἶναι ἐξαιρετικὰ σημαντικὸ γιὰ μᾶς»! Ἀλλὰ ὅμως πολλὰ μηνύματα ἔστειλε ὁ «ἀλάθητος» γιὰ τὴν οὐκρανικὴ κρίση, χωρὶς νὰ σημειωθεῖ ἡ παραμικρὴ πρόοδος. Οἱ δικοί του οὐνίτες, παπικοὶ καὶ ψευτορθόδοξοι, συνεχίζουν ἀκάθεκτοι τοὺς ἀνηλεεῖς διωγμοὺς κατὰ τῶν Ὀρθοδόξων, δολοφονώντας ἱερεῖς καὶ ἀθῴους πολίτες, καίγοντας καὶ μαγαρίζοντας ἱεροὺς ναούς, ἁρπάζοντας περιουσίες καὶ ἄλλες «θεάρεστες» (γιὰ τὸν παπισμὸ) παρόμοιες πράξεις! Ποιὸς νοήμων δὲν μπορεῖ νὰ καταλάβει, πὼς ἡ ἐπίσκεψη τοῦ «ἁγίου πατέρα» εἶναι φανερὴ στήριξη τῶν διωκτῶν τῶν Ὀρθοδόξων καὶ συνέχιση «μέχρις ἐσχάτων» τοῦ καταστροφικοῦ τους ἔργου; Τὸ ἔχουμε ξαναγράψει: ἂν ὁ κ. Φραγκίσκος ἤθελε πραγματικὰ τὴν εἰρήνη στὴν Οὐκρανία, μὲ ἕνα νεῦμα του θὰ τὴν ἐπέβαλε, ἀλλά, ἄλλες οἱ βουλὲς τοῦ ἡγετίσκου τοῦ «Κράτους τοῦ Θεοῦ»!

Ὁ ἀθεϊσμὸς εἶναι πρωτίστως σύστημα μισάνθρωπον!

ΣΤΟΝ ἀθεϊσμὸ ὅλα ἐπιτρέπονται, ἀκόμα καὶ ἡ αὐτοκτονία, ὡς ἄσκηση τοῦ δικαιώματος τῆς αὐτοδιάθεσης! Δεῖτε τὴν εἴδηση: «Τὸ ἐνδεχόμενο νὰ βάλει τέλος στὴ ζωή του ἀφήνει ὁ Στίβεν Χόκινγκ θέτοντας ὡστόσο δύο βασικὲς προϋποθέσεις: ἀφενὸς ὅτι δὲν θὰ ἔχει τίποτε ἄλλο πλέον νὰ προσφέρει καὶ ἀφετέρου ὅτι θὰ ἀποτελεῖ βάρος γιὰ τοὺς ἀνθρώπους γύρω του. Παρόλ' αὐτά, ὅπως ὁ ἴδιος δήλωσε στὸ BBC, ἡ αὐτοκτονία δὲν εἶναι παρὰ μόνο ἕνα σενάριο, ἀφοῦ γνωρίζει καλὰ ὅτι παρὰ τὴν ἀσθένειά του ἔχει πολλὰ νὰ συνεισφέρει στὴν ἐπιστήμη. […] Ὁ Χόκινγκ ἀνήκει στοὺς ὑπέρμαχους τοῦ ἀξιοπρεποῦς θανάτου καὶ τῆς ὑποβοηθούμενης αὐτοκτονίας. Πολλὲς φορὲς ἔχει ἐκφράσει δημοσίως τὴ θέση του τονίζοντας ὅτι ὅσοι ἀφουγκράζονται τὴν ἐπιθυμία τῶν ἀσθενῶν νὰ πεθάνουν καὶ τοὺς βοηθοῦν νὰ ἀπαλλαγοῦν ἀπὸ μία μὴ ἀναστρέψιμη ἐπώδυνη κατάσταση δὲν θὰ πρέπει νὰ διώκονται ποινικὰ» (Ἱστολ. Τὰ Νέα)! Τὸ ἔχουμε ξαναγράψει: ἡ ἀνθρώπινη ζωὴ εἶναι ἀπίστευτα φτηνὴ γιὰ τὸν ἀθεϊστικὸ παραλογισμὸ καὶ ἂς «καμώνονται» οἱ ἀθεϊστὲς ὅτι δῆθεν «διαπνέονται ἀπὸ ἀνθρωπιστικὰ ἰδεώδη»! Ἐμεῖς γνωρίζουμε πολὺ καλὰ πὼς πίσω ἀπὸ τὸν ἀθεϊσμὸ ἵσταται ὁ μισάνθρωπος διάβολος καὶ ὡς ἐκ τούτου τὸ σύστημά του δὲν μπορεῖ, παρὰ νὰ εἶναι μισάνθρωπο!

Χριστιανοὶ βουλευταὶ εἰς τὴν νέαν τουρκικὴν Βουλήν!

ΚΑΤΙ ΑΛΛΑΖΕΙ στὴ «γειτονιά» μας. Χριστιανοὶ μπῆκαν γιὰ πρώτη φορὰ στὴν τουρκικὴ Βουλή, μὲ ὅ,τι αὐτὸ συνεπάγεται! Δεῖτε τὴν εἴδηση: «Ἀλλαγὴ σελίδας καὶ ἐλπίδα γιὰ τοὺς Χριστιανοὺς στὴν Τουρκία; Ὁ χρόνος θὰ δείξει, ἀλλὰ σὲ κάθε περίπτωση σύμφωνα μὲ πληροφορίες τοῦ ΕΚΚΛΗΣΙΑonline ἀπὸ τὴ γειτονικὴ χώρα, ἡ Χριστιανικὴ μειονότητα τῆς Τουρκίας θὰ ἐκπροσωπεῖται πλέον στὸ τουρκικὸ κοινοβούλιο μετὰ ἀπὸ μία μακρὰ ἀπουσία, καθὼς τέσσερα μέλη τῆς κοινότητας ἐκλέγονται βουλευτὲς μετὰ τὴ χθεσινὴ ἐκλογικὴ ἀναμέτρηση» (Ἱστολ. Ξυπνῆστε Ρέ). Φαίνεται πὼς τὸ «ρέκβιεμ Ἐρντογάν» τελειώνει. Τὸ ὅραμα τοῦ ὑπερφίαλου νεοθωμανοῦ τούρκου ἡγέτη «ξεφούσκωσε» κατὰ τὶς πρόσφατες ἐκλογές. Οἱ ἰσχυρὲς φυγόκεντρες δυνάμεις τῆς τουρκικῆς κοινωνίας δὲν τοῦ ἐπέτρεψαν νὰ πραγματοποιήσει τὸ «μεγαλόπνοο» σχέδιό του: τὴν ἀνασύσταση τῆς πάλαι ποτὲ κραταιᾶς ὀθωμανικῆς αὐτοκρατορίας. Ἀποδείχτηκε ἐπίσης πὼς μία ἀπὸ αὐτὲς τὶς δυνάμεις εἶναι καὶ ἡ κρυμμένη ἐδῶ καὶ αἰῶνες χριστιανικὴ πίστη, ἡ ὁποία ἄρχισε νὰ δείχνει τὴν ἀήττητη δύναμή της! Τὰ ἑκατομμύρια τῶν κρυπτοχριστιανῶν τῆς Τουρκίας ἄρχισαν νὰ φανερώνονται καὶ νὰ διεκδικοῦν τὰ βαναύσως καταπατημένα ἐδῶ καὶ αἰῶνες, δικαιώματά τους! Δὲν ξεχνοῦμε τὴν προφητεία τοῦ Ἁγίου Κοσμᾶ τοῦ Αἰτωλοῦ, πὼς τὸ ἕνα τρίτο τῆς Τουρκίας θὰ βαπτισθεῖ, ἡ ὁποία προφανῶς πραγματοποιεῖται στὶς μέρες μας! Μέγα τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, ὁ Ὁποῖος κατευθύνει τὴν ἀνθρώπινη ἱστορία!

Φωτεινοὶ σηματοδόται «εἰς τὴν ὑπηρεσίαν» τοῦ σοδομισμοῦ!

Ἡ ὁμοφυλοφιλία προωθεῖται πυρετωδῶς μὲ ὅλα τὰ μέσα. Ὡς καὶ τὸν γνωστό μας «Σταμάτη» καὶ «Γρηγόρη», τοὺς φωτεινοὺς σηματοδότες, «ἐπιστράτευσαν» κάποιοι στὴ Βιέννη, γιὰ νὰ διαφημίσουν τὴν «σεξουαλικὴ διαφορετικότητα», (ἔτσι ἀποκαλώντας πλέον τὸν δαιμονικὸ σοδομισμό)! Δεῖτε τὴν εἴδηση: «Ἐν ὄψει Eurovision… Ὁ Σταμάτης γίνεται ζευγάρι μὲ τὸν Γρηγόρη καὶ μαζὶ κοσμοῦν τὰ φανάρια στὴν αὐστριακὴ πρωτεύουσα, τὴ Βιέννη. Θέλοντας νὰ προετοιμαστεῖ γιὰ τὸν μουσικὸ διαγωνισμὸ τῆς Eurovision - ποὺ πραγματοποιεῖται στὶς 23 Μαΐου-, ἡ αὐστριακὴ πρωτεύουσα ἀντικαθιστᾶ τὶς παραδοσιακὲς φιγοῦρες στὰ φανάρια μὲ ἐκεῖνα ὁμόφυλων ζευγαριῶν πιασμένων χέρι-χέρι, ἀγκαλιασμένων καὶ ἀγαπημένων. Σύμφωνα μὲ ἐκπρόσωπο τοῦ Δήμου τῆς Βιέννης, ἡ καμπάνια ἔχει ὡς στόχο νὰ δείξει ὅτι ἡ αὐστριακὴ πρωτεύουσα εἶναι μία ἀνοιχτόμυαλη πόλη καὶ νὰ βελτιώσει τὴν συμπεριφορὰ ὁδηγῶν καὶ πεζῶν, καθὼς οἱ νέες φιγοῦρες θὰ προσελκύουν τὴν προσοχή τους -ἀντίθετα μὲ τὰ συνηθισμένα καὶ ἄφυλα ἀνθρωπάκια στὰ φανάρια. Πέρυσι, ἡ γενειοφόρος τραβεστὶ Κοντσίτα Βοὺρστ κέρδισε τὸν διαγωνισμὸ τῆς Eurovision μὲ τὸ τραγούδι της «Rise Like a Phoenix» (Ἱστολ.xorisorianews.gr)! Κάτι τέτοια ἐκφυλιστικὰ φαινόμενα μᾶς κάνουν νὰ ἀτενίζουμε μὲ ἀβεβαιότητα τὸ (ἐγγὺς) μέλλον!

Ἀπίστευτον: Πρῶην Πάπας ἐπήνεσε σατανιστὴν καὶ σατανιστικὸν ὕμνον!

Η ΑΛΗΘΕΙΑ γιὰ τὸν παπισμὸ ἔχει δευτερεύουσα σημασία, γι' αὐτὸ καὶ δὲν ἔχει πρόβλημα νὰ ἐκθειάσει καὶ τὸ πιὸ ἀκραῖο ψεῦδος, ἐπειδὴ ἀκριβῶς δὲν πιστεύει στὴ σώζουσα ἀλήθεια τῆς Ἐκκλησίας! Δεῖτε τὴν εἴδηση: «Πρόσφατα ἦρθε στὸ φῶς στὸ διαδίκτυο ὅτι ὁ Πάπας Ἰωάννης Παῦλος Α΄, κατὰ κόσμον Albino Luciano, βρῆκε ἕνα τρόπο νὰ ἐπαινέσει τὸν σατανιστὴ Giosue Carducci (Τζιόζουε Καρντούτσι, Ἰταλὸς λογοτέχνης, βραβεῖο Νόμπελ 1906), ὁ ὁποῖος ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς σημαντικότερους ἐκπροσώπους τοῦ ἰταλικοῦ σατανισμοῦ! Τὸ πιὸ διάσημο ἔργο Καρντούτσι εἶναι ὁ "Ὕμνος στὸ Σατανᾶ" ἢ "Ὠδὴ στὸν Σατανᾶ", ("Inno a Satana")! Στὶς 17 Σεπτεμβρίου τοῦ 1978, κατὰ τὴν ὁμιλία "First of the Angelus", ὁ Ἰωάννης Παῦλος Α΄ ἐξῆρε τὸν Καρντούτσι ὡς πρότυπο γιὰ τοὺς καθηγητὲς πανεπιστημίου. Τὸ κείμενο στὴν ἰταλικὴ γλώσσα (ἰστοσελίδα τοῦ Βατικανοῦ) ποὺ ἀναφέρεται σὲ αὐτό, ὑπογραμμίζεται μὲ πράσινο: «ὁλόκληρος ὁ "Ὕμνος", τόσο στὰ ἰταλικὰ ὅσο καὶ στὰ ἀγγλικὰ μπορεῖ νὰ διαβαστεῖ στὰ ἀρχεῖα, ποὺ ἔχουν ληφθεῖ ἀπὸ τὴν "Ἐκκλησία τοῦ Σατανᾶ" στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες» (Ἱστολ. redskywarning.blogspot.gr)! Ἀπίστευτη πραγματικὰ εἴδηση! Ἀξίζει νὰ σημειώσουμε πὼς ὁ πάπας Ἰωάννης – Παῦλος Α΄, πέθανε ξαφνικὰ ὕστερα ἀπὸ 50 ἡμέρες ἀπὸ τὴν ἐκλογή του καὶ θεωρεῖται ὡς ὁ «ἀγαθὸς πάπας»! Αὐτὸ ὅμως δὲν τὸν ἐμπόδισε, σύμφωνα μὲ τὸ δημοσίευμα, νὰ ἐκθειάσει τὸν σατανισμό! Κι' αὐτὸ διότι ὁ παπισμὸς ἔχει ἕνα συνεχὲς παρελθόν, παρὸν καὶ μέλλον, ἂς μὴ τὸ ξεχνᾶμε!

Ο ΑΓΙΟΣ ΤΗΣ ΗΜΕΡΑΣ

Η ΑΓΙΑ ΜΑΡΤΥΣ ΜΑΡΙΝΑ

Στὶς 17 Ἰουλίου ἡ Ἐκκλησία μας τιμᾶ τὴν μνήμη τῆς ἁγίας μάρτυρος Μαρίνης. Ἡ ἁγία Μαρίνα καταγόταν ἀπὸ τὴν Πισσιδεία τῆς Μικρᾶς Ἀσίας καὶ ὁ πατέρας της ἦταν ἱερέας τῶν εἰδώλων καὶ ἔζησε κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Κλαυδίου Καίσαρος. Ἡ μητέρα της πέθανε λίγες ἡμέρες μετὰ τὴν γέννηση τῆς ἁγίας, γι' αὐτὸ ἡ ἁγία Μαρίνα μεγάλωσε κοντὰ σέ μία ἡλικιωμένη χριστιανή. Ἡ ἁγία Μαρίνα μέ τό πέρασμα τῶν χρόνων κατηχήθηκε στὴν πίστη καί στὴν ἀγάπη πρός τόν Χριστό καί σέ ἡλικία δεκαπέντε χρόνων ἐπόθησε νά μαρτυρήση γιά τόν Κύριο. Ὅταν ὁ ἡγεμόνας Ὀλύμβριος ἔμαθε γιά τήν πίστη της διέταξε νά τήν συλλάβουν· ἦταν ὅμως τόση ἡ ὁμορφιά της, πού ὅταν ὁ ἡγεμόνας τήν εἶδε ἀναστατώθηκε. Ἡ ἁγία ὁμολόγησε μέ θάρρος τήν πίστη της καί ὁ ἡγεμόνας τήν κτύπησε χωρίς ἔλεος μέχρι πού κοκκίνισε ἡ γῆ ἀπό τά αἵματα. Κατόπιν τήν πῆγαν στήν φυλακή, ὅπου τῆς φανερώθηκε ὁ διάβολος σάν δράκοντας, γεγονός πού τήν φόβισε πολύ, αὐτός κατόπιν μεταβλήθηκε σέ μαῦρο σκύλο. Ἡ ἁγία ἀφοῦ προσευχήθηκε στόν Θεό κτύπησε τόν διάβολο μέ ἕνα σφυρί καί αὐτός ταπεινωμένος ἐξαφανίσθηκε. Μετά τήν ὁδήγησαν καί πάλι γιά ἀνάκριση, ὅπου ἔμεινε στέρεη στήν πίστη. Γι' αὐτό τῆς ἔκαψαν τό σῶμα μέ ἀναμμένες λαμπάδες καί τήν ἔβαλαν σέ δοχεῖο μέ βραστό νερό, ὅμως χάριτι Θεοῦ ἡ ἁγία ἔμεινε ἀβλαβής καί μάλιστα ἕλκυσε στήν πίστη πολλούς εἰδωλολάτρες, τούς ὁποίους καί ἀποκεφάλισαν. Τότε ὁ ἡγεμόνας θυμωμένος διέταξε νά τήν ἀποκεφαλίσουν. Καί ἔτσι ἡ ἁγία μεγαλομάρτυς Μαρίνα παρέδωσε τήν ἁγία ψυχή της στόν Νυμφίο της, πού τόσο ἀγάπησε.

Εἰς τὸ Ἅγιον Ὄρος

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

δεῖπνο. Κι ἐδῶ ἡ πολυκοσμία εἶναι τόση, ποὺ μὲ δυσκολία βρίσκουμε θέση στὴν τεράστια Βυζαντινὴ μοναστηριακὴ τράπεζα μὲ τὰ σὲ σχῆμα πετάλου 24 μαρμάρινα τραπέζια. Χωράει τὸ καθένα τους ὀκτὼ ἄτομα.

Ἡ ἔναρξη τοῦ δείπνου γίνεται ὕστερα ἀπὸ προσευχὴ καὶ σχετικὴ εὐλογία τοῦ ἡγουμένου, ποὺ κατέχει ἐξέχουσα θέση στὴν Τράπεζα μαζὶ μὲ τοὺς Γέροντες τῆς Σύναξης. Τῆς διοίκησης δηλαδὴ τοῦ μοναστηριοῦ. Κάθονται στὸ νότιο μέρος της σὲ σχῆμα ἱεροῦ βήματος ὑπερυψωμένης τρίκογχης ἀπόληξης τῆς τράπεζας.

Στὴ διάρκεια τοῦ δείπνου δὲν ἐπιτρέπονται οἱ συνομιλίες, ὅπως καὶ στὸ ναό. Αὐτὴ εἶναι ἡ τάξη σὲ ὅλο τὸ Ἅγιον Ὄρος. Ἡ τράπεζα ἀποτελεῖ τὴν τελευταία πράξη τῆς πρωϊνῆς καὶ ἑσπερινῆς λατρείας.

Λιτὸ τὸ φαγητὸ τὴ μέρα αὐτὴ (Παρασκευή). Ἀλάδωτη σούπα μὲ χόρτα καὶ πατάτες. Εἶναι ὅμως εὔγευστο, νοστιμότατο. Ὀφείλεται αὐτὸ στὴν κόπωσή μας, στὴν εὐχάριστη ἀτμόσφαιρα καὶ στὸν τρόπο παρασκευῆς του; Ἢ μήπως στὴν εὐλογία τῆς Παναγίας καὶ τοῦ Ἁγίου Ἀθανασίου; Ἴσως στὸ τελευταῖο ἢ καὶ σ' ὅλα μαζί.

Ὅλα γίνονται μὲ τάξη καὶ στὴν τράπεζα. Τὴν ὥρα τοῦ φαγητοῦ γίνεται ἀνάγνωση ἀγιοπατερικοῦ κειμένου ἢ συναξαρίου σχετικοῦ μὲ τὴν ἑορτὴ τῆς ἡμέρας. Βοηθάει αὐτὸ στὴ διατήρηση τῆς ἡσυχίας καὶ στὴν πνευματικὴ συνάμα τροφοδοσία. Στὸ νὰ μὴ ἀπορροφῶνται οἱ συνδαιτυμόνες ἀπὸ τὴν ἡδονὴ τῆς ὑλικῆς τροφῆς. Στὸ σημεῖο αὐτὸ θυμόμαστε τὴν πρακτικὴ ὀνομαστοῦ Γέροντος ἀγιορείτου, ὁ ὁποῖος συνήθιζε νὰ ρίχνει νερὸ κατὰ τὶς μεγάλες γιορτὲς καὶ τὶς πανηγύρεις τοῦ μοναστηριοῦ, ὥστε ἡ ἡδονὴ τοῦ καλοῦ φαγητοῦ, ποὺ παρετίθετο στὴν τράπεζα μετὰ τὶς λατρευτικὲς συνάξεις, νὰ μὴ μειώνει τὴν πνευματικὴ χαρὰ καὶ εὐφροσύνη τῆς λατρείας. Μακαρία ψυχή. Βίωνε τὸ ἄφθαρτο μεγαλεῖο τῆς ὀρθοδόξου πνευματικότητος. Ζοῦσε ὄντως ὑπερκοσμίως. Μεταξὺ οὐρανοῦ καὶ γῆς! Δηλωτικές τοῦ χαρακτήρα τῆς ὀρθοδόξου πνευματικότητος εἶναι οἱ ἐξαίρετες ἁγιογραφίες τῆς τραπέζης. Παρισταίνουν ὁλόσωμους ἁγίους, μεγάλες μορφὲς τοῦ ὀρθοδόξου μοναχισμοῦ, τοὺς εἰκοσιτέσσερες οἴκους τῶν «Χαιρετισμῶν» τῆς Θεοτόκου, σκηνὲς τοῦ Παραδείσου καὶ τῆς Κολάσεως. Εὑρισκόμενοι στὸ πρῶτο ἀριστερὰ τῆς εἰσόδου στὴν τράπεζα μαρμάρινο τραπέζι, ἀποσπᾶ ἰδιαίτερα τὴν προσοχή μας ἡ τεράστια ἐπιτοίχια - καταλαμβάνει σχεδὸν ὅλη τὴν ἐπιφάνεια τοῦ τοίχου– πα-

Ἱ. Μονὴ Μεγίστης Λαύρας

ράσταση τοῦ «Βύθιου Δράκοντος», στὸ μεγάλο στόμα τοῦ ὁποίου καταλήγουν οἱ ἁμαρτωλοί! Πιὸ φοβερὴ ζωγραφικὴ ἀπεικόνισης τῆς Κολάσεως δὲ νομίζω ὅτι μπορεῖ νὰ ὑπάρξει. Μεγάλης ἐμπνευσης ἔργα εἶναι «ἡ Ρίζα τοῦ Ἰεσσαὶ» κι «ὁ Μυστικὸς Δεῖπνος», ἐνῷ δὲν ὑστεροῦν σὲ τίποτε οἱ παραστάσεις «Κοίμησις τοῦ Ἁγίου Ἀθανασίου» καὶ «Αἱ ψυχαὶ ποὺ εἰσέρχονται εἰς τὸν Παράδεισο» κ.ἄ.

Ἡ τάξη στὴν τράπεζα κατὰ τὸ δεῖπνο εἶναι ἐμφανὴς καὶ στὶς πιὸ μικρὲς λεπτομέρειες. Ἀκόμη καὶ ἡ ὥρα ποὺ θὰ πιοῦνε νερὸ (ἢ κρασὶ ὅταν παρατίθεται λαδερὸ φαγητό), σημαίνεται ἀπὸ τὸν ἡγούμενο μὲ τὸ καμπανάκι, ποὺ εἶναι μπροστά του. Μὲ τὸν ἴδιο τρόπο δηλώνεται καὶ τὸ τέλος τοῦ δείπνου. Ἀκολουθεῖ ἡ εὐχαριστιακὴ καὶ δοξολογικὴ προσευχὴ καὶ ἡ ἔξοδος ὅλων ἀπὸ τὴν τράπεζα. Προηγεῖται ὁ ἡγούμενος καὶ ἀκολουθοῦν οἱ Γέροντες τῆς συνάξεως καὶ οἱ μοναχοὶ κατὰ τὰ πρεσβεῖα χειροθεσίας τους. Τελευταῖοι ἐξερχόμαστε οἱ λαϊκοὶ προσκυνητές. Ἐξερχόμενοι ἀντικρύζουμε ἔξω ἀπὸ τὴ θύρα τῆς τράπεζας ἀριστερὰ ὄρθιο τὸν ἡγούμενο σὲ στάση εὐλογίας καὶ ἀπέναντί του (δεξιὰ) ἐπίσης ὀρθίους τούς διακονητὲς τῆς τράπεζας μὲ μικρὴ κλίση τῶν κεφαλῶν τους. Ζητοῦν, λέγεται, συγγνώμη γιὰ τὶς ὁποιες ἐλλείψεις.

Ἀπὸ τὴν τράπεζα ἀκολουθώντας τὸν ἡγούμενο καὶ τοὺς μοναχοὺς εἰσερχόμαστε στὴ λιτὴ (πρόναο) τοῦ Καθολικοῦ, ὅπου τελεῖται ἡ Ἀκολουθία τοῦ Ἀποδείπνου. Ἐνῷ δὲ τελεῖται τὸ Ἀπόδειπνο στὸν κυρίως ναὸ ἐκτίθενται πρὸς προσκύνηση ἀπὸ τοὺς προσκυνητὲς τὰ ἱερὰ λείψανα τῶν Ἁγίων, ποὺ φυλάσσονται μὲ περισσὴ εὐλάβεια ἀπὸ τούς πατέρες. Τὴν ὥρα αὐτὴ γίνεται σύντομη ξενάγηση τοῦ χώρου τοῦ Καθολικοῦ. Πληροφορούμαστε ὅτι τὸ μοναστήρι καὶ τὸ Καθολικὸ μὲ τὴν πρὸ αὐτοῦ φιάλη τοῦ Ἁγιασμοῦ εἶναι τοῦ 10ου αἰώνα. Κτίσθηκε στὴ θέση αὐτή, τὰ Μελανά, ἀπὸ τὸν Ἅγιο Ἀθανάσιο τὸν Ἀθωνίτη μὲ χορηγίες τῶν βυζαντινῶν αὐτοκρατόρων Νικηφόρου Φωκᾶ καὶ Ἰωάννη Τζιμισκῆ, τῶν ὁποίων οἱ μορφὲς εἶναι ζωγραφισμένες ἡ μία ἀπέναντι στὴν ἄλλη στοὺς δύο πεσσοὺς τοῦ τρούλλου. Τὸ 1963 γιορτάσθηκε μὲ ἐπισημότητα καὶ μεγαλοπρέπεια ἡ χιλιετηρίδα τοῦ μοναστηριοῦ.

Θαυμάσιες οἱ ἁγιογραφίες τοῦ Καθολικοῦ, ὅπως καὶ τῆς Τράπεζας. Ζωγραφίστηκαν μὲ χρώματα διαλυμένα σὲ νερὸ πάνω σὲ νωπὸ κονίαμα (σοβάτισμα). Λέγονται φρέσκα καὶ εἶναι ἔργα τοῦ ὀνομαστοῦ βυζαντινοῦ ἁγιογράφου μοναχοῦ Θεοφάνη, κυριώτερου ἐκπροσώπου τῆς Κρητικῆς ἁγιογραφικῆς σχολῆς. Τὸ βεβαιώνει ἐπιγραφὴ στὸ δυτικὸ τοῖχο τοῦ καθολικοῦ «Διὰ χειρὸς Θεοφάνους μοναχοῦ (7020+20+

Ἡ στήλη τῆς «Πανελληνίου Ἑνώσεως Θεολόγων»

Κριτική παρουσίασις τοῦ προγράμματος σπουδῶν Γενικοῦ Λυκείου εἰς τά Θρησκευτικά (Ἰανουαρίου 2015)

Γράφει ***ὁ κ. Εὐάγγελος Στ. Πονηρός,***
Δρ Θ., Μ.Φ. Σχολικός σύμβουλος θεολόγων Πειραιῶς, Δ΄ Ἀθηνῶν, Κυκλάδων

(3ον)

Στήν ἑνότητα 1.4 τῆς Β΄ λυκείου, ἡ ὁποία τιτλοφορεῖται *«λύτρωση»*, στή στήλη *«ἀξιολόγηση»* διαβάζουμε *«ἑρμηνεία τῆς λύτρωσης ὡς πηγῆς ἐλπίδας καὶ σωτηρίας στὸν Χριστιανισμὸ καὶ σὲ ἄλλες θρησκευτικὲς ἀντιλήψεις»*[17]. Ἡ φράση πάσχει στό ὅτι δίδει τήν ἐντύπωση, ὅτι λύτρωση εἶναι δυνατόν νά ἐπιτευχθεῖ καί ἐκτός τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ καί ἑπομένως εἶναι δυνατόν νά ὁδηγήσει τούς μαθητές καί πάλι στόν συγκρητισμό.

Στήν ἴδια ἑνότητα ἐξετάζονται καί *«περιπτώσεις κινημάτων ἢ τάσεων μεσσιανισμοῦ στὴν ἱστορία τῆς θρησκείας καὶ στὴν ἐποχή μας»*[18]. Ὡς γνωστόν, ὁποιοδήποτε μεσσιανικό κίνημα ἐκτός τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ εἶναι δημιούργημα ἀνθρώπων καί κατά συνέπεια εἶναι ἀπάτη. Δέν γνωρίζουμε γιά ποιό λόγο θά πρέπει οἱ μαθητές μας, βαπτισμένοι ὀρθόδοξοι χριστιανοί, νά διδάσκονται τήν ἀλήθεια, τήν ἀποκάλυψη τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ μαζί μέ ψεύδη καί ἀπάτες, δημιουργήματα δηλαδή τῆς ἀνθρώπινης ἁμαρτίας. Ἡ τακτική αὐτή, εἶναι φανερό ὅτι κρύβει κινδύνους, εἶναι δηλαδή δυνατόν νά ὁδηγήσει σέ σύγχυση.

Στήν ἑνότητα 2.4 τῆς Β΄ λυκείου, ἡ ὁποία ἐπιγράφεται *«μύηση»*, καί τήν ὁποία ἤδη ἔχουμε δεῖ παραπάνω, διαβάζουμε τήν ἑξῆς ἰδέα: *«οἱ μαθητὲς νὰ διακρίνουν ἐκφράσεις / ἐκδηλώσεις / τελετὲς μύησης στὸν Χριστιανισμὸ καὶ σὲ ἄλλες θρησκεῖες»*[19]. Ποιές ἄραγε τελετές *«μύησης στὸν Χριστιανισμό»* ἐννοοῦν ἐδῶ οἱ δημιουργοί τοῦ προγράμματος; Διότι ἐμεῖς ἄλλο τρόπο εἰσόδου στήν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ ἀπό τό ἅγιο βάπτισμα δέν γνωρίζουμε. Ἄν λοιπόν μέ αὐτή τή φράση ἐννοεῖται τό μυστήριο τοῦ ἁγίου βαπτίσματος, τότε πρέπει νά καταστεῖ σαφές, ὅτι ἐδῶ ἔχουμε ὅλως ἀκατάλληλη ὁρολογία. Διότι ὁ ὅρος *«τελετή μύησης»* χρησιμοποιεῖται μόνο γιά τά παγανιστικά θρησκεύματα καί δέν εἶναι δυνατόν νά χαρακτηρίσει τά μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας.

Στήν ἴδια ἑνότητα διαβάζουμε καί τά ἑξῆς: *«Μύηση καὶ θρησκευτικὴ ταυτότητα ἑνὸς πιστοῦ στὸν Χριστιανισμὸ καὶ σὲ ἄλλες θρησκευτικὲς παραδόσεις μέσα ἀπὸ παραδείγματα τῆς καθημερινότητάς του, τῆς λατρείας καὶ τῶν προσδοκιῶν του»*. Ἐδῶ προωθεῖται σαφῶς ἡ ἰδέα, ὅτι ἕνας πιστός εἶναι δυνατόν νά ἀνήκει ταυτοχρόνως σέ περισσότερες τῆς μιᾶς θρησκευτικές παραδόσεις! Πρόκειται γιά ἰδέα ἐξ ὁλοκλήρου συγκρητιστική καί γιά ἕνα χριστιανό ὀρθόδοξο πιστό ἀπολύτως ἀπαράδεκτη! Ἐκτός ἐάν ἡ πρόταση τήν ὁποία παραθέσαμε δέν ἐννοοῦσε αὐτό τό ὁποῖο ἀκριβῶς λέγει, ἀλλά ἐννοοῦσε τό ἑξῆς: *«μύηση καὶ θρησκευτικὴ ταυτότητα τῶν πιστῶν στὸν Χριστιανισμὸ καὶ τῶν πιστῶν σὲ ἄλλες θρησκευτικὲς παραδόσεις μέσα ἀπὸ παραδείγματα τῆς καθημερινότητάς τους, τῆς λατρείας καὶ τῶν προσδοκιῶν τους»*. Ἐάν στ' ἀλήθεια ἔτσι ἔχουν τά πράγματα, τότε ἔχουμε νά κάνουμε μέ ἀληθινή γλωσσική ἀνεπάρκεια τῶν δημιουργῶν τοῦ προγράμματος!

Στήν ἑνότητα 4.2 τῆς Β΄ λυκείου, ἡ ὁποία ἐπιγράφεται *«μῦθος»*, μεταξύ ἄλλων περιλαμβάνονται καί τά ἑξῆς: *«Οἱ μαθητὲς νὰ ἀντιλαμβάνονται τὴ σχέση μύθου, λόγου στὴ χριστιανικὴ πίστη καὶ σὲ ἄλλες θρησκεῖες […] διακρίνουν τὴν παραβολικὴ καὶ προφητικὴ διήγηση ἀπὸ τὴ μυθικὴ»*[20]. Ὅπως γίνεται ἐδῶ ἀντιληπτό, πρόθεση τῶν δημιουργῶν τοῦ προγράμματος εἶναι νά καταδειχθεῖ ἡ διαφορά τῆς μυθολογίας ἀπό τόν παραβολικό καί τόν προφητικό λόγο. Ἀρκετά σωστή ἐπιδίωξη. Ὅμως γιατί τοποθετεῖται ὡς θέμα τῆς ἑνότητας ὁ ὅρος *«μῦθος»*; Ποιά ἡ σημασία του γιά τή ζωή μας ὡς ὀρθοδόξων χριστιανῶν; Προφανῶς καμμία. Διότι ὡς γνωστόν, οἱ θρησκεῖες εἶναι ἀναγκασμένες νά χρησιμοποιοῦν τόν μῦθο, δηλαδή διήγηση φανταστική καί ὅλως ἀναληθῆ, ἀφοῦ δέν πρεσβεύουν ἀληθῆ πίστη καί μέσῳ αὐτῶν δέν ἀποκαλύφθηκε ὁ ἕνας καί ἀληθής τριαδικός Θεός. Τίθεται δηλαδή ὡς τίτλος καί κυρίαρχο θέμα τῆς ἑνότητας ἡ μάταιη ἐπιδίωξη τῶν θρησκευμάτων καί ὄχι ἡ ἀληθής διδασκαλία τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ.

Στήν ἑνότητα 5.4 τῆς Β΄ λυκείου, ἡ ὁποία πιλοφορεῖται *«συγχώρηση»*, στή στήλη *«προσδοκώμενα μαθησιακά ἀποτελέσματα»*, διαβάζουμε, ὅτι ἐπιδιώκεται *«οἱ μαθητὲς νὰ ἀναλύουν μὲ θεολογικοὺς ὅρους τὴ συγχώρηση στὸν Χριστιανισμὸ καὶ σὲ ἄλλες θρησκεῖες»*. Ἐπίσης στή στήλη *«μέθοδος – δραστηριότητες»* διαβάζουμε τή φράση *«Ἡ συγχώρηση στὸν χριστιανισμὸ καὶ στὶς θρησκεῖες»* καί τή φράση *«ἀξιολόγηση τῶν θέσεων τοῦ Χριστιανισμοῦ καὶ τῶν θρησκειῶν γιὰ τὴ συγχώρηση»*[21]. Ἀπό τά ἀνωτέρω δέν προκύπτει διάκριση μεταξύ ἀληθοῦς συγχωρήσεως, ἡ ὁποία χορηγεῖται ὑπό τῆς θείας χάριτος καί ἀγωνιώδους ἀλλ' ἀκάρπου ἀναζητήσεως τῆς συγχωρήσεως, διότι ὁ ἄνθρωπος βρίσκεται ἔξω ἀπό τήν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ. Οὔτε γίνεται νύξη περί ἀπάτης ἤ ψευδαισθήσεως, ἡ ὁποία παρουσιάζεται ὡς συγχώρηση ἐντός τῶν αἱρέσεων καί τῶν θρησκευμάτων, ἀφοῦ ἡ θεία χάρις λείπει παντελῶς ἀπό αὐτά.

Συχνή εἶναι στό ὑπό ἐξέταση πρόγραμμα ἡ θεώρηση τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ὡς μιᾶς ἐκ τῶν θρησκειῶν. Πλεῖστα ὅσα φαινόμενα ἐξετάζονται «*στόν χριστιανισμό καί σέ ἄλλες θρησκεῖες*». Ἡ διατύπωση αὐτή δέν ἀπαντᾶται μία καί μόνη φορά στό πρόγραμμα[22], γι' αὐτό καί δέν ὑπάρχει περιθώριο γιά ἄλλου εἴδους ἑρμηνεῖες. Ἀποκλείεται δηλαδή νά ὀφείλεται σέ τυχαῖο σφάλμα, πρόκειται ἑπομένως γιά συνειδητή ἐπιλογή τῶν δημιουργῶν τοῦ προγράμματος: ἡ μία ἁγία καθολική καί ἀποστολική Ἐκκλησία δέν παρουσιάζεται ὡς σῶμα Χριστοῦ, ἀλλά ὡς μία ἀπό τίς θρησκεῖες τοῦ κόσμου, δηλαδή ὡς δημιούργημα ἀνθρώπων!

Τά θρησκεύματα δέν ἐξετάζονται πλέον ἀνεξάρτητα ὡς ἀθύμπαρκτα, ἀλλά πάντοτε ὡς ἀποτελοῦντα μέρη χριστιανικῶν θεολογικῶν θεμάτων. Ἡ τακτική αὐτή, ἡ ὁποία μάλιστα ἐπιχειρεῖται νά ἐπιβληθεῖ στό δημοτικό, στό γυμνάσιο, ἀλλά καί στό λύκειο, εἶναι ἄκρως ἐπικίνδυνη. Ὅπως εἴδαμε καί ἐξετάζοντας ἀναλυτικά τά διάφορα μέρη τοῦ προγράμματος, εἶναι δυνατόν νά ὁδηγήσει τούς ὀρθοδόξους χριστιανούς μαθητές στήν παρεξήγηση, ὅτι ἐπειδή τά θρησκεύματα πάντοτε συνεξετάζονται μέ τήν ὀρθόδοξη χριστιανική πίστη καί ζωή, ἄρα καί ταυτίζονται καί νά τούς παρασύρει ἔτσι στόν συγκρητισμό.

Ἡ τακτική αὐτή τῆς μή αὐτοτελοῦς διδασκαλίας τῶν θρησκευμάτων, ἀλλά τῆς συνεξετάσεώς τους μέ χριστιανικά θέματα, μερικές φορές μάλιστα καί τῆς συγχύσεώς τους μέ αὐτά, πιστεύουμε πώς δέν θά ἱκανοποιοῦσε ἐν τέλει κανένα. Ὁ κάθε ὀρθόδοξος χριστιανός ἔχει λόγους νά ἀντιτίθεται πρός αὐτήν, διότι ἀποτελεῖ νόθευση τῆς ὀρθόδοξης χριστιανικῆς παιδείας. **Οἱ δέ πιστοί τῶν διαφόρων θρησκευμάτων, πιστεύουμε πώς, θά εἶχαν κάθε λόγο νά εἶναι δυσαρεστημένοι, ἀφοῦ οἱ θρησκεῖες τους δέν παρουσιάζονται ὡς αὐθύπαρκτες καί ἀνεξάρτητες, ἀλλά πάντοτε ὡς συνδεόμενες μέ κάποιο θέμα ὀρθόδοξης χριστιανικῆς θεολογίας!**

Καί γιά νά μή προβληθεῖ γιά ἄλλη μία φορά ὁ κάτι παραπάνω ἀπό ἀφελής ἰσχυρισμός, ὅτι αὐτοῦ τοῦ εἴδους τά προγράμματα ἀπευθύνονται σέ ὅλους τούς μαθητές ἀνεξαρτήτως θρησκεύματος καί θά κατορθώσουν νά τούς φέρουν ὅλους στό ἴδιο μάθημα, ἐπαναλαμβάνουμε ἕνα ἐπιχείρημα τό ὁποῖο ἐπανειλημμένως τό ἔχουμε δημοσιεύσει, ἀλλ' οὐδέποτε ἐλήφθη ὑπ' ὄψη, μολονότι κανένας δέν ἦταν σέ θέση νά τό ἀνασκευάσει: ὁ ἑτερόδοξος καί ὁ ἑτερόθρησκος γονέας καί μαθητής δέν νοιάζονται γιά τό πολυθρησκειακό μάθημα, θέλουν μάθημα τό ὁποῖο θά τούς διδάσκει ἀποκλειστικά τή δική τους πίστη καί ἐφ' ὅσον δέν τό ἔχουν, θά ἐξακολουθήσουν νά ἀπαλλάσσονται καί ἀπό τό ὀρθόδοξο χριστιανικό καί ἀπό τό πολυθρησκειακό. Ἑπομένως, πειραματισμοί ὅπως τό πρόγραμμα θρησκευτικῶν δημοτικοῦ - γυμνασίου τῶν ἐτῶν 2011/14 καί τό ὑπό ἐξέταση πρόγραμμα θρησκευτικῶν λυκείου τοῦ 2015 μόνο ἀναστάτωση εἶναι σέ θέση νά φέρουν.

Καί ἐπειδή στό ὑπό ἐξέταση πρόγραμμα δέν ἀναφέρεται καμμία συγκεκριμμένη θρησκεία, ἀλλά γενικά καί ἀόριστα οἱ «*ἄλλες θρησκεῖες*», εἶναι ἐν τέλει ἀσαφές σέ ποιό βαθμό θά προχωρήσει ἡ ἀνάμειξη πολυθρησκειακῶν θεμάτων μέ ὀρθόδοξα χριστιανικά. Ἐάν κρίνουμε ἀπό τήν ἀπόπειρα ἡ ὁποία ἔχει ἤδη γίνει στό προαναφερθέν πρόγραμμα δημοτικοῦ καί γυμνασίου, τότε ὁ χριστιανός ὀρθόδοξος μαθητής θά ἔχει σέ κάθε ἑνότητα νά ἀντιμετωπίσει ἀπό πέντε ἕως ἑπτά θρησκεύματα, ἱκανά ἀνά πᾶσαν στιγμήν νά τόν ὀδηγήσουν σέ πλήρη ψυχοπνευματική σύγχυση!

Σημειώσεις:

17. Ἔνθ' ἀνωτέρω, Φ.Ε.Κ. σ. 2633. **18.** Ἔνθ' ἀνωτέρω. **19.** Ἔνθ' ἀνωτέρω, Φ.Ε.Κ. σ. 2638. **20.** Ἔνθ' ἀνωτέρω, Φ.Ε.Κ. σ. 2646. **21.** Ἔνθ' ἀνωτέρω, Φ.Ε.Κ. σ. 2653. **22.** Ἔνθ' ἀνωτέρω, Φ.Ε.Κ. σ. 2601, 2602, 2605, 2606, 2611, 2612, 2619, 2621, 2628, 2629, 2631, 2633, 2635, 2638, 2640, 2643, 2645, 2646, 2648, 2650, 2651, 2652, 2653, 2654, 2655, 2656, 2658, 2661, 2662, 2663, 2665.

Περί θλίψεων

«Καυχώμεθα ἐν ταῖς θλίψεσιν, εἰδότες, ὅτι ἡ θλῖψις ὑπομονήν κατεργάζεται, ἡ δέ ὑπομονή δοκιμήν, ἡ δέ δοκιμή ἐλπίδα, ἡ δέ ἐλπίς οὐ καταισχύνει»(Ρωμ ε΄ 3).

Ἡ ὠφέλεια πού προέρχεται ἀπό τίς θλίψεις εἶναι μεγάλη. Δύο χαρακτηριστικά παραδείγματα ἀπό τόν Ἀββᾶ Ἰσαάκ καί τόν Ὅσιο Θεοδόσιο τόν Κοινοβιάρχη, μᾶς δείχνουν πόσο ἐπιθυμοῦσαν τίς θλίψεις οἱ Ἅγιοι τῆς Ἐκκλησίας μας.

Καί αὐτό γιατί οἱ Ἅγιοί μας ζοῦσαν στήν γῆ σκεπτόμενοι οὐράνια.

* * *

Κάποτε ἔπεσε ὁ ἀββᾶς Ἰσαάκ σέ σοβαρή ἀρρώστια καί ἔκανε πολύ καιρό σέ αὐτή. Τοῦ ἔφτιαξε ἕνας ἀδελφός λίγο χυλό καί πρόσδεσε καί λίγα δαμάσκηνα. Ἀλλά ὁ γέροντας δέν ἤθελε νά φάη. Καί ὁ ἀδελφός τόν παρακαλοῦσε, λέγοντας: «Πάρε λίγο, ἀββᾶ, γιά τήν ἀρρώστια». Τότε τοῦ ἀπάντησε ὁ ἀββᾶς: «Σέ βεβαιώνω, ἀδελφέ, θά ἤθελα νά κάνω σέ αὐτή τήν ἀρρώστια τριάντα χρόνια».

* * *

Ὅταν πλησίαζε ὁ Ὅσιος Θεοδόσιος (11/1) νά ἀναχωρήση πρός Κύριον, τόν βρῆκε τόσο φοβερή ἀσθένεια, ὥστε ἦταν γιά ἕνα χρόνο κάτω βασανιζόμενος μέ πολλούς πόνους καί διαβρώθηκε τό δέρμα του ἀπό τήν ἀδυναμία καί δέν ἔμεινε τίποτα παρά μόνον τά κόκκαλα. Ποτέ του ὅμως δέν βαρυγγώμησε ὁ ἀείμνηστος οὔτε τεμπέλιασε καθόλου, οὔτε κάποιον λόγο πικρό γογγυσμοῦ εἶπε, ἀλλά δόξαζε μεγαλόψυχα τόν Κύριο. Βλέποντας κάποιος μοναχός νά ὑποφέρη τόσο πολύ, τοῦ εἶπε. «Κάμε, Πάτερ, πρός τόν Κύριο δέηση νά σέ γλυτώση, ἀπό τήν φοβερή αὐτή ἀσθένεια». Ὁ Ἅγιος τόν κοίταξε λοξά καί τοῦ εἶπε. «Μή λές τέτοια ἄπρεπα λόγια, ἐπειδή πολλές φορές μοῦ ἦλθε τέτοιος ψυχοβλαβέστατος λογισμός καί γνώρισα ὅτι ἦταν ἀπό τόν δαίμονα. Τόν ἔδιωξα, ἐπειδή, ἀφοῦ ἀπόλαυσα πολλά καλά σέ αὐτή τήν ζωή καί ἔγινα παντοῦ ὀνομαστός καί περίφημος, πρέπει νά κακοπαθήσω λίγο καί νά βρῶ παρηγοριά στήν ἄλλη τήν ζωή καί νά μή ἀκούσω τήν φοβερή ἐκείνη ἀπόφαση ὅπως ὁ πλούσιος «Ἀπέλαβες τά ἀγαθά σου ἐν τῇ ζωῇ σου».

* * *

Ἐπίσης ὁ Μέγας Βασίλειος λέγει: «Πολλὲς φορὲς ἔρχονται ἀσθένειες, ἐπειδὴ τὸ ζητάει ὁ πονηρός. Γιατὶ δέχεται καὶ ἀποστέλλει ὁ φιλάνθρωπος Δεσπότης στὸν ἀγώνα ἕνα μεγάλο ἀνταγωνιστή τοῦ διαβόλου καὶ καθαιρεῖ τὴ μεγαλαυχία του μὲ τὴν καρτερικὴ ὑπομονὴ τῶν δούλων του. Αὐτὸ μάλιστα διδαχτήκαμε ὅτι συνέβη στὴν περίπτωση τοῦ Ἰώβ (Ἰώβ 2, 6).Ἤ, αὐτοὶ ποὺ μποροῦν νὰ ὑποφέρουν μὲ καρτερία μέχρι τὸν θάνατο τὸν πόνο, φέρονται ἀπ' τὸν Θεὸ καὶ ὡς ὑπόδειγμα γιὰ τοὺς μὴ ὑπομονετικούς. Ὅπως ὁ Λάζαρος, γιὰ τὸν ὁποῖο, ἐνῶ πιεζόταν ἀπὸ τόσες πληγές (Λουκ. 16, 20), πουθενὰ δὲν ἀναφέρει ἡ Γραφὴ οὔτε ὅτι ζήτησε κάτι ἀπ' τὸν πλούσιο οὔτε ὅτι ἦταν δυσαρεστημένος ἐξ αἰτίας τῆς καταστάσεώς του, γι' αὐτὸ δὲν βρῆκε (ὁ πλούσιος) τὴν ἀνάπαυση στὸν κόλπο τοῦ Ἀβραάμ, γιατὶ ἀπέλαβε τὰ καλὰ στὴ ζωή του (Λουκ. 16, 22, 25). («ΟΡΟΙ ΚΑΤΑ ΠΛΑΤΟΣ Β΄», ἐρώτ. 55η).

ΚΥΡΙΑΚΗ ΟΣΙΟΜΑΡΤΥΡΟΣ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΣ
26 ΙΟΥΛΙΟΥ 2015
Ἀπόστολος: Γαλ. γ΄ 23-29, δ΄ 1-5
Εὐαγγέλιον: Ματθ΄ ιδ΄ 14 - 22
Ἦχος. βαρύς΄– Ἑωθινόν: Η΄
ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ ΕΚ ΤΟΥ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ

Παρασκευῆς Ὁσιομάρτυρος

Μὲ μεγάλη συγκίνηση ὁ Θεόπνευστος Ἀπόστολος γράφει πρὸς τοὺς Γαλάτες ὅτι τὰ πνευματικὰ ἀγαθὰ δὲν προέρχονται ἀπὸ τὸν νόμο τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, "ἀλλ' ἐξ ἐπαγγελίας". Ὁ νόμος ἦταν ἁπλῶς ὁ παιδαγωγός. Ὅμως τώρα, δόξα τῷ Θεῷ, τὰ πράγματα ἄλλαξαν, ἀφοῦ "ἐλθούσης τῆς πίστεως οὐκέτι ὑπὸ παιδαγωγὸν ἐσμέν". Χαρᾶς εὐαγγέλια. Ἦλθε πράγματι ἡ νέα πίστις, ζοῦμε τὴν εὐλογημένη κατάσταση τῆς χάριτος. Εἴμαστε φωτόμορφα τέκνα τῆς Ἐκκλησίας καὶ ὡς ἐκ τούτου δὲν χρειαζόμαστε τὰ στενὰ πλαίσια τῆς παιδαγωγίας τοῦ νόμου.

Φυσικά, τὰ ὅσα διδάσκει τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον διὰ τοῦ Ἀπ. Παύλου, ἔχουν νὰ κάμουν ὄχι μόνο μὲ τοὺς Γαλάτες, ἀλλὰ μὲ ὁλόκληρο τὸ Σῶμα τῆς Ἐκκλησίας. Τώρα πλέον δὲν ἔχει τὴν ἀποκλειστικότητα ὁ Ἰσραήλ, ἀλλὰ ὅλοι διὰ μέσου τῆς πίστεως στὸν Ἰησοῦ Χριστὸ γίναμε καὶ εἴμαστε υἱοὶ τοῦ Θεοῦ. Πῶς ἔγινε αὐτό; Διὰ τοῦ βαπτίσματος. "Ὅσοι γὰρ εἰς Χριστὸν ἐβαπτίσθητε, Χριστὸν ἐνεδύσασθε", διασαλπίζει ὁ Ἀπόστολος. Μάλιστα, τὸ Βάπτισμα εἰς τὸ ὄνομα τῆς Ἁγίας Τριάδος, ὅπως τελεῖται μόνον ἐντός τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας μας, εἶναι τὸ ἀπαραίτητο μυστήριο, διὰ τοῦ ὁποίου γινόμαστε δεκτοὶ στὴν Ἐκκλησία ὅπως ἄλλοτε ἡ περιτομὴ ἦταν ἡ τελετὴ ποὺ ἐνσωμάτωνε αὐτὸν ποὺ τὴν ἐλάμβανε στὴν Ἰουδαϊκὴ συναγωγὴ καὶ κοινωνία. Τὸ βάπτισμα λοιπὸν ἀντικατέστησε τὴν περιτομή, εἰς τρόπον ὥστε ὅσοι βαπτίζονται ὁμολογοῦντες πίστη καὶ ὑπακοὴ στὸν Χριστὸ ἀπολαμβάνουν ὅλα τὰ προνόμια καὶ πλεονεκτήματα τῆς Καινῆς Διαθήκης, ὅπως οἱ Ἰουδαῖοι διὰ τῆς περιτομῆς ἀπολάμβαναν τὰ προνόμια ποὺ παρεῖχε ἡ Παλαιὰ Διαθήκη. Ἔφ' ὅσον λοιπὸν ἤδη ἰσχύει τὸ χριστιανικὸ βάπτισμα, εἶναι περιττὲς οἱ διατάξεις τοῦ νόμου καὶ φυσικὰ ἡ περιτομή.

Ἀλλὰ ἀπὸ τὴ στιγμή, ποὺ ὁ ἄνθρωπος δεχθεῖ τὸ βάπτισμα, ἐνδύεται τὸν Χριστό. "Τοῦ Χριστοῦ τὸν τύπον καὶ τὴν ἰδέαν περιβάλλεσθε· τῷ Χριστῷ ἀφομοιώθητε", θὰ τονίσει ἱερὸς ἑρμηνευτής. Καὶ ὄντως διὰ τοῦ μυστηρίου αὐτοῦ πραγματοποιεῖται ἕνωσις ποὺ καθιστᾶ τοὺς βαπτιζόμενους ἕνα μὲ τὸν Χριστό. Βαπτισθέντες, διὰ τῆς εἰς Χριστὸν πίστεως δεχθήκαμε καὶ τὸν θάνατον αὐτοῦ. Συναποθάναμε μαζί του ὡς πρὸς τὴν ἁμαρτία καὶ νεκρώθηκε ὁ ἐν ἡμῖν παλαιὸς ἄνθρωπος. Ὅπως δὲ ὁ Χριστὸς μετὰ τὸν θάνατόν του ἀνέστη, ἔτσι καὶ ἐμεῖς ἐξερχόμεθα ἀπὸ τὴν κολυμβήθρα νέοι ἄνθρωποι, ὥστε νὰ περιπατήσουμε πλέον "ἐν καινότητι ζωῆς" (Ρωμ. στ΄ 3,4).

Αὐτὸ βεβαίως σημαίνει βίον ἅγιον καὶ ζωὴ πλημμυρισμένη στὸ φῶς τοῦ Χριστοῦ. Ὁ πιστὸς πλέον ὀφείλει νὰ συμμορφώνεται ἀπολύτως πρὸς τὶς ἐντολὲς τοῦ Κυρίου του. Ἐπάνω σὲ αὐτὴν ἀκριβῶς τὴν βάση συνεχίζει τὸ Ἀποστολικὸ κείμενο τὴν περίφημη φράση, ποὺ τόσο ὁρισμένοι ἀδαεῖς καὶ διεθνιστὲς παρερμηνεύουν, ὅτι "οὐκ ἔνι Ἰουδαῖος οὐδὲ Ἕλλην, οὐκ ἔνι δοῦλος οὐδὲ ἐλεύθερος, οὐκ ἔνι ἄρσεν καὶ θῆλυ· πάντες γὰρ ὑμεῖς εἷς ἐστε ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ".

Σὲ καμμία τῶν περιπτώσεων ὁ θεόπνευστος λόγος δὲν καταργεῖ τὰ ἔθνη, οὔτε ἀπορροφᾶ τοὺς λαοὺς μέσα στὴν δίνη μιᾶς οἰκουμενιστικῆς καὶ διεθνιστικῆς θεωρίας, ποὺ εἶναι πλέον γνωστὸ ἀπὸ ποῦ ἐκπορεύονται τὰ τοιαῦτα κινήματα καὶ οἱ ἀλλοπρόσαλλες δοξασίες μὲ δῆθεν χριστιανικὸ μανδύα. Ναί, κοινὴ ἡ πίστις ὅταν αὐτὴ ἐνυπάρχει μέσα στὸ Σῶμα τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἀλλ' οὐδέποτε ἰσοπέδωμα καὶ πολτοποίηση ποὺ προετοιμάζουν τὴν ἄνοδο καὶ τὴν κυριαρχία ἑνὸς κέντρου ἐξουσίας μὲ ἕνα παγκόσμιο πολιτικοθρησκευτικὸ δικτάτορα.

Τώρα πλέον ὁ Χριστὸς μᾶς ἔχει ἐξαγοράσει μὲ τὸ ἴδιο του τὸ αἷμα καὶ εὐλογεῖ τοὺς λαοὺς καὶ τὰ ἔθνη ποὺ προσαρμόζουν τὴν ζωή τους στὸ Παν-άγιο καὶ σωστικὸ θέλημά του. Ὑπάρχει ἐπ' αὐτοῦ ἀντίρρηση ὅταν βλέπουμε τὸ πόσο εὐλογήθηκε τὸ Ἔθνος μας ὅταν αὐτὸ ἀκολουθοῦσε (ὅσο ἀκολουθοῦσε) τὶς ἐντολὲς τοῦ Χριστοῦ καὶ πῶς ὁσημέραι καταβαραθρώνεται ἕνεκεν ἀθεΐας καὶ ἐφαρμοσμένης ἀπιστίας τῶν τελευταίων ἐτῶν; Πράγματι θλιβερὲς οἱ ἐξελίξεις καὶ τὰ ἀποτελέσματα ὅσων περιφρονοῦν τὸν Χριστὸ καὶ τὶς ἐντολές του καὶ δυστυχῶς ὅσων ἀρνοῦνται καὶ μολύνουν τὸ βάπτισμα ποὺ ἔλαβαν καταντώντας διὰ τῆς ἀπιστίας χειρότεροι τοῦ διαβόλου καὶ διὰ τῆς διαστροφῆς κτηνωδέστεροι καὶ αὐτῶν τῶν κτηνῶν, τὰ ὁποῖα ἐπιτέλους παραμένουν ἐντὸς τῶν ὁρίων τῆς φύσεώς τους.

Ἀλλ' ἂς ἀποστρέψουμε τὸ πρόσωπο ἀπὸ τὰ παραρτήματα τοῦ Ἅδου καὶ μαζὶ μὲ τὴν Ἁγία Ὁσιοπαρθενομάρτυρα Παρασκευὴ ἂς στρέψουμε ὄμματα καὶ καρδιὲς στὸν λατρευτὸ Κύριό μας Ἰησοῦν Χριστόν. Στὸν Λυτρωτή μας ποὺ μᾶς ἐξαγόρασε, γιὰ νὰ λάβουμε τὴν υἱοθεσία. Αὐτὴ τὴν υἱοθεσία ποὺ ὁ Θεὸς μᾶς εἶχε ὑποσχεθεῖ καὶ τὴν πραγματοποίησε. Μάρτυρες δὲ τούτης τῆς καταστάσεως εἶναι αὐτοὶ οἱ Ἅγιοι τῆς Ἐκκλησίας μας. Οἱ καρποὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Καὶ ἕνας τέτοιος ἐκλεκτὸς καρπὸς εἶναι ἡ Ἁγία Παρασκευὴ μὲ τὰ τόσα στέφανα ποὺ κοσμοῦν τὴν Ἁγίαν της κεφαλήν. Πόσο, ἀληθεια, θὰ ἦταν διαφορετικὰ τὰ πράγματα στὴν κοινωνία μας, ἐὰν ὅλοι οἱ πιστοὶ καὶ ἰδίως οἱ νέες γυναῖκες παραδειγματίζονταν ἀπὸ τὴν μεγάλη αὐτὴ Ἁγία μας. Τέκνον τῆς Ρώμης, ἀλλ' ἀνθὸς καὶ καρπὸς ὁλοκλήρου τῆς στρατευομένης Ἐκκλησίας καὶ Ἁγία ποὺ πρεσβεύει μὲ τὶς ἐκλεκτὲς ψυχὲς στὸν θρόνο τοῦ Θεοῦ. Ἐβίωσε τὴν υἱοθεσία της καὶ γι' αὐτὸ δὲν τὴν ἄγγιξε ὁ μακρὰν τοῦ Θεοῦ κόσμος. Βημάτιζε στὴ γῆ, ἀλλὰ ὁ νοῦς περιπολοῦσε τὸν οὐρανό. Ἡ δὲ νεανική της καρδιὰ εἶχε μεταβληθεῖ σὲ ἕνα καμίνι, ποὺ ἔκαιε ὁ,τιδήποτε ἀντίθετο πρὸς τὸν Νυμφίο της Χριστὸ καὶ φλογιζόταν γιὰ τὴν δόξα τῆς Ἐκκλησίας καὶ τὴν αὐθεντικὴ καὶ πάναγνη ἀγάπη πρὸς τοὺς ἀδελφούς.

Ἑπομένως ἂς μὴ προβάλλουμε ἀδικαιολόγητες δικαιολογίες, ὅταν ψυχραίνεται ὁ ἔνθεος ζῆλος μέσα μας.

Ὄχι πιὰ ἄλλος συμβιβασμός. Ὁ κρυστάλλινος λόγος τοῦ Θεοῦ καὶ οἱ φωτεινὲς μορφὲς μᾶς ἐνισχύουν καὶ εἴθε πάντοτε νὰ μᾶς καθοδηγοῦν.

Ἀμήν.

Ἀρχιμ. Ἰωὴλ Κωνστάνταρος

Ὁ Σεβ. Μητρ. Ρεθύμνης ἀποσύρεται ἀπὸ τὴν Cretan Ferries

Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ρεθύμνης καὶ Αὐλοποτάμου κ. Εὐγένιος εἶχε συμφωνήσει νὰ βοηθήση εἰς τὴν προσπάθειαν, ἡ ὁποία λαμβάνει χώραν εἰς Κρήτην, νὰ ὑπάρχη ἀκτοπλοϊκὴ σύνδεσις τοῦ Ρεθύμνου, ὡς ἰσχύει καὶ δι' ἄλλας πόλεις. Εἶχε ἀνοιχθῆ λογαριασμός, ὁ ὁποῖος ἔφερε καὶ τὸ ὄνομά του, διὰ νὰ διευκολύνη. Ἐνῶ ὁ Σεβασμιώτατος εἶχε ζητήσει νὰ ἐνημερώνεται διὰ τὰς κινήσεις τοῦ λογαριασμοῦ αὐτὸ δὲν ἔγινε καὶ ἀπεφάσισε νὰ ἀποχωρήση.

Συμφώνως πρὸς τὴν ἐφημ. «Κρητικὴ Ἐπιθεώρηση» τῆς 16ης Ἰουνίου 2015:

«…κ. Πρόεδρε, Πληροφορήθηκα ἀπὸ τὴν Ἐθνικὴ Τράπεζα, ἔπειτα ἀπὸ αἴτημά μου, τὴν κίνηση τοῦ λογαριασμοῦ τῆς Ἑταιρείας σας, ὁ ὁποῖος ἔχει ἀνοιχθεῖ στὸ ὄνομά μου... Ἐπειδὴ θεωρῶ, ἔχοντας δεσμευθεῖ προσωπικὰ ἀπέναντι στοὺς καταθέτες, ὅτι θὰ ἔπρεπε: α) νὰ ἐνημερώνομαι γιὰ τὴν κίνηση τοῦ λογαριασμοῦ αὐτοῦ ἀπὸ τὴν Ἑταιρεία σας, τὸ ὁποῖο δὲν γίνεται καὶ β) νὰ ἔχω γνώση γιὰ τὶς ἀναλήψεις χρηματικῶν ποσῶν ποὺ πραγματοποιοῦνται κατὰ τὸ τελευταῖο χρονικὸ διάστημα, ποὺ ἐπίσης δὲν γίνεται ἀπὸ μέρους σας, καὶ σᾶς ἐπισυν

ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ ΚΑΙ ΓΕΩΠΟΛΙΤΙΚΗ

Τὸ Ἡνωμένο Βασίλειο τῶν παράταιρων λαῶν καὶ ὁ διῃρημένος Ὀρθόδοξος (;) Ἕλληνας

Τὸ Ἡνωμένο Βασίλειο τῆς Μεγάλης Βρεττανίας καὶ τῆς Βορείου Ἰρλανδίας ἀποτελεῖ τὸ παράδειγμα τοῦ πιὸ ἀταίριαστου συνόλου σὲ ἐπίπεδο κράτους στὴν Εὐρώπη. Ἡ ἱστορία του ξεκινάει κατὰ τὴν πρώτη χιλιετία πρὸ τῆς ἐλεύσεως τοῦ Χριστοῦ στὴν γῆ, ὅταν κατακτήθηκε ἀπὸ τοὺς Βρεττανοὺς ποὺ ἀνῆκαν στὶς Κέλτικες φυλές. Οἱ Κέλτες ἢ Keltori[1] ἔκαμαν τὴν ἐμφάνισή τους στὴν Εὐρώπη γύρω στὸ 800 π.Χ.

Ἡ ἀρχαιότερη ἀναφορὰ σχετικὰ μὲ τὴν περιοχή, προέρχεται ἀπὸ τὸν λεγόμενο «Μασσαλιώτικο Περίπλου[2]», ὅπου ἀναφέρεται μὲ τὸν ὅρο «Albionum» (Ἀλβιώνα), ἐνῷ ἐπίσης γίνεται ἀναφορὰ καὶ γιὰ τὸ γένος τῶν «Hiernorum» (Ἱερνῶν), προγόνων τῶν Ἰρλανδῶν. Πρὶν ἀπὸ τὴν ἐμφάνιση τοῦ «Ora Maritima[3]» πάντως ὑπάρχουν ἀναφορὲς γιὰ τὰ νησιὰ Ἀλβίων καὶ Ἰέρνη ἀπὸ τὸν 4ο αἰώνα π.Χ.[4] Σήμερα ὁ Ὅρος «Ἀλβιώνα», μαζὶ μὲ τὸν χαρακτηρισμὸ «Ἡραιά», χρησιμοποιεῖται κάποιες φορὲς ὡς ἐναλλακτικὸ ὄνομα γιὰ τὴ Μεγάλη Βρεταν ία καὶ τὸ «πονηρὰ Ἀλβιὼν» ὡς ἐκφραστικό τῆς διπλωματικῆς δολιότητός της –κυρίως εἰς βάρος τῆς Ἑλλάδος– στὴ σύγχρονη ἱστορία.

Στὸ ταξίδι τοῦ Πυθέα, στὸ «Περὶ Ὠκεανοῦ», τὰ νησιὰ ἀναφέρονται μὲ τὸν ὅρο «Πρεττανικὲς Νῆσοι», ἀπὸ τὸ ὄνομα μίας ὁμάδας Γαλατῶν, τῶν Pritani (Πρεττανοί), μὲ τοὺς ὁποίους ὁ Πυθέας θεωρεῖ πὼς ἔχουν συγγενικὲς σχέσεις οἱ κάτοικοι τοῦ νησιοῦ[5].

Ἀργότερα, τὸν 1ο π.Χ. αἰώνα, κατακτήθηκε ἀπὸ τοὺς Ρωμαίους καὶ ἔγινε Ρωμαϊκὴ ἐπαρχία, ἀλλὰ παρὰ τὶς ἐπίμονες προσπάθειες τῶν κατακτητῶν δὲν μπόρεσαν ποτὲ νὰ ἐκρωμαϊσουν τὸν πληθυσμό της. Τὸ μόνο ποὺ πέτυχαν ἦταν τὸ ὅτι διαφοροποίησαν ἐλαφρῶς τὸ ὄνομα, μὲ τὸ ὁποῖο περιγράφει τὴ νησιὰ ὁ Πυθέας σὲ «Britannia» καὶ ὀνόμασαν τοὺς κατοίκους «Britons».

Ἀπὸ τὸ 150 καὶ μέχρι τὸ 650 μ.Χ. ἀρχίζει ἡ κατάκτηση τοῦ νησιοῦ, μὲ ἐξαίρεση τὴν περιοχὴ τῆς Σκωτίας, ἀπὸ τοὺς Ἄγγλους, τοὺς Σάξονες καὶ τοὺς Ἰούτους, ποὺ ἦσαν Γερμανικὲς φυλές. Οἱ Κέλτες τελικὰ εἴτε ἔγιναν δοῦλοι τῶν Γερμανικῶν φυλῶν ἢ μετανάστευσαν στὰ βόρεια τοῦ νησιοῦ. Οἱ νέοι ἄποικοι, οἱ Ἀγγλοσάξονες, ἐγκαταστάθηκαν καὶ δημιούργησαν διάφορα βασίλεια, ἐνῷ ἄρχισε ἡ συστηματικὴ διαδικασία τοῦ ἐκφεουδαρχισμοῦ τῆς χώρας. Ἀργότερα, τὸν 9ο αἰώνα μ.Χ., ὅλα τὰ Ἀγγλοσαξονικὰ βασίλεια ἑνώθηκαν καὶ ἀπετέλεσαν ἕνα, μὲ τὸ ὄνομα Ἀγγλία.

Στὸ διάστημα αὐτὸ τὸ νησὶ δέχθηκε ἐπιδρομὲς καὶ ἀπὸ τοὺς Βίκινγκς, κυρίως τῆς Δανίας καὶ τῆς Νορβηγίας. Τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν τελικὰ οἱ Βίκινγκς νὰ καταλάβουν ἕνα μεγάλο μέρος καὶ νὰ τὸ κρατήσουν μέχρι τὰ μέσα τοῦ 10ου αἰώνα, ὁπότε οἱ βασιλεῖς τῆς Ἀγγλίας, μὲ τὴν ὑποστήριξη διαφόρων ἱπποτῶν, αὔξησαν τὴν ἐπιρροή τους καὶ κατάφεραν νὰ ἐνισχύσουν τὴν ἐξουσία τους ἀπέναντι στοὺς φεουδάρχες. Ταυτόχρονα τὴν ἴδια περίοδο ἡ Ἀγγλία κατέλαβε ἕνα μέρος ἀπὸ τὴ Γαλλία.

Στὴν ἐποχὴ τοῦ Ἰωάννη τοῦ Ἀκτήμονα[6] ξεσηκώθηκαν οἱ βαρῶνοι[7], μὲ συνέπεια νὰ ὑποχωρήσει ὁ βασιλιὰς καὶ νὰ τοὺς παραχωρήσει σημαντικὰ προνόμια, ὑπογράφοντας τὸν καταστατικὸ χάρτη δικαιωμάτων, ποὺ ὅλοι γνωρίζουμε ὡς Magna Carta.

Το 1265 δημιουργήθηκε ἡ πρώτη Βουλή, ἐνῷ στὰ ἑπόμενα χρόνια (1337-1453) ἄρχισε ὁ λεγόμενος ἑκατονταετὴς πόλεμος. Τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν νὰ χάσει ἡ Ἀγγλία τὶς κτήσεις της στὴν Εὐρώπη, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ Calais[8].

Μετέπειτα πέρασε μία ταραγμένη περίοδο συνεχῶν ἀλλαγῶν μέχρι τὸ 1640, ὁπότε ἄρχισε ἡ ἀστικὴ ἐπανάσταση ποὺ ἔληξε τὸ 1660. Τὸ 1649 τὰ βασιλικὰ στρατεύματα νικήθηκαν, ὁ βασιλιὰς Κάρολος ὁ Α΄ θανατώθηκε καὶ ἡ χώρα ἀπέκτησε δημοκρατικὸ πολίτευμα.

Ἀργότερα, τὸ 1653 ἐγκαθιδρύθηκε τὸ προτεκτοράτο τοῦ Cromwell[9] καὶ τὸ 1660 ἔγινε ἡ παλινόρθωση τοῦ Οἴκου τῶν Stuart[10]. Στὸ διάστημα ἀπὸ τὸ 1660 μέχρι τὸ 1688-1689, σχηματίστηκαν τὰ κόμματα τῶν Tories καὶ τῶν Whigs, ποὺ ἐναλλάσσονταν στὴν ἐξουσία.

Ἡ χώρα ὀνομάστηκε Μεγάλη Βρεττανία κατὰ τὸν 17ο αἰώνα, ὅταν οἱ βασιλεῖς τῆς Σκωτίας ἔγιναν καὶ Βασιλεῖς τῆς Ἀγγλίας. Στὴ διάρκεια τοῦ 17ου καὶ τοῦ 18ου αἰώνα, ἡ Ἀγγλία κατέκτησε τεράστια ἐδάφη στὶς Ἰνδίες καὶ στὴν Ἀμερική, ἀφοῦ συνέτριψε τὸν Γαλλικὸ στόλο καὶ ἐξασφάλισε τὴν κυριαρχία τῶν θαλασσῶν. Στὸ διάστημα ἀπὸ τὰ τέλη τοῦ 18ου αἰώνα καὶ τὶς ἀρχὲς τοῦ 19ου πρωτοστάτησε στὴ δημιουργία ἑνὸς ἀντιγαλλικοῦ συνασπισμοῦ, ποὺ τελικὰ ὁδήγησε στὴ συντριβὴ τοῦ Ναπολέοντα καὶ ἔτσι ἀπέκτησε καὶ τὶς Γαλλικὲς ἀποικίες στὴν Ἀφρικὴ καὶ στὴν Ἀσία.

Ἡ «βιομηχανικὴ ἐπανάσταση» ἔδωσε διέξοδο στὶς ἐσωτερικὲς ἀντιθέσεις της. Τὸ 1830 ἀπέκτησαν πολιτικὲς ἐλευθερίες οἱ Παπικοὶ καὶ οἱ Ἑβραῖοι. Ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα μέχρι τὸν Πρῶτο Παγκόσμιο Πόλεμο, ἐπεξέτεινε τὶς κτήσεις της. Μετὰ ἀπὸ αὐτὸν ὅμως, ἡ ἄλλοτε κραταιὰ Μεγάλη Βρεττανία ἄρχισε νὰ κλονίζεται ἀνεπανόρθωτα. Τὸ 1922 παραχώρησε τὴν ἀνεξαρτησία στὴν Δημοκρατία τῆς Ἰρλανδίας καὶ τὸ 1932 στὸ Ἰράκ. Στὸν Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο πῆρε μέρος ἐξ ἀρχῆς καὶ «ἐπωμίσθηκε» σημαντικὸ ρόλο. Τὸ τέλος αὐτοῦ τοῦ πολέμου σήμανε καὶ τὸ τέλος τῆς Βρεττανικῆς Αὐτοκρατορίας.

Σήμερα παραμένει μία χώρα συμπαγής, ἀπρόσβλητη σὲ μεγάλο βαθμὸ ἀπὸ τὶς διεθνεῖς ἐξελίξεις καὶ κυρίως, ἀνυποχώρητη στὴν ἱστορία καὶ στὶς παραδόσεις, τὶς ὁποῖες ἐν τάχει προσπαθήσαμε νὰ δοῦμε.

Ἡ Ἑλλάδα μας, ἀντιθέτως, ἔχει μία ἱστορία καὶ ἕνα πολιτισμὸ ποὺ πάντοτε εἶχε συνέχεια καὶ συνέπεια, τουλάχιστον μέχρι καὶ τὸ 1831 ὁπότε καὶ δολοφονήθηκε ὁ τελευταῖος Ἕλληνας κυβερνήτης, ὁ Ἰωάννης Α. Καποδίστριας. Ἡ Ἑλλάδα μας εἰδικὰ μετὰ τὴν ἐγκόλπωση τοῦ χριστιανισμοῦ καὶ τῆς Ὀρθοδόξου Πίστεως ἀπὸ τοὺς προγόνους μας, ἀπέκτησε τὴν πληρότητα καὶ ὁλοκληρώθηκε ὡς πολιτισμὸς δίνοντας τὸ παράδειγμα τοῦ πολιτισμοῦ σὲ ὁλόκληρο τὸν κόσμο.

Εἶναι λυπηρὸ τὸ ὅτι παρατηροῦμε στὶς ἡμέρες μας τὴν πάλαι ποτὲ τρανὴ Ἑλλάδα τῆς μακρᾶς καὶ βαθειᾶς ἱστορίας καὶ τοῦ πολιτισμοῦ, ἀλλὰ **κυρίως τῆς Ὀρθοδοξίας** ποὺ τὴν ἀνέδειξε ὡς παγκόσμιο παράδειγμα, νὰ εἶναι διχασμένη ἀνάμεσα σὲ θιασῶτες καὶ ὑποστηρικτὲς τῶν ἀποικιοκρατῶν Εὐρωπαίων καὶ σὲ ἐκμοντερνιστὲς «προοδευτικοὺς» ποὺ ἐπιθυμοῦν τὴν διάλυση τῶν Ἀρχῶν καὶ τῶν Ἀξιῶν τοῦ Γένους μας. Τὴν ἴδια ὥρα τὸ ἀνομοιογενὲς σύνολο τοῦ Ἡνωμένου Βασιλείου μὲ τὸ σημαντικὸ ἔλλειμμα ἱστορίας καὶ πολιτισμοῦ, ἐμφανίζεται ἀρραγὲς νὰ ὑπερασπίζεται τὶς ἀξίες του –ὁποιες κι ἂν εἶναι αὐτὲς– ἀπέναντι σὲ ὁλόκληρο τὸν πλανήτη.

Ποῦ εἶναι τὸ φρόνημα τῶν Πατέρων μας; Ποῦ χάθηκε ἡ Πίστη, ἡ Ἱστορία καὶ ἡ Ἐλπίδα τῶν προγόνων μας;

Μ.Β.

Σημειώσεις:

1. Ἔτσι ὀνόμαζαν οἱ ἴδιοι τὸν ἑαυτό τους καὶ σημαίνει «οἱ κρυμμένοι» **2.** Ὁ «Μασσαλιώτικος περίπλους» εἶναι ἕνα γεωγραφικὸ ἔργο ποὺ δὲν διασῴζεται. Χρονολογεῖται πιθανῶς στὸν 6ο αἰώνα π.Χ. καὶ χρησίμευε ὡς ἐγχειρίδιο καὶ ὁδηγὸς γιὰ τὶς θαλάσσιες διαδρομές, τὶς ὁποῖες ἀκολουθοῦσαν στὰ ταξίδια τους στὴν Εὐρώπη τὴν ἐποχὴ τοῦ Σιδήρου οἱ ἔμποροι τῆς Φοινίκης τῆς Μέσης Ἀνατολῆς καὶ τῆς Ταρτησσοῦ τῆς νότιας Ἱσπανίας. Ἡ ὀνομασία τοῦ ἔργου ὑποδηλώνει πὼς προέρχεται ἀπὸ τὴν Μασσαλία, μία Ἑλληνικὴ ἀποικία τῶν Φωκαέων. Πληροφορίες γιὰ τὸ ἔργο αὐτό, διατηρήθηκαν ἀπὸ τὸν Ρωμαῖο ποιητὴ τοῦ 4ου αἰώνα μ.Χ. Ἀβιανό, στὸ ἔργο του Ora Maritima (Θαλάσσιες ἀκτὲς) ὅπου καὶ διασῴζονται μέρη τοῦ «Μασσαλιώτικου περίπλου». **3.** Τὸ «Ora Maritima» ὑπάρχει διαθέσιμο στὸ διαδίκτυο, στὴν Λατινικὴ γλώσσα, στὴν ἠλεκτρονικὴ διεύθυνση http://tinyurl.com/ncmuo6c **4.** Gerald Massey, «A Book of the Beginnings», s.440 (http://tinyurl.com/ozbslqy). **5.** Barry Cunliffe, «The Ancient Celts», κεφάλαιο 8. **6.** Ὁ Ἰωάννης τῆς Ἀγγλίας ἢ Ἰωάννης ὁ Ἀκτήμων (1166-1216) ἦταν βασιλιὰς τῆς Ἀγγλίας, δούκας τῆς Ἀκουιτανίας (1199-1216) ἀπὸ τὴ δυναστεία τῶν Πλανταγενετῶν καὶ πέμπτος γιὸς τοῦ βασιλιᾶ τῆς Ἀγγλίας Ἑρρίκου Β΄ καὶ τῆς Ἐλεονώρας τῆς Ἀκουιτανίας. Διαδέχτηκε στὸν θρόνο τῆς Ἀγγλίας τὸν ἀδελφό του, Ριχάρδο Α΄ (τὸν γνωστὸ ὡς «Λεοντόκαρδο»). Ὀνομάστηκε «Ἀκτήμων», γιατί ἔχασε τὴν κληρονομιὰ τῶν Γαλλικῶν κτήσεων ἀπὸ τὸν πατέρα του, λόγῳ τῆς συμμαχίας του μὲ τὸν ἐχθρό. **7.** Ὁ βασιλιὰς δὲν σεβάστηκε τὶς ὑποσχέσεις ποὺ εἶχε δώσει τὸ 1213 στοὺς εὐγενεῖς, στὸν κλῆρο καθὼς ἐπίσης στὴν ἐμπορικὴ καὶ στὴν ἀγροτικὴ τάξη, ὁπότε τὸ Πάσχα τοῦ 1215 μία ὁμάδα βαρώνων συμμάχησε μὲ σκοπὸ νὰ τὸν ὑποχρεώσει νὰ ἀποκηρύξει τὶς αὐθαιρεσίες του. Ὁ βασιλιὰς ἀποκομμένος ἀπὸ ὅλους σχεδὸν τοὺς εὐγενεῖς, τὸν κλῆρο ἀλλὰ καὶ τὸν λαὸ ἀναγκάστηκε νὰ ὑπογράψει στὶς 15 Ἰουνίου 1215, στὸ Runnymede τοῦ Windsor, τὸ κείμενο ποὺ τοῦ πρότειναν οἱ βαρῶνοι καὶ ὁ πάπας Ἰννοκέντιος ὁ Γ΄ καὶ ὀνομαζόταν Magna Carta. Τὸ προσχέδιο τῆς Magna Carta εἶχε γράψει ὁ Ἀρχιεπίσκοπος τοῦ Canterbury, Stephen Langton, ἢ ἐκλογὴ τοῦ ὁποίου ἀπετέλεσε τὴν κορύφωση τῆς κρίσης μεταξὺ τοῦ βασιλιᾶ, τοῦ κλήρου καὶ τῶν εὐγενῶν. **8.** Τὸ Calais εἶναι χτισμένο στὴν Γαλλικὴ ἀκτὴ τῆς Μάγχης, μόλις 34 χιλιόμετρα νότια της Ἀγγλικῆς ἀκτῆς. Τὸ Calais εἶναι ἡ μεγαλύτερη πόλη τοῦ διαμερίσματος Pas de Calais, ἀλλὰ ὄχι ἡ πρωτεύουσά του. **9.** Ὁ Oliver Cromwell (25 Ἀπριλίου 1599 – 3 Σεπτεμβρίου 1658) ἦταν Ἄγγλος στρατιωτικὸς καὶ πολιτικὸς ἡγέτης ποὺ ἀνέλαβε τὰ ἡνία τῆς Μεγάλης Βρεττανίας κατὰ τὴν περίοδο 1653-1658, μετὰ ἀπὸ τὴν ἐκτέλεση τοῦ βασιλιᾶ Καρόλου Α΄ τῆς Ἀγγλίας καὶ ὕστερα ἀπὸ τὸν Ἀγγλικὸ Ἐμφύλιο Πόλεμο. Ἔγινε εὐρύτερα γνωστὸς γιὰ τὴ συντηρητικὴ Πουριτανικὴ πολιτικὴ ποὺ ἀκολουθοῦσε, καθὼς καὶ γιὰ τὴν προσάρτηση τῆς Σκωτίας καὶ τῆς Ἰρλανδίας στὴ Βρεττανικὴ Κοινοπολιτεία. Εἶναι ἐπίσης γνωστὸς καὶ ὡς πολέμιος τοῦ Καθολικισμοῦ. **10.** Ὁ Οἶκος τῶν Stuart, ἐπίσης γνωστὸς ὡς Stewart, εἶναι ἕνας σημαντικὸς Εὐρωπαϊκὸς βασιλικὸς οἶκος, ποὺ ἱδρύθηκε ἀπὸ τὸν Ροβέρτο Β΄ τῆς Σκωτίας. Οἱ Stuart πρῶτα ἔγιναν μονάρχες τοῦ Βασιλείου τῆς Σκωτίας κατὰ τὴν διάρκεια τοῦ 14ου αἰώνα. Οἱ ἀπευθείας ἀπόγονοί τους ἀπὸ τὴν Βρετάνη ἔφεραν τὸν τίτλο High Steward of Scotland. Ἡ δυναστεία κληρονόμησε ἀκόμη περισσότερο ἔδαφος τὸν 17ο αἰώνα, τὸ ὁποῖο κάλυπτε ὁλόκληρες τὶς Βρεττανικὲς Νήσους, περιλαμβάνοντας τὸ Βασίλειο τῆς Ἀγγλίας καὶ τὸ Βασίλειο τῆς Ἰρλανδίας, διατηρώντας ἐπίσης τὶς διεκδικήσεις στὸ Βασίλειο τῆς Γαλλίας.

«Οἱ ξένοι δὲν μποροῦν νὰ μᾶς δίνουν ἐντολές»

«Οἱ ξένοι δὲν μποροῦν νὰ μᾶς δίνουν ἐντολές», αὐτὴ ἦταν ἡ πρώτη φράση τῆς ἀπαντήσεως τοῦ Προέδρου τῆς Οὐγκάντας, σχετικῶς μὲ τὶς πιέσεις τὶς ὁποῖες δέχεται ἀπὸ Ἀμερικανοὺς καὶ Εὐρωπαίους νὰ ἀποδεχθῆ τὶς ἀπαιτήσεις τῶν ὁμοφυλοφίλων. Οἱ Εὐρωπαϊκοὶ ἑταῖροι τῆς Οὐγκάντας ἀπεφάσισαν νὰ «κλείσουν τὴν στρόφιγγα» καὶ νὰ προκαλέσουν οἰκονομικὴν ἀσφυξίαν εἰς τὴν Χώραν, προκειμένου αὐτὴ νὰ ὑποταχθῆ εἰς τὴν διαστροφὴν καὶ νὰ τὴν θεωρήσῃ ὡς νόμιμον καὶ φυσιολογικήν. Τὴν 24-02-2015 δημοσίευμα εἰς τὸ in.gr ἔγραφε:

«Σφοδρὲς ἀντιδράσεις ἔχει προκαλέσει ἡ ἀπόφαση τοῦ προέδρου τῆς Οὐγκάντας νὰ ὑπογράψει τὸν νόμο ποὺ ποινικοποιεῖ τὴν ὁμοφυλοφιλία. Οἱ ΗΠΑ ἀνακοίνωσαν ὅτι ἐπανεξετάζουν τὶς διμερεῖς σχέσεις μὲ τὴν κυβέρνηση τῆς χώρας, ἀνάμεσά τους καὶ τὰ προγράμματα βοήθειας ποὺ ἐπικεντρώνονται στὴν καταπολέμηση τοῦ AIDS… Στὴν ἀνακοίνωση τοῦ Λευκοῦ Οἴκου δὲν ἀναφέρεται, ἐὰν θὰ ἀνασταλεῖ μέρος τῆς βοήθειας πρὸς τὴν Οὐγκάντα, ἡ ὁποία ἀνέρχεται σὲ πάνω ἀπὸ 400 ἑκατ. δολλάρια σὲ ἐτήσια βάση τὰ τελευταῖα χρόνια… Στὴν Εὐρώπη, ἡ Ὁλλανδία ἀποφάσισε νὰ ἀναστείλει τὴν οἰκονομικὴ βοήθεια πρὸς τὴν Οὐγκάντα… Ἡ Δανία ἀνακοίνωσε ὅτι ἀνακατευθύνει περίπου 6,3 ἑκατομμύρια βοήθειας πρὸς τὶς κυβερνητικὲς ὑπηρεσίες σὲ ἰδιωτικὲς πρωτοβουλίες καὶ μὴ κυβερνητικὲς ὀργανώσεις. Ἡ Νορβηγία, ποὺ ἀποτελεῖ γιὰ τὴν Οὐγκάντα ἕνα ἀπὸ τοὺς βασικοὺς χορηγοὺς ἀναπτυξιακῆς βοήθειας, ἀπέσυρε περίπου 6 ἑκατομμύρια εὐρὼ ἀπὸ τὴν ἐτήσια ἀρωγή της, ἐνῶ αὔξησε τὴ βοήθειά της πρὸς τοὺς ὑποστηρικτὲς τῶν ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων καὶ τῆς δημοκρατίας.

Ὁ πρόεδρος τῆς Οὐγκάντας εἶπε, νωρίτερα, σὲ συνέντευξή του ὅτι οἱ δωρητὲς ποὺ δὲν θέλουν νὰ βοηθήσουν τὴν χώρα του μποροῦν νὰ «κρατήσουν τὴ βοήθειά τους». «Οἱ ξένοι δὲν μποροῦν νὰ μᾶς δίνουν ἐντολές. Αὐτὴ εἶναι ἡ δική μας χώρα», εἶπε ὑπογράφοντας τὸ ἐπίμαχο νομοθέτημα. «Συμβουλεύω τοὺς φίλους μας στὴ Δύση νὰ μὴ δημιουργήσουν (γιὰ αὐτὸ τὸ θέμα) πρόβλημα» καθὼς «κι ἐκεῖνοι ἔχουν νὰ χάσουν πολλά». «Τὸ νὰ ἐπιβάλλουμε κοινωνικὲς ἀξίες [...] εἶναι κοινωνικὸς ἰμπεριαλισμός. Τώρα μᾶς λέτε ὅτι ἐμεῖς πρέπει νὰ ζήσουμε ὅπως ἐσεῖς. Καθόλου!» συνέχισε ὁ Μουσέβενι κατηγορώντας «δυτικὲς ὁμάδες ὅτι στρατολογοῦν (μελλοντικοὺς) ὁμοφυλόφιλους στὰ σχολεῖα».

Σχόλιον Ο.Τ.: Ἡ ἱστορία ἐπαναλαμβάνεται. Παρόμοιες καταστάσεις περνᾶ καὶ ἡ Χώρα μας, ἡ ὁποία τὰ τελευταῖα ἔτη δέχεται πιέσεις, διὰ νὰ συμμορφωθῆ πρὸς τὴν Εὐρωπαϊκὴν νομοθεσίαν. Ἂν ὅμως μία πτωχὴ χώρα, ὡς εἶναι ἡ Οὐγκάντα, τολμᾶ καὶ ἀντιστέκεται, τότε δὲν πρέπει νὰ ἀντισταθῆ καὶ ἡ Χώρα μας εἰς τὶς πιέσεις διὰ τὸ σύμφωνον συμβιώσεως, ἀκόμη καὶ ἂν αὐτὸ σημαίνῃ ὅτι εἰς τὸ μέλλον οἱ Εὐρωπαῖοι ἑταῖροι μας θὰ προκαλέσουν τεχνητὴν οἰκονομικὴν κρίσιν, διὰ νὰ μᾶς κάμψουν; «Μὴ φοβηθῆτε ἀπὸ τῶν ἀποκτεννόντων τὸ σῶμα, καὶ μετὰ ταῦτα μὴ ἐχόντων περισσότερον τί ποιῆσαι... φοβήθητε τὸν μετὰ τὸ ἀποκτεῖναι ἔχοντα ἐξουσίαν...» (Λουκ. 12,4). Οἱ Εὐρωπαῖοι εἶναι ἐγκλωβισμένοι, διότι εἰς τὸ μόνον τὸ ὁποῖον ἔχουν δυνατότητα νὰ μᾶς πιέσουν εἶναι εἰς τὸ οἰκονομικόν. Βεβαίως, αὐτὸ ἔχει τρομερὲς συνέπειες διὰ τὸ βιωτικὸν ἐπίπεδον, ἀλλὰ θὰ προτιμήσωμεν νὰ ἀνορθώσωμεν τὸ πνευματικὸν ἢ τὸ ὑλικὸν ἐπίπεδον; Συνεχῶς διατυμπανίζουν τὸν κίνδυνον νὰ ἐξαθλιωθῶμεν οἰκονομικῶς. Καὶ ὅμως, ὑπάρχει κάτι χειρότερον ἀπὸ τὸ νὰ καταστῆ ἡ Ἑλλὰς ἀποικία χρέους, τὸ νὰ καταστῆ ἀποικία διαστροφῆς. «Ὦ! γενεὰ ἄπιστος καὶ διεστραμμένη!... ἕως πότε ἀνέξομαι ὑμῶν;» (Ματθ. 17,17). Τότε ὄχι μόνον θὰ μᾶς ἐγκαταλείψῃ ὁ Θεός, ἀλλὰ ἐμεῖς οἱ ἴδιοι θὰ ἐξωθήσωμεν τὰ παιδιά μας εἰς ἀπύθμενον ἠθικὸν τέλμα, παραδίδοντες εἰς κάθε ἀκολασίαν «ζοφώδην τὲ καὶ» ἠμισέληνον, καθὼς φοβούμεθα ὅτι ὁ Θεὸς θὰ ἐπιτρέψῃ καὶ πάλιν τὴν ὑποδούλωσίν μας εἰς τὸ Ἰσλάμ.

Ὁ Προφήτης Ἰεζεκιὴλ

Τὴν 23ην Ἰουλίου ἡ Ἐκκλησία μας τιμᾶ τὴν μνήμην τοῦ προφήτου Ἰεζεκιήλ.

Τοιχογραφία τοῦ Ἁγίου ἐκ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Διονυσίου Ἁγίου Ὄρους.

Ὁ ἀσεβὴς κακοποιὸς καί προσευχή διά τήν συντριβήν του

ΕΡΜΗΝΕΙΑ ΤΟΥ ΨΑΛΤΗΡΙΟΥ: Ο 9ος ΨΑΛΜΟΣ

Γράφει ***ὁ Σεβ. Μητρ. Γόρτυνος καί Μεγαλοπόλεως Ἱερεμίας***

Β΄ μέρος

1. Στό σημερινό μου κήρυγμα, ἀδελφοί χριστιανοί, θά σᾶς ἑρμηνεύσω τό Β΄ μέρος τοῦ 9ου ψαλμοῦ, πού στό Ἑβραϊκό κείμενο ἀριθμεῖται ὡς 10ος ψαλμός. Ὅπως εἴδαμε στό προηγούμενο κήρυγμά μας, τό Α΄ μέρος τοῦ 9ου ψαλμοῦ ἦταν μιά εὐχαριστία στόν Θεό τοῦ βασιλιᾶ Δαυίδ γιά μία νικηφόρο νίκη κατά ἑνός ἐχθροῦ. Στό Β΄ ὅμως μέρος του ὁ ψαλμός ἀλλάζει ἀτμόσφαιρα, γιατί ὁμιλεῖ γιά κάποιον κακό ἄνθρωπο ἢ καί γιά πολλούς κακούς ἀνθρώπους. Καί στρέφεται λοιπόν ὁ Δαυίδ στό ὑπόλοιπο ἐδῶ μέρος τοῦ ψαλμοῦ ἐναντίον αὐτῶν τῶν κακοποιῶν, παρακαλῶντας τόν Θεό νά τούς τιμωρήσει ἤ νά τόν τιμωρήσει, ἄν πρόκειται γιά ἕνα μόνο ἄνθρωπο.

2. Ἡ ἑρμηνεία πού δίδεται εἶναι ὅτι ὁ Δαυίδ μετά τήν εὐχαριστία του πρός τόν Θεό γιά τόν νικηφόρο ἀγώνα του κατά τοῦ ἐχθροῦ στράφηκε πρός τό δικό του κράτος, τό ὁποῖο ἔβλεπε ὅτι καταρρέει, γιατί ὑπῆρχαν σ' αὐτό κακοί πολῖτες. Καί μάλιστα ἕνας ἀπ' αὐτούς, τόν ὁποῖο παριστάνει μέ πολύ μελανές ἐκφράσεις καί εἰκόνες, εἶναι περισσότερο ἐπικίνδυνος ἀπό τούς ἄλλους. Πιθανόν αὐτός νά ἦταν καταπιεστής τῶν πολιτῶν καί νά εἶχε καί ὁμάδα ἀνθρώπων πού τόν ὑποστήριζαν καί συνέπρατταν μαζί του.

Τό τμῆμα λοιπόν αὐτό τοῦ ψαλμοῦ μᾶς δίνει μία περιγραφή τῶν ἀσεβῶν καί κακοποιῶν ἀνθρώπων, πού θά μᾶς ὠφελήσει νά τήν προσέξουμε. Ἀλλά καί ἐδῶ γενικά ἔχουμε τά χαρακτηριστικά τῶν ἀσεβῶν καί ἁμαρτωλῶν ἀνθρώπων. Κατά πρῶτον οἱ ἀσεβεῖς κομπάζουν καί ὑπερηφανεύονται: «Ἐν τῷ ὑπερηφανεύεσθαι τόν ἀσεβῆ», λέγει ὁ ψαλμωδός μας (στίχ. 23). Τά ὑπερήφανα δέ λόγια τῶν ἀσεβῶν γιά τόν ἑαυτό τους, εἶναι προσβλητικά κατά τῶν ἄλλων, τῶν ἁπλῶν καί τῶν πτωχῶν ἀνθρώπων, καί τούς πληγώνουν. Τούς «καΐνε». Γι' αὐτό καί λέει ὁ ποιητής μας «ἐν τῷ ὑπερηφανεύεσθαι τόν ἀσεβῆ ἐμπυρίζεται ὁ πτωχός» (στίχ. 23).

Ὄχι ὅμως μόνον κατά τῶν πτωχῶν καί ταπεινῶν ἀνθρώπων ἐκφράζονται οἱ ἀσεβεῖς, ἀλλά στρέφονται καί ἐναντίον τοῦ Θεοῦ. Δέν ἔχουν αὐτοί Θεό μέσα τους. Καθαρά τό λέγει αὐτός ἐδῶ ὁ ψαλμός μας: «Οὐκ ἔστιν ὁ Θεός ἐνώπιον αὐτοῦ» (στίχ. 25), τοῦ ἀσεβοῦς, δηλαδή. Πραγματικά ὁ ἀσεβής ἄνθρωπος καταρρίπτει ἀπό τήν καρδιά του τόν Θεό καί θεοποιεῖ τόν ἑαυτό του, τόν ὁποῖο παραδέχεται πάντα ὡς σταθερό καί ὡς παντοδύναμο. Ἔτσι καί ὁ ἀσεβής τοῦ ψαλμοῦ μας «εἶπεν ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ, οὐ μή σαλευθῶ ἀπό γενεᾶς εἰς γενεάν ἄνευ κακοῦ» (στίχ. 27). Θεωροῦσε ἀσάλευτο καί αἰώνιο τόν ἑαυτό του. Ἀπάτη καί θράσος!... Καί ὄχι μόνον αὐτό, ἀλλά ὁ ἀσεβής παριστάνει τόν Θεό ὡς ἀδύνατο νά τόν τιμωρήσει, ἔστω καί ἄν εἶναι ὀργισμένος ἐναντίον του. «Κατά τό πλῆθος τῆς ὀργῆς αὐτοῦ οὐκ ἐκζητήσει» ὁ Θεός αὐτόν λέγει (στίχ. 25). Καί νήν μακροθυμία τοῦ Θεοῦ, γιά τήν ὁποία δέν τόν ἔχει τιμωρήσει ἀκόμη, ὁ ἀσεβής αὐτός τήν περιπαίζει καί λέγει εἰρωνικά ὅτι λησμονάει ὁ Θεός. «Εἶπε γάρ ἐν καρδίᾳ αὐτοῦ· ἐπιλέλησται ὁ Θεός» (στίχ. 32). Ὅμως τό καταλαβαίνουμε ἡ ἀναίδεια καί ἡ βλασφημία αὐτή τοῦ ἀσεβοῦς ἐπιτίθεται ἄμεσα καί ἡ ἀναίδεια καί ἡ βλασφημία αὐτή τοῦ ἀσεβοῦς παροργίζει τόν Θεό, «παρώξυνε τόν Κύριον ὁ ἁμαρτωλός», ὅπως λέγει ἐδῶ ὁ ψαλμός μας (στίχ. 28). «Ἕνεκεν τίνος παρώξυνεν ὁ ἀσεβής τόν Θεόν;», ἐρωτᾶ πάλιν ὁ ψαλμωδός. Καί ἀπαντᾶ πάλι: Ἐπειδή ὁ ἀσεβής «εἶπε ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ· οὐκ ἐκζητήσει» (στίχ. 34), ὅτι δέν μπορεῖ, δηλαδή, ὁ Θεός νά τόν εὕρει καί νά τόν τιμωρήσει.

Φρικτά ἀκόμη εἶναι τά λόγια τοῦ ἀσεβοῦς καί ἀναιδοῦς ἀνθρώπου τοῦ ψαλμοῦ μας. Τά λόγια του εἶναι δόλια, στάζουν πικρία, λέγουν κατάρες: «Ἀρᾶς τό στόμα αὐτοῦ γέμει καί πικρίας καί δόλου, ὑπό τήν γλῶσσαν αὐτοῦ κόπος καί πόνος» (στίχ. 28). Ἀκόμη δέ φρικτότερες εἶναι οἱ πράξεις του, γιατί συμπράττει μέ ἄλλους πλούσιους καί ἰσχυρούς, γιά νά καταφάγουν τόν πτωχό καί τόν ἀδύνατο (στίχ. 29). Πραγματικά νά τόν καταφάγουν, ὅπως τό λιοντάρι ἐπιτίθεται ὕπουλα καί κατατρώγει τά μικρά ζῶα. Ἔτσι κάνει καί ὁ ἀσεβής, λέγει ὁ ποιητής μας: «Ἐνεδρεύει ἐν ἀποκρύφῳ ὡς λέων ἐν τῇ

ΠΟΡΙΣΜΑΤΑ ΗΜΕΡΙΔΟΣ ΜΕ ΘΕΜΑ:

«Κοινωνία χωρίς μετρητά. Προοπτική ἢ ἐφιάλτης;»

Ἡ **Ἑστία Πατερικῶν Μελετῶν**, ὑπό τήν αἰγίδα τῆς **Ἱερᾶς Μητροπόλεως Πειραιῶς καί Φαλήρου**, διοργάνωσε ἡμερίδα τήν 28η Ἰουνίου 2015 στό Στάδιο Εἰρήνης καί Φιλίας (Σ.Ε.Φ) μέ θέμα: «**Κοινωνία χωρίς μετρητά. Προοπτική ἢ ἐφιάλτης**;»

Μετά ἀπό τή λίαν ἐμπεριστατωμένη ὁμιλία ἐνάρξεως τῆς ἡμερίδας ἀπό τό Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη Πειραιῶς καί Φαλήρου κ. Σεραφείμ καί τήν ἐξαιρετική παρουσίαση ὕμνων ἀπό τή χορωδία «**ἐν Ψαλτηρίῳ**», ὁ συντονιστής πανοσ. ἀρχιμ. π. Σαράντης Σαράντος εὐχαρίστησε ὅλους ὅσοι βοήθησαν νά διοργανωθεῖ ἡ ἡμερίδα.

Ἐπίσης χαιρετισμό ἀπηύθυνε ὁ ἐκπρόσωπος τοῦ Ι.Ν.Κ.Α. κ. Ἄγγελος Πιλάτης καί ὁ ἐκπρόσωπος εἰκοσιπέντε χριστιανικῶν Σωματείων τῆς Θεσσαλονίκης καί τῆς Ἑνωμένης Ρωμηοσύνης κ. Καλλιντέρης.

Στή συνέχεια ἀκούστηκαν οἱ εἰσηγήσεις τῶν κατά τό πρόγραμμα ὁρισθέντων ἐγκρίτων ὁμιλητῶν, διεξήχθη λίαν ἐνδιαφέρουσα καί γόνιμη συζήτηση καί ἐξήχθησαν τά κάτωθι πορίσματα:

1. Ὁ ἄνθρωπος ἐπλάσθη ἀπό τήν προσωπική βούληση τοῦ ἐν Τριάδι Θεοῦ κατ' εἰκόνα Αὐτοῦ καί καθ' ὁμοίωσιν καί ὡς ἄρχων τοῦ Παραδείσου. Προικισμένος μέ τό αὐτεξούσιο ἀπελάμβανε τή θεϊκή ἐλευθερία πού τοῦ χάριζε ὁ Θεός. Μετά ἀπό τήν παρακοή καί πτώση τῶν πρωτοπλάστων ἀμαυρώθηκε ὁ καθαρός νοῦς τους, περιορίστηκε ἀπό τά πάθη ἡ ἐλεύθερη βούλησή τους καί κατακερματίστηκε τό δωρηθέν ὑπό τοῦ Θεοῦ δῶρο, τό αὐτεξούσιο.

Παρά ταῦτα, τό αὐτεξούσιο τοῦ ἀνθρώπου καί ἡ ἐλεύθερη προαίρεσή του στίς ἐπιλογές καί τίς πράξεις του τόν καθιστᾷ κύριο κριτή τῶν ἀποφάσεών του καί ὑπεύθυνο τῆς σωτηρίας του.

2. Τά τελευταῖα χρόνια ἐπιχειρεῖται ἡ προοδευτική, καί ὕπουλη ἀφαίρεση τοῦ αὐτεξουσίου καί ἡ ἀριθμοποίηση τοῦ ἀνθρώπου. Οὐσιαστικά ἐξυφαίνεται ἕνα παγκόσμιο συγκεντρωτικό σύστημα ἐλέγχου τῶν πολιτῶν καί τῶν ἐθνῶν ἀπό τή Νέα Ἐποχή. Μιά πανίσχυρη πολιτική, οἰκονομική καί θρησκευτική ὀλιγαρχία, προωθεῖ μιά μελλοντική παγκόσμια διακυβέρνηση, ἡ ὁποία στηρίζεται στόν πλήρη ἔλεγχο τῶν φρονημάτων, τῶν ἐπιλογῶν καί τῶν δραστηριοτήτων τῶν πολιτῶν καί τῶν λαῶν. Ἡ ἔννοια τῆς ἀτομικῆς ἐλευθερίας θά εἶναι παρελθόν σέ ἕνα τέτοιο καθεστώς, σ' ἕνα καθεστώς οὐσιαστικά **προηγμένου τύπου δικτατορίας**. Στήν χώρα μας πρός αὐτή τήν κατεύθυνση ἔχουν γίνει σταδιακές προσπάθειες:

➢ Μέ τό Νόμο 1599/1986 πού ἀφοροῦσε στήν ἐφαρμογή τοῦ Ε.Κ.Α.Μ. δηλαδή τοῦ Ἑνιαίου Κωδικοῦ Ἀριθμοῦ Μητρῴου…

➢ Μέ τό Νόμο 2514/1995 πού κύρωσε τή Συνθήκη Σένγκεν, στό πλαίσιο τῆς ὁποίας δημιουργήθηκε τό σύστημα πληροφοριῶν Σένγκεν (SIS)…

➢ Μέ τό ἄρθρο 153 τοῦ Ν. 3655/2008 σύμφωνα μέ τό ὁποῖο «ὁ Ἀριθμός Μητρῴου Κοινωνικῆς Ἀσφάλισης (Α.Μ.Κ.Α.)... «καθιερώνεται ὑποχρεωτικά ὡς ἀριθμός ἐργασιακῆς καί ἀσφαλιστικῆς ταυτοποίησης ὅλων τῶν πολιτῶν τῆς χώρας». Χωρίς αὐτόν ἀποκλείεται ἀντισυνταγματικά ὁ πολίτης ἀπό τήν νόμιμη θεσμική ἀσφάλιση, γιά τήν ὁποία ἐπί χρόνια καταβάλλει κρατήσεις καθόλου εὐκαταφρόνητες.

➢ Μέ τό πρῶτο Μνημόνιο πού κυρώθηκε μέ τό Ν.3845/2010 καί μέ τό ὁποῖο ἐπιβλήθηκε ἡ ἀπογραφή τῶν πάσης φύσεως φυσικῶν προσώπων πού ἀμείβονται ἀπό τό Δημόσιο καί ἡ δημιουργία Ἑνιαίας Ἀρχῆς Πληρωμῶν...

➢ Μέ τήν προσπάθεια εἰσαγωγῆς τῆς Κάρτας τοῦ Πολίτη ἀπό τόν Γιῶργο Παπανδρέου καί ἀπό τήν τωρινή κυβέρνηση.

➢ Μέ τήν πιλοτική ἐφαρμογή τῆς Κάρτας Συναλλαγῶν.

3. Μέ πάρα πολύ βιασύνη κάνει τήν ἐμφάνισή της **ἡ κοινωνία χωρίς μετρητά.** Τό πρόσχημα, ἡ δικαιολογία γιά τήν χρήση ὅλων αὐτῶν τῶν μέσων ἐλέγχου, εἶναι ἡ προστασία τῶν προσωπικῶν δεδομένων καί ἡ διαφάνεια στίς σχέσεις τῶν πολιτῶν πρός τό κράτος. Ὅμως οἱ προηγμένης τεχνολογίας κάρτες πού χρησιμοποιοῦνται καί πρόκειται νά χρησιμοποιηθοῦν, δέν εἶναι οὔτε ἀσφαλεῖς οὔτε δημοκρατικές. Εἰδικά μέ τήν Κάρτα Πολίτη θά ὑπάρχει πλήρης διασύνδεση τῶν ἀρχείων πού ἀφοροῦν τόν κάθε πολίτη. Ἑπομένως δέν μπορεῖ νά ἀποκλεισθεῖ μιά διαρροή δεδομένων εἴτε ἀπό χάκερς, εἴτε ἀπό διαχειριστές πού θά ἔχουν πρόσβαση καί συμφέρον, εἴτε ἀκόμη καί ἀπό πιθανούς μελλοντικούς δικτάτορες. **Ἐπίσης ἔγινε σαφές πώς μέ τήν ἐπικράτηση τῆς ἀχρήματης κοινωνίας δέν ἔχει νά ὠφεληθεῖ τίποτα ἀπολύτως ἡ χώρα μας**. Ἄρα ἡ προώθηση καί ἡ προσπάθεια ἐπιβολῆς της ἀποτελεῖ **πρόσχημα**.

4. Εἶναι φυσικό, ὅτι ἔπεται τῆς ἀπειλῆς τῆς ἐλευθερίας τοῦ ἀτόμου, ἡ ἀπειλή τῆς Κοινωνίας καί τῆς Δημοκρατίας.

Μιά κοινωνία χωρίς μετρητά:

➢ Στοχεύει στήν πλήρη ἐξάρτηση ἀπό τίς τράπεζες, μιά καί ἡ χρήση τῆς Κάρτας θά εἶναι ὑποχρεωτική, μέ ὅ,τι κινδύνους συνεπάγεται αὐτό, ἀκόμα καί πιθανή ἀπώλεια τῶν χρημάτων μας.

➢ Ὁδηγεῖ στήν κατάργηση τῆς ἰδιωτικότητας καί στήν πανεύκολη δημοσιοποίηση ὅλων τῶν καταναλωτικῶν συνηθειῶν καί τῶν ἰδεολογικῶν προτιμήσεων τῶν ἀτόμων.

➢ Δημιουργεῖ πρακτικά προβλήματα, ὅπως ἡ δυσκολία χρήσης Κάρτας ἀπό τούς ἡλικιωμένους.

➢ Ἐξελίσσεται ἤδη πρός βιομετρική τεχνολογία ἢ βιομετρικά ἐμφυτεύματα, μέ ὁρατό τόν ἐφιάλτη τοῦ γενετικά μεταλλαγμένου ἀνθρώπου. Ὁδηγεῖ ἑπομένως σέ κατάχρηση τεχνολογίας καί κατάχρηση δικαιώματος πού μποροῦν νά ἐξασκηθοῦν μέσῳ τοῦ διαδικτύου πάνω στά σώματά μας.

5. Στήν Ἑλλάδα καί παγκοσμίως ἐπιχειρεῖται ἡ ἐγκαθίδρυση τῆς ἀχρήματης οἰκονομίας. Ἀπό τή νομική πλευρά καταδείχθηκε, ὅτι δέν μπορεῖ τό λογιστικό χρῆμα τῶν τραπεζῶν νά ὑποκαταστήσει τά μετρητά ὡς νόμιμο χρῆμα καί κυρίως ὡς ὑποχρεωτικό μέσο ἐξόφλησης τῶν συναλλαγῶν. Ἐπέρχεται μία ἀνατροπή στίς μακραίωνες ἀντιλήψεις τῶν συναλλαγῶν.

Τά μετρητά συνιστοῦν βέβαιες καί ἐκκαθαρισμένες ἀπαιτήσεις ἔναντι τῆς Κεντρικῆς Τράπεζας. Ἡ ἔκδοση νομίμου χρήματος ἀποτελεῖ ἔκφραση Νομισματικῆς Κυριαρχίας τοῦ Κράτους καί δέν μπορεῖ νά ἐκχωρηθεῖ στίς ἰδιωτικές Τράπεζες. Τό Νόμιμο Χρῆμα προστατεύεται ρητῶς ἀπό τό Σύνταγμα, τό Ἐθνικό καί τό Εὐρωπαϊκό Δίκαιο. Ἀντιθέτως, τό πλαστικό χρῆμα δέν παρέχει ἰσοδύναμες νομικές ἐγγυήσεις. Οἱ καταθέσεις –ἀκόμη καί στίς προηγμένες χῶρες – ἔχουν ἕνα βαθμό ἐπισφαλείας, ἀφοῦ ἡ ἀξία τους ὑπερβαίνει τήν ἀξία τοῦ πραγματικοῦ χρήματος. Καταδείχθηκαν οἱ περιορισμένες δυνατότητες τοῦ συστήματος ἐγγύησης καταθέσεων. Ἐπιπλέον θά ὑπάρξει ὑπέρμετρη ἐνίσχυση τῶν τραπεζῶν ἔναντι τῶν πολιτῶν. Οἱ τράπεζες θά μποροῦν νά ἱκανοποιοῦν προνομιακά τίς ἀπαιτήσεις πέρα καί πάνω ἀπό τίς προτεραιότητες τοῦ ὀφειλέτη. Εὐπαθεῖς ὁμάδες πολιτῶν θά βρεθοῦν ἐκτός συναλλαγῶν. Θά μποροῦν νά διαμορφώνουν ἐλεύθερα τά ἐπιτόκια καταθέσεων, δίνοντας ἀκόμα καί ἀρνητικές τιμές. Τελικά, θά δοθεῖ στό τραπεζικό σύστημα μία ἀπεριόριστη ἐξουσία πάνω στήν πραγματική οἰκονομία. Μέ τήν κατάργηση τῶν μετρητῶν, καταργεῖται ἡ πραγματική ὑποχρέωση τοῦ Τραπεζικοῦ Συστήματος πρός τούς καταθέτες καί ἀνατρέπεται σέ μία στιγμή ἡ ἰσορροπία δικαιωμάτων καί ὑποχρεώσεων μεταξύ τῶν Τραπεζῶν καί τῶν δανειοληπτῶν.

6. Τά παρόντα πορίσματα ἐπαληθεύονται μέ τίς ὀχι εὐχάριστες γιά τήν πατρίδα μας ἐξελίξεις. Τό τραπεζικό σύστημα πού διαφεντεύεται ἀπό τήν Κεντρική Τράπεζα τῆς Εὐρώπης ἐπέβαλε στούς Ἕλληνες τόν αὐταρχικό ὁλοκληρωτισμό του. Ξαφνικά κλείνει τίς τράπεζες, δεσμεύει τά μετρητά καί ἐπιτρέπει μόνο μέ Κάρτες καί μέ τό σταγονόμετρο νά κάνουν ἀναλήψεις οἱ πολίτες ἀπό τίς ἐλάχιστες καταθέσεις τους, ἀπό τούς πενιχρούς μισθούς τους ἢ τίς γλίσχρες συντάξεις τους.

Οἱ πάντες ὑποψιάζονται, ὅτι οἱ καιροί εἶναι προδρομικοί καί ἄλλων δεινῶν. Ὁ ἑλληνικός λαός ἐξακολουθεῖ νά ἀνθίσταται διά τῆς ὑπομονῆς καί τῆς ἐν Κυρίῳ ἐμπιστοσύνης.

Οἱ εὐρωπαῖοι ἄρχοντες δείχνουν τά δόντια τους πιστεύοντας, ὅτι θά τσακίσουν τή διακριτική ἀλλά σταθερή ἀξιοπρέπεια τῶν Ἑλλήνων, πού προέρχεται ἀπό τήν ἐν Χριστῷ ὑψοποιό ταπείνωση καί ἀπό τό μαρτυρικό φρόνημα ἑκατομμυρίων διά Χριστόν μαρτύρων καί ἡρώων τῆς μακραίωνος ἱστορίας μας.

Ἡ Κάρτα πλέον ταυτίστηκε στή συνείδηση τῶν Ἑλλήνων πολιτῶν μέ τήν ἀνέχεια, τή φτώχεια στήν ὁποία δέν εἶναι ἄμαθοι, μέ τήν ἀτέλειωτη ὑπομονή στίς μακριές οὐρές γιά ἀνάληψη ψίχουλων μετρητῶν μέ τήν ἀπίστευτη μοναδική καταφρόνηση στόν ἀρχαιότερο ἑταῖρο τῶν Εὐρωπαίων, πού δημιούργησε τόν πιό ἀνθρώπινο, τόν πιό ἀνθεκτικό θεανθρώπινο πολιτισμό.

Τώρα χρειάζεται νά μή ἐθισθοῦμε στίς συναλλαγές μας μέ Κάρτες, καί νά μή διευκολύνουμε τά προγραμματισμένα σχέδια τῆς Νέας Ἐποχῆς. Ἔτσι δέν θά παρασειρθοῦμε εὐκολα καί ἄνετα στήν παραλαβή τῆς Κάρτας τοῦ Πολίτη, ὅταν ἐπιβληθεῖ καί κατόπιν στό σφράγισμα.

Ἡ Ἑστία Πατερικῶν Μελετῶν διοργάνωσε τήν ἡμερίδα τῆς 28ης Ἰουνίου 2015 χωρίς νά ἔχει ὑπ' ὄψιν της, ὅτι ἀπό τήν ἑπόμενη ἑβδομάδα θά ἐπραγματοποιεῖτο ἡ πρόβα generale τῆς Νέας Ἐποχῆς. Ἡ ἀχρήματη κοινωνία προβάλλει ἐφιαλτικά τήν ἀπανθρωπιά της μέ ἀπαραίτητο ἐργαλεῖο ἐπίθεσης τήν Κάρτα, πού θά ὀργανωθεῖ σέ Κάρτα Πολίτη.

Γιατί τόση ἐπιμονή στήν Κάρτα καί ὄχι στήν ἐλεύθερη ἀνάληψη μετρητῶν; Γιατί ὑποχρεωτική ἡ χρήση τῶν ἠλεκτρονικῶν συναλλαγῶν;

Διότι ἔτσι ἐδραιώνεται τό παγκόσμιο κράτος τῆς Νέας Ἐποχῆς πάνω ἀπό ἔθνη, πολιτισμούς καί θρησκεῖες. Ἡ Κάρτα θά ἀποτελεῖ τό μαγικό ἀπαραίτητο κλειδί κάθε πολίτη αὐτοῦ τοῦ ἀντίχριστου παγκόσμιου κράτους πού θέλει νά κρατᾷ στά νύχια καί στά δόντια του κάθε Ἕλληνα πολίτη ἀλλά καί κάθε πολίτη τοῦ ρέοντος, φθαρτοῦ καί ματαίου ἐπίγειου κόσμου.

Δόξα τῷ ἐν Τριάδι Θεῷ γιατί ὁ Ἕλληνας πολίτης εἶναι βαπτισμένος καί χρισμένος, διαποτισμένος μέχρι τά ἐνδότατα βάθη τῆς ὑπάρξεώς του μέ τήν ἄκτιστη Θεία Χάρη. Ἀντέχει κάθε μαρτύριο καί δίνει ἀληθινή μαρτυρία Χριστοῦ, ὁπουδήποτε καί ὁποτεδήποτε χρειασθεῖ πρός δόξαν τοῦ ἐν Τριάδι Θεοῦ καί πρός σωτηρίαν ὁλοκλήρου τῆς προσωπικότητος τοῦ κατ' εἰκόνα καί καθ' ὁμοίωσιν Θεοῦ πλασθέντος ἀνθρώπου.

7.Τέλος διαβάζουμε τόν **Ἅγιο Παΐσιο** πού γράφει:

Πίσω λοιπόν καί ἀπό τό τέλειο σύστημα «κάρτας ἐξυπηρετήσεως» ἀσφαλείας κομπιοῦτερ κρύβεται ἡ παγκόσμια δικτατορία, ἡ σκλαβιά τοῦ ἀντιχρίστου

Ἡ Κάρτα, ἡ ταυτότητα, ἡ εἰσαγωγή τοῦ σφραγίσματος, τί φανερώνουν;

*Μετά λοιπόν ἀπό τήν κάρτα, τήν ταυτότητα, τό «φακέλωμα», γιά νά προχωρήσουν πονηρά στό σφράγισμα… θά διαφημίζουν τό τέλειο σύστημα τό σφράγισμα στό χέρι καί στό μέτωπο… μέ τό 666 τό ὄνομα τοῦ Ἀντιχρίστου… (**«Σημεῖα τῶν καιρῶν»** Ἁγίου Παϊσίου τοῦ Ἁγιορείτου).*

Τό ὅλο ἑπομένως ζήτημα ἔχει ἔντονες ἐσχατολογικές διαστάσεις. Δέν ἰσχυριζόμαστε, βεβαίως, ὅτι οἱ ἠλεκτρονικές συναλλαγές ἢ τό πλαστικό χρῆμα εἶναι τό σφράγισμα τοῦ Ἀντιχρίστου. Εἶναι ὅμως, σαφῶς μιά προδρομική κατάσταση μέ ἔντονη τήν ἀναφορά της στά ἔσχατα.

Ἐπίσης δέν εἶναι καθόλου τυχαῖο, ὅτι ὁ Χριστός μας συναρτᾷ τήν ὁμολογία τῆς πίστεως πρός Αὐτόν μέ τό θέμα τῆς οἰκονομικῆς καί βιολογικῆς ὑπάρξεως τοῦ πιστοῦ, «…***ἵνα μή τις δύνηται ἀγοράσαι ἢ πωλῆσαι εἰ μή ὁ ἔχων τὸ χάραγμα, τὸ ὄνομα τοῦ θηρίου ἢ τὸν ἀριθμὸν τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ***». Χωρίς τήν Κάρτα (χωρίς ἀρχικά τό 666 καί μεταγενέστερα μέ τό 666) δέν θά μπορεῖ κανείς νά ἀγοράσει ἤ νά πουλήσει ἤ νά διεκαιωθεῖ, ἄν καταφύγει στά δικαστήρια, ὅπως συμπλήρωσε ὁ νομοθέτης στό νόμο Α.Μ.Κ.Α. (ἄρθρο 153 τοῦ ν. 3655/2008).

Μέ τήν ἐπιβολή λοιπόν τῆς ἀχρήματης κοινωνίας ἀνησυχοῦμε, χωρίς βέβαια ἡ ἀνησυχία νά μπαίνει στή καρδιά μας, νοιώθουμε τόν **ἐφιάλτη** νά μᾶς πλησιάζει καί γιαυτό μέ σταθερότητα λέμε **ὄχι στίς κάρτες, ὄχι στήν κοινωνία χωρίς μετρητά.**

Βράβευσις μαθητῶν εἰς τὸν διαγωνισμὸν διὰ τὸν Ἅγιον Κοσμᾶν τὸν Αἰτωλόν

Ἐβραβεύθησαν ἀπὸ τὴν Ἱ. Σύνοδον οἱ μαθητὲς ποὺ διεκρίθησαν εἰς τὸν διαγωνισμὸν διά τὸν Ἅγιον Κοσμᾶν τὸν Αἰτωλόν. Ἡ Ἐκκλησία δὲν τιμᾶ μόνον μὲ αὐτὸν τὸν τρόπον τὸν σπουδαῖον διὰ τὸν Ἑλληνισμὸν Ἅγιον, ὁ ὁποῖος τόσα συνέβαλεν εἰς τὴν μόρφωσιν τοῦ Γένους, ἀλλὰ καὶ δίδει ἀφορμὰς διὰ τὴν ἐπιδίωξιν τῆς ἀριστείας εἰς τοὺς μαθητάς καὶ πρότυπα ὁμολογητῶν καὶ ἀγωνιστῶν εἰς μίαν κρίσιμον ἐποχήν.

Ἰδιαιτέρως εὐχάριστον ἦτο τὸ γεγονὸς ὅτι ἡ ἀπόφασις τῆς Ἱ. Συνόδου δι' ἐπιμέρους βραβεύσεις τῶν παιδιῶν δὲν ἔμεινε εἰς τὰ χαρτιὰ ἀλλὰ ἤδη κάποιες Ἱ. Μητροπόλεις προεχώρησαν εἰς τὰς βραβεύσεις παρὰ τὴν οἰκονομικὴν δυσπραγίαν. Ὅπως ἐπληροφορήθημεν ἀπὸ τὸ ἀνακοινωθὲν τῆς Ἱ. Μ. Φθιώτιδος τῆς 2ας Ἰουλίου 2015:

«Τοὺς 5 βράβευσε μαθητὲς τῆς Φθιώτιδος ποὺ διακρίθηκαν στὸν Πανελλήνιο Μαθητικὸ Διαγωνισμὸ ποὺ διοργάνωσε ἡ Ἱερὰ Σύνοδος… ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης μας κ. Νικόλαος τὴν Πέμπτη 2 Ἰουλίου στὸ Πνευματικὸ Διοικητικὸ Κέντρο τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως. Πρόκειται γιὰ τοὺς μαθητὲς τοῦ Λυκείου Νέου Μοναστηρίου Ἰωάννη Χύμα, Βασίλειο Κούτρα, Γεώργιο Ἀναστασίου καὶ Γεώργιο Ρίζο, οἱ ὁποῖοι κέρδισαν τὸ Α΄ Βραβεῖο στὴν κατηγορία διηγημάτων καὶ τὸν μαθητὴ τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Λυκείου Λαμίας Κωνσταντῖνο Δέδε, ὁ ὁποῖος ἔλαβε τὸ Β΄ βραβεῖο γιὰ τὸ ποίημά του «Ὁ Πατροκοσμᾶς ὁ Αἰτωλός», στὸ ὁποῖο ἐξιστορεῖται ὁ βίος, ἡ προσφορὰ καὶ τὸ μαρτυρικὸ τέλος τοῦ ἁγίου… Ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης μας συνεχάρη τοὺς μαθητὲς γιὰ τὴ συμμετοχὴ καὶ διάκρισή τους στὸν Πανελλήνιο Μαθητικὸ Διαγωνισμὸ καὶ τοὺς ἀπένειμε τὸ Τιμητικὸ Βραβεῖο τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, μαζὶ μὲ Εἰκόνα τοῦ Ἁγίου Κοσμᾶ τοῦ Αἰτωλοῦ καὶ εἰδικὸ Τόμο ἐκ τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος».

Ἀπάντησις διά τὸ ἄρθρον «Ἡ Συνοδικὴ ἐπιτροπή ἐπί τῶν αἱρέσεων καὶ ἡ ἐξελικτική δημιουργία»

Ἀγαπητοὶ κύριοι τοῦ Ὀρθόδοξου Τύπου

Μὲ ἔκπληξη πληροφορήθηκα ὅτι ἡ ἐφημερίδα σας μὲ ἡμερομηνία 5 Ἰουνίου 2015 ἀναπαρήγαγε χωρὶς καμία ἔρευνα καὶ διασταύρωση παραπλανητικὸ συκοφαντικὸ καὶ κακοπροαίρετο ἄρθρο, γνωστῆς κακόδοξης παρέας τοῦ Διαδικτύου…

Συγκεκριμένα κάτω ἀπὸ τὸν παραπλανητικὸ τίτλο: "Ἡ Συνοδικὴ ἐπιτροπὴ ἐπὶ τῶν αἱρέσεων καὶ ἡ ἐξελικτικὴ δημιουργία", οὔτε λίγο οὔτε πολύ, παρουσιάζεται ἡ Συνοδικὴ Ἐπιτροπὴ νὰ καταδικάζει τὶς θέσεις τῆς Ὀρθόδοξης ἑρμηνείας τῆς Ἐξελικτικῆς Δημιουργίας, καθὼς καὶ τὶς Ὀρθόδοξες θέσεις μου περὶ τῆς σημασίας τῆς Ἁγίας Γραφῆς στὴν Ὀρθόδοξη πίστη.

Γιὰ τὸ συγκεκριμένο δημοσίευμα, ποὺ πρωτοεμφανίσθηκε πρὸ μηνῶν στὸ διαδίκτυο, ἐπικοινώνησα ὁ ἴδιος μὲ τὸν π. Κυριακὸ Τσουρό, ὑπεύθυνο κατὰ τῶν αἱρέσεων τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ὁ ὁποῖος δήλωσε ἄγνοια γιὰ τὸ γεγονός, ἐνοχλημένος γιὰ τὴ χρήση τῆς Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς στὰ συκοφαντικὰ σχέδια τῆς ἐν λόγῳ ψευδο-ορθόδοξης παρέας. Ἐπίσης ἐπικοινώνησα μὲ τὸν Πρωτοπρεσβύτερο π. Βασίλειο Γεωργόπουλο, ὁ ὁποῖος μοῦ ἐπιβεβαίωσε ὅτι ἡ ἐν λόγῳ συμμορία κυβερνο-μπούλινγκ, χρησιμοποίησε τὸ ὄνομά του παραπλανητικά, δήθεν ἐκ μέρους τῆς Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς, παρουσιάζοντας μία προσωπική του γνώμη σὲ τηλεφωνικὴ συνομιλία, δῆθεν ὡς ἐπίσημη ἀνακοίνωση, ποὺ δῆθεν δημοσιεύθηκε μὲ τὴν ἄδεια τῆς Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς ὡς θέση τῆς Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς!

Σὲ μήνυμά του πρὸς ἐμένα, τὸ ὁποῖο ἔχω διαθέσιμο μὲ ὅλα τὰ στοιχεῖα ἀποστολῆς, μὲ ἡμερομηνία 28-11-2014, ὁ π. Βασίλειος Γεωργόπουλος μοῦ ἔγραψε τὰ ἑξῆς περὶ τῆς τηλεφωνικῆς ἐπικοινωνίας του μὲ μέλος τῆς ἐν λόγῳ ὁμάδας:

"From: ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΓΕΩΡΓΟΠΟΥΛΟΣ

Sent: Friday, November 28, 2014 11:14 AM

Subject: Re: Περὶ τοῦ χθεσινοῦ μου μηνύματος.

Ἀγαπητὲ κ.Μαυρομάγουλε,

ἔλαβα τὰ μηνύματά σας καὶ σᾶς εὐχαριστῶ γιὰ τὴν ἐνημέρωση.

Ὁ κ.Σαλταούρας μίλησε μαζί μου στὸ τηλέφωνο. Ζήτησε, ὄντως, τὴν ἄδεια ἐὰν μπορεῖ νὰ χρησιμοποιήσει δημοσίως τὶς προσωπικὲς θέσεις μου ποὺ ἀναπτύχθηκαν στὰ πλαίσια μίας ἐπικοινωνίας γιὰ ἕνα θεολογικὸ θέμα. Δὲν διαφώνησα. Ἀπὸ ἄγνοια πιστεύω, γιατί εἶναι ἀρχή μου ἐκ προοιμίου νὰ μὴ ἀποδίδω κακὴ πρόθεση σὲ κανέναν, τὶς παρουσίασε ὡς θέση τῆς Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς. Ὁ κ. Σαλταούρας ἢ ἀπὸ ἄγνοια, ἢ ἐπειδὴ δὲν κατανόησε ὀρθῶς στὰ πλαίσια τῆς τηλεφωνικῆς συνομιλίας συζήτησης διαδικασίας πὼς ἐπισήμως λαμβάνει θέση ἡ ἐπιτροπή, ταύτισε τὴ θέση τοῦ συνεργάτη μὲ τὴν γνωμοδοτικὴ ἀρμοδιότητα τῆς ἐπιτροπῆς ὡς θεσμικοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ὀργάνου. Ἡ Συνοδικὴ ἐπιτροπὴ ὡς ἐκκλησιαστικὸς ὀργανισμὸς ἐπίσημα δὲν ἐκφράζεται ἀπὸ τὶς προσωπικὲς γνώμες συνεργατῶν της. Ὑπάρχει ἄλλη θεσμικὴ διαδικασία μὲ τὴν ὁποία ἐκφράζεται. Μπορεῖτε, λοιπόν, βασίμως νὰ τὸ ἀναφέρετε ὅτι δὲν εἶναι θέση τῆς συνοδικῆς ἐπιτροπῆς αὐτὰ τὰ ὁποῖα ὑποστηρίζει ὁ κ. Σαλταούρας, ἀλλὰ θέση ἑνὸς συνεργάτη τῆς ἐπιτροπῆς.

Ταυτοχρόνως, μὲ ἀφορμὴ τὴν ἐπικοινωνία μας, λαμβάνω τὴν ἀφορμὴ νὰ σᾶς συγχαρῶ προσωπικὰ γιὰ τὴν ἀξιέπαινη καὶ φιλότιμη προσπάθειά σας γιὰ τὴν ἐνημέρωση τῶν Ἑλλήνων σὲ θέματα αἱρέσεων".

Ὅπως εἶναι φανερό, ὁ ἴδιος ὁ π. Βασίλειος Γεωργόπουλος τοὺς διαψεύδει, γιὰ τὴ σύνδεση τοῦ ὀνόματός του καὶ τῶν ἀπόψεών μου, μὲ κάποια ἐπίσημη θέση τῆς Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς...

Εἶναι ἐπίσης προφανές, ὅτι οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ ποὺ ἔγραψαν τὸ παραπλανητικὸ ἄρθρο, ἐπιχειροῦν μὲ ἀντιεκκλησιαστικὸ τρόπο, νὰ ὑποκαταστήσουν τὴ Συνοδικὴ Ἐπιτροπὴ καὶ τὶς ἀποφάσεις τῆς Ἐκκλησίας, προβάλλοντας μὲ παραπλανητικὸ τρόπο τὶς προσωπικές τους ἀπόψεις ὡς ἐπίσημες, καὶ ἐκμεταλλευόμενοι τὸ ὄνομα τοῦ π. Βασιλείου Γεωργόπουλου καὶ τῆς Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς, γιὰ τὶς δόλιες μεθοδεύσεις τους...

Εἶναι ἐπίσης φανερὸ ἀπὸ τοὺς ἐπαίνους τοῦ π. Βασιλείου Γεωργόπουλου, ὅτι ὄχι μόνο δὲν θεωρεῖ τὴ θεολογούμενη αὐτὴ διαφωνία μας ὡς "αἱρετική", ἀλλὰ ΕΠΑΙΝΕΙ τὴ δραστηριότητά μου στὴν καταπολέμηση τῶν αἱρέσεων, μέσῳ τῶν βιβλίων μου, καὶ τοῦ ἱστοτόπου τῆς ΟΟΔΕ, στὴν ὁποία συμμετέχω τὰ 15 τελευταῖα χρόνια.

Περὶ δὲ τῆς Ὀρθοδοξίας τῶν θέσεών μου, ὀφείλω (ἐξ ἀνάγκης καὶ ὄχι ἐκ καυχήσεως), νὰ παραπέμψω τὸν κάθε ἐνδιαφερόμενο, στὶς συστάσεις πρὸς τὸ πρόσωπό μου καὶ τὴν ὀρθοδοξότητα τῶν θέσεών μου, σημαντικῶν προσώπων τῆς Ὀρθόδοξης Ἱεραρχίας καὶ πίστης, ἀπὸ τὸν Πατριάρχη Ἀλεξανδρείας ὡς τὸν Ἀρχιεπίσκοπο καὶ τὸ ἐπίσημο ὄργανο τῆς ἕνωσης Θεολόγων, ποὺ μπορεῖ ὁ καθένας νὰ βρεῖ ἐδῶ: http://oodegr.com/oode/erwtiseis/epistoles/epistoles.htm...

Οἱ δὲ Ὀρθοδοξότατες θέσεις μου γιὰ τὴν Ἁγία Γραφή, οἱ ὁποῖες διαστρεβλώθηκαν στὸ ἐν λόγῳ δημοσίευμα, μποροῦν νὰ φανοῦν ἀναλυτικότατα στὸν ἀκόλουθο ἱστότοπο, δημοσιευμένες ὅλες ἀπὸ ἐμένα τὸν ἴδιο: http://oodegr.com/oode/grafi/grafi.htm…

Καὶ ὅλα αὐτὰ τὰ ἔχω θέσει ἤδη στὴ διάθεση τῆς Ἑλληνικῆς Ἱεραρχίας, καὶ πλήθους ἀντιαιρετικῶν ἀνὰ τὴν Ἑλληνικὴ (καὶ ὄχι μόνο) ἐπικράτεια, γιὰ ἐνημέρωση καὶ προστασία τῆς Ἐκκλησίας…

Τὸ ὅτι γιὰ τὴ συκοφαντία αὐτή, καθὼς καὶ τὶς ἄλλες ἀπάτες τῆς ἐν λόγῳ συμμορίας ποὺ στρέφονται μὲ ψεύδη προσωπικὰ ἐναντίον μου, ἀλλὰ καὶ φίλων καὶ συνεργατῶν μου, καὶ Ἐπισκόπων ἀκόμα, δὲν ἔχω προσφύγει ἀκόμα στὴ δικαιοσύνη, ὀφείλεται σὲ λόγους Χριστιανικῆς δεοντολογίας γιὰ τὸν Χριστιανικὸ τρόπο ἀντιμετώπισης συκοφαντῶν καὶ συκοφαντιῶν. Συμμετέχοντας ἔτσι στὶς ἄδικες διαπομπεύσεις ποὺ ὑπέστη καὶ ὁ Κύριός μας, τοὺς ἐναποθέτω στὴν δικαιοκρισία τοῦ Θεοῦ...

Θεωρῶ ὅτι μία ἱστορικὴ ἐφημερίδα ὅπως ὁ Ὀρθόδοξος Τύπος, θὰ ἔπρεπε νὰ ἐλέγχει περισσότερο τὶς ἀναδημοσιεύσεις του, ἀπὸ κακόφημα καὶ κακόδοξα μπλόγκς τοῦ διαδικτύου, καὶ τουλάχιστον πρὶν προβεῖ στὴν ἀναδημοσίευση, νὰ ἐλέγχει τὴν ἀξιοπιστία τῶν ὅσων ἀναφέρονται.

Ὀφείλει δέ, νὰ δημοσιεύσει τὴν ἀπάντηση τῶν θιγομένων καὶ συκοφαντούμενων προσώπων, ὅπως ἡ παροῦσα ἀπάντηση, καὶ ἂν ἐπιθυμεῖ θέτω στὴ διάθεση τοῦ Ὀρθόδοξου Τύπου τὰ φωτογραφημένα ντοκουμέντα ποὺ ἔχω γιὰ τ

Ὁ Ἅγ. Παΐσιος διδάσκει: «Ὄχι συμπροσευχές, ἀλλά "καλή ἀνησυχία" στούς αἱρετικούς»

Τὸ παρὸν ἐλάβομεν ἀπὸ συγγραφὴν τοῦ πρωτ. π. Ἀν. Γκοτσοπούλου μὲ τίτλον: «Ἅγ. Παΐσιος ὁ Ἁγιορείτης. Σύγχρονος Ὁμολογητὴς τῆς Ὀρθοδόξου Πίστεως», ἡ ὁποία ἐξεδόθη μὲ ἀφορμὴν τὸν πρῶτον πανηγυρικὸν ἑορτασμὸν τῆς μνήμης τοῦ Ἅγ. Παϊσίου καὶ εἰς τὸ Παρεκκλησιόν Του εἰς τὴν ἐνορίαν τοῦ Ἁγ. Νικολάου Πατρῶν. Ὁ Ὅσιος εἶχεν ἀποστείλει καὶ τὸ 1969 ἐπιστολὴν εἰς τὸν Ο.Τ. (βλ. ἀρ. φ. 2054/ 23-01-2015) κατὰ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ. Δημοσιεύομεν τὰ ἀκόλουθα διὰ νὰ τιμήσωμεν τὸν Ὅσιον Παΐσιον κατόπιν τῶν λαμπρῶν πνευματικῶν ἑορτασμῶν, εἰς τὴν Ἰ.Μ. Ἁγ. Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου, εἰς τὴν Σουρωτήν Θεσσαλονίκης, ὅπου εὑρίσκεται ὁ τάφος του. Νὰ σημειώσωμεν ὅτι πλῆθος πιστῶν καὶ Σεβ. Μητροπολιτῶν προεξάρχοντος τοῦ Παν. Οἰκ. Πατριάρχου κ. Βαρθολομαίου συμμετεῖχον εἰς τὰς ἑόρτιες ἐκδηλώσεις:

«1. Ὁ Ἅγ. Παΐσιος **ἦταν κατηγορηματικά ἀντίθετος ἀκόμα καί στήν ἁπλή συμπροσευχή μέ τούς παπικούς.** Διηγήθηκε ὁ Ἅγιος: «Ἦρθαν μία φορά στό Καλύβι δύο Καθολικοί. Ὁ ἕνας ἦταν δημοσιογράφος καί ὁ ἄλλος γραμματέας στό Βατικανό. "Πρῶτα νά ποῦμε τό "Πάτερ ἡμῶν", μοῦ εἶπαν. **"Γιά νά ποῦμε τό "Πάτερ ἡμῶν", τούς λέω, πρέπει νά συμφωνοῦμε καί στό δόγμα, ἀλλά μεταξύ ἡμῶν καί ὑμῶν χάσμα μέγα ἐστί"…** Πολλοί πού μιλοῦν γιά ἀγάπη καί ἑνότητα, οἱ ἴδιοι δέν εἶναι ἑνωμένοι μέ τόν Θεό, γιατί δέν Τόν ἔχουν ἀγαπήσει οὔτε ἔχουν ἀγάπη ἀληθινή. **Ἀγάπη ἀληθινή ἔχει ἐκεῖνος πού ἔχει ὀρθή πίστη**, ζῇ κοντά στόν Θεό, καί τότε ὁ Θεός ζωγραφίζεται στό πρόσωπό του καί οἱ ἄλλοι βλέπουν στό πρόσωπό του τόν Θεό. Εὔχομαι ὁ Θεός νά φωτίσῃ ὅλους τούς ἀνθρώπους, μέ τούς ὁποίους εἴμαστε κατά σάρκα ἀδέλφια – ἀπό τόν Ἀδάμ καί τήν Εὔα – νά ἔρθουν "εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας", γιά νά γίνουν καί πνευματικά μας ἀδέλφια» (Γ. Παϊσίου, Λόγοι, τ. Ε΄, Σουρωτή 2006, σ. 285-286). Ὁ Ἅγιος ἀρνήθηκε νά πεῖ τό «Πάτερ ἡμῶν» μέ ἕνα ἁπλό παπικό. Στό Φανάρι ὅμως ἔβαλαν τόν ἴδιο τόν πάπα νά τό πεῖ καί ὁ Πατριάρχης μας ἀντάλλαξε μαζί του καί λειτουργικό ἀσπασμό, σάν νά ἦταν ὁ πάπας Ὀρθόδοξος κληρικός συλλειτουργός του!

2. Τί ὀφείλουμε ὡς Ὀρθόδοξοι νά προσφέρουμε στούς ἑτεροδόξους; Ὁ Ἅγιος εἶναι σαφέστατος: «Αὐτό πού **ἐπιβάλλεται σέ κάθε Ὀρθόδοξο εἶναι νά βάζῃ τήν καλή ἀνησυχία καί στούς ἑτεροδόξους, νά καταλάβουν δηλαδή ὅτι βρίσκονται σέ πλάνη, γιά νά μή ἀναπαύουν ψεύτικα τόν λογισμό τους** καί στερηθοῦν καί σ' αὐτήν τήν ζωή τίς πλούσιες εὐλογίες τῆς Ὀρθοδοξίας καί στήν ἄλλη ζωή στερηθοῦν τίς περισσότερες καί αἰώνιες εὐλογίες τοῦ Θεοῦ» (Γ. Παϊσίου, Ἐπιστολές, Σουρωτή 1994, σ. 161). Γιά τόν Ἅγ. Παΐσιο, οἱ Οἰκουμενιστές πού μέ τή στάση τους «**ἀναπαύουν ψεύτικα τόν λογισμό**» τῶν ἑτεροδόξων, ὅτι, τάχα, βρίσκονται στήν ἀλήθεια, τούς ἀδικοῦν καί εἶναι συνυπεύθυνοι γιά τήν ἀπώλειά τους.

3. Ὁ Ὅσιος μέ τά πνευματικά του αἰσθητήρια διέκρινε ὅτι **ὁ διαχριστιανικός Οἰκουμενισμός ὀδηγεῖ τελικά στόν διαθρησκειακό Οἰκουμενισμό καί τήν Πανθρησκεία**. Σημειώνει : «Σήμερα, δυστυχῶς, μπῆκε ἡ εὐρωπαϊκή εὐγένεια καί πάνε νά δείξουν τόν καλό. Θέλουν νά δείξουν ἀνωτερότητα καί τελικά πᾶνε νά προσκυνήσουν τόν διάβολο μέ τά δύο κέρατα. "Μία θρησκεία, σοῦ λένε, νά ὑπάρχῃ" καί τά ἰσοπεδώνουν ὅλα. Ἦρθαν καί σ' ἐμένα μερικοί καί μοῦ εἶπαν: **"Ὅσοι πιστεύουμε στόν Χριστό νά κάνουμε μία θρησκεία". "Τώρα εἶναι σάν νά μοῦ λέτε, τούς εἶπα, χρυσό καί μπακίρι (χαλκό) νά τά κάνουμε ἕνα ... Ἔγινε τόσος ἀγῶνας γιά νά λαμπικάρῃ τό δόγμα". Οἱ Ἅγιοι Πατέρες κάτι ἤξεραν καί ἀπαγόρευσαν τίς σχέσεις μέ αἱρετικό.** Σήμερα λένε: "Ὄχι μόνο μέ αἱρετικό, ἀλλά καί μέ Βουδδιστή καί μέ πυρολάτρη καί μέ δαιμονολάτρη νά συμπροσευχηθοῦμε. Πρέπει νά βρίσκονται στίς συμπροσευχές τους καί στά συνέδρια καί οἱ Ὀρθόδοξοι. Εἶναι μία παρουσία". **Τί παρουσία; Τά λύνουν ὅλα μέ τήν λογική καί δικαιολογοῦν τά ἀδικαιολόγητα.** Τό εὐρωπαϊκό πνεῦμα νομίζει ὅτι καί τά πνευματικά θέματα μποροῦν νά μποῦν στήν Κοινή Ἀγορά...» (Γ. Παϊσίου, Λόγοι τ. Α΄, Σουρωτή 2006, σ. 347).

Δυστυχῶς, ἐπιβεβαιώνονται ἠδη τά λόγια τοῦ Ἁγίου: Ὀρθόδοξοι Πατριάρχες προσφέρουν ὡς δῶρο τό… «**Ἅγιο Κοράνιο**», ὄπως ἐλαφρᾷ τῇ καρδίᾳ χαρακτήρισαν τό ἀπόσταγμα τῆς "πνευματικότητας" τοῦ Μωάμεθ! Πατριαρχικά χείλη παρέχουν τό **"θεολογικό" ὑπόβαθρο τοῦ διαθρησκειακοῦ συγκρητιστικοῦ οἰκουμενισμοῦ**, μέ τήν ἀναφορά σέ **«ἀβρααμικές» μονοθεϊστικές θρησκεῖες** (στήν ἴδια θρησκευτική "οἰκογένεια" Ὀρθοδοξία, Ἰουδαϊσμός καί Ἰσλάμ)! **Συμπροσευχές** μέ ὅλες τίς θρησκεῖες στήν Ἀσίζη, στή Γροιλανδία κοκ στή διακονία τοῦ πρακτικοῦ-λαϊκοῦ διαθρησκειακοῦ συγκρητισμοῦ, γιά νά συνηθίζει σιγά-σιγά ὁ λαός μας»!

Ἡ ὁμοφυλοφιλία

*Τοῦ **Μοναχοῦ Γαβριήλ**, Ἱερὸν Κουτλουμουσιανὸν κελλίον Ὁσίου Χριστοδούλου, Καρυαὶ Ἁγίου Ὄρους*

Εὔχομαι ὁλοψύχως ὁ Κύριος νὰ μᾶς χαρίσει μετάνοια σ' ὅλους ἐμᾶς ποὺ τὸν πιστεύουμε καὶ τὸν ἀναγνωρίζουμε Κύριό μας καὶ Θεό μας. Ἰδιαίτερα εὔχομαι νὰ χαρίσει ὁ Θεὸς σ' ἐσᾶς τοὺς ὁμοφυλοφίλους ἀδελφούς μας, ποὺ εἴστε ὑποδουλωμένοι σ' αὐτὸ τὸ φρικτότατο καὶ ἀπαισιότατο καὶ ἀκατανόμαστο πάθος, μετάνοια καὶ ἐπιστροφὴ στὴν ἠθικὴ ζωή.

Ἡ ὁμοφυλοφιλία εἶναι πλέον ἡ ὄντως, πράγματι καὶ ἀλήθεια, φοβερὴ καὶ θανάσιμη ἁμαρτία. Πανχαλεπώτατο καὶ ἀποτροπαιότατο πάθος. Εἶναι ὁ κολοφὼν τῆς ἠθικῆς διαστροφῆς καὶ ἡ κορωνὶς τῆς πνευματικῆς πορώσεως. ΤΟ ἄκρον ἄωτον τοῦ διεφθαρμένου βίου καὶ τὸ ἔσχατον ὄριον τῆς ἀσώτου βιοτῆς. Εἶναι τὸ χεῖρον τῶν χειρόνων πάντων καὶ τὸ κάκιστο τῶν κακίστων συμπάντων. Εἶναι ἐνώπιον τοῦ Ἀγιωτάτου Θεοῦ τὸ βδέλυγμα τῶν βδελυγμάτων, τὸ ἀρχαῖον κάκιστον κακόν, ἡ ἐσκοτισμένη ὅλως καὶ ἐζοφωμένη παντὶ ἀπάτη.

Διὰ τὴν ἁμαρτία αὐτὴ ὁ Θεὸς μὲ φωτιὰ καὶ θειάφι ἔκαψε τοὺς σοδομίτας καὶ γομορρίτας, ποὺ κατέστησαν παμβοϊτοὶ σὲ ὅλο τὸν ἀρχαῖο κόσμο διὰ τὸν σοδομισμό τους. Ὁ Θεὸς μισεῖ σφόδρα - σφόδρα καὶ ἀποστρέφεται πάνυ - πάνυ αὐτὴ τὴν ἁμαρτία (Γεν. κεφ. 12) (Λεϊτ. 20,13).

Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος καὶ οἱ πατέρες τῆς ἐκκλησίας μᾶς περιγράφουν μὲ τὰ μελανώτερα χρώματα καὶ καυτηριάζουν ἀμείλικτα τὴν σεξουαλικὴ αὐτὴ διαστροφὴ (Ρωμ. Ι΄ 22 - 32) (Α΄ Πρὸς Κορινθίους). Ὑπάρχει κόλασις φοβερὰ γιὰ τοὺς ἀμετανόητους ἁμαρτωλοὺς καὶ ἰδιαιτέρως γιὰ αὐτὴ τὴν ἁμαρτία.

Ὁ Θεὸς διὰ τῆς ἀειυπάρκτου παρουσίας του πάντα πληροῖ. Εἶναι στὸν οὐρανὸ καὶ κατοικεῖ στὴν γῆ, πανταχοῦ ὑπάρχει καὶ ἐξουδενὸς τόπου ἀπουσιάζει.

Οἱ ὀφθαλμοί του εἶναι ἀσυγκρίτως φωτεινότεροι τοῦ ἡλίου. Τὰς ὁδοὺς τῶν ἀνθρώπων ἐναργῶς βλέπουσι καὶ τὰ ἔργα αὐτῶν ἀλανθάστως ἐξιχνιάζουσι. Ἐνώπιον τῶν ἀκοιμήτων ὀφθαλμῶν του πάντα ὑπὸ τὸν ἥλιον εἶναι φανερὰ λίαν καὶ πασίδηλα ἄγαν καὶ τετραχηλίσμενα ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον.

Τὰ διαβήματα ἑκάστου ἐξ ὑμῶν, ἀγρύπνως παρακολουθεῖ, καρδίας ἀκριβῶς ἐξετάζει καὶ νεφροὺς ἁπλανῶς ἐξιχνιάζει.

Ἕνας Ἅγιος εἶπε: Ὁ Κύριος καθυστέρησε τὴν ἐνανθρώπηση ἀκριβῶς, γιατί ὑπῆρχε αὐτὴ ἡ ἁμαρτία στὴ γῆ. Καὶ πρὶν γεννηθεῖ ἔστειλε ἄγγελο καὶ κατέσφαξε ὅλους τους ὁμοφυλόφιλους εἰς μίαν νύκτα, διὰ νὰ μὴ εὑρεθεῖ ἕνας τοιοῦτος κατὰ τὴν νύχτα τῆς γεννήσεως ἐπάνω στὸν πλανήτη μας.

Ἀδελφοί μας ὁμοφυλόφιλοι, ὁ Θεὸς περιμένει ὅλων μας τὴν μετάνοια καὶ τὴν ἰδική σας.

Ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ πρὸς πάντας τοὺς ἀνθρώπους εἶναι παναπείρως πανάπειρος καὶ ὑπερμέτρως καὶ ἐκτὸς καὶ ἐκεῖθεν πάσης περιγραφῆς καὶ παραστάσεως.

Ὁ Θεὸς εἶναι ὑπερόντως Χριστότης καὶ ὑπερβεβαίως ἀγαθότης καὶ αὐτόχρημα αὐτὴ ἡ φιλάνθρωπος πανφιλανθρωπία.

Εἶναι ἑτοιμότατος εἰς ἐλεημοσύνην καὶ εἰς φιλανθρωπίαν καὶ εἰς τὸ νὰ καλεῖ εἰς μετάνοιαν τοὺς ἁμαρτωλοὺς καὶ νὰ συγχωρεῖ τὰς ἁμαρτίας αὐτῶν. Τὸν θάνατο τοῦ ἁμαρτωλοῦ δὲν θέλει καὶ τὴν ἀπώλεια αὐτοῦ δὲν ἐπιθυμεῖ, ἀλλὰ ἐπὶ τὴν ἐπιστροφὴν τούτου χαρᾶς ἀνεκλαλήτου χαίρει.

Αἰωνίῳ καὶ ἀκαταλήπτῳ ἀγάπῃ πάντας τοὺς ἁμαρτωλοὺς φιλεῖ καὶ ἐπιμόνως εἰς μετάνοιαν ὅλους τοὺς ἀνόμους καλεῖ καὶ πλέον ἤτοιμος εἰς τὸ συγχωρεῖν μᾶλλον ἢ εἰς τὸ τιμωρεῖν ὑπάρχει.

Ἀπευθύνομαι προὸς ὅλους τοὺς συναμαρτωλοὺς ἀδελφούς μου καὶ τοὺς παρακαλῶ καὶ τοὺς ἱκετεύω νὰ μετανοήσουν καὶ νὰ ἐπιστρέψουν πρὸς Κύριον τὸν παναληθῶς ἐπιεικέστατον καὶ τρισαψευδῶς πανευμενέστατον.

Πρέπει νὰ γνωρίζουμε, ὅτι ἂν πεθάνουμε ἀμετανόητοι καὶ ὄντες βεβαρυμένοι διὰ τοιούτων ἁμαρτημάτων οὔτε ἡ κόλασις θὰ μᾶς δεχθεῖ. Ὁ Κύριος θὰ δημιουργήσει κόλαση ἀσυγκρίτως φοβερωτέρα ἀπὸ τὴν ὑπάρχουσα, διὰ νὰ μᾶς βάλει σ' αὐτήν.

Ἡ Παπικὴ πρότασις περὶ κοινοῦ ἑορτασμοῦ τοῦ Πάσχα

Τὸ Γραφεῖον ἐπὶ τῶν Αἱρέσεων καὶ τῶν Παραθρησκειῶν τῆς Ἱ. Μ. Πειραιῶς ἐξέδωσε τὴν 25ην Ἰουνίου 2015 τὴν ἀκόλουθον ἀνακοίνωσιν.

«...Ἡ νέα «βόμβα», τὴν ὁποία ἔριξε ὁ αἱρεσιάρχης τοῦ Βατικανοῦ Πάπας Φραγκίσκος ὁ Α΄, γιὰ ***καθορισμὸ κοινῆς ἡμερομηνίας ἑορτασμοῦ τοῦ Πάσχα ἀπὸ ὅλους τοὺς Χριστιανούς, αἱρετικοὺς καὶ Ὀρθοδόξους,*** ἔγινε ἀντικείμενο εὐρείας δημοσιότητας καὶ πολλῶν σχολιασμῶν. Ὁ αἱρετικὸς καταλῆψίας τοῦ παλαιφάτου καὶ σεβασμίου Πατριαρχείου τῆς Δύσεως προτείνει νὰ ***«πετάξουμε στὸν κάλαθο τῶν ἀχρήστων» τὸν Ἱερὸ Κανόνα τῆς Α΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου (325 μ. Χ.)...***

...***Ὁ Παναγιώτατος Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης κ. Βαρθολομαίος ἔδωσε συνέντευξη στὸν δημοσιογράφο κ. Andrea Tornielli τῆς ἰταλικῆς ἐφημερίδος «LA STAMPA»***, στὴν ὁποία ὁ κ. Βαρθολομαῖος σχολιάζει... ***«Ἡ Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία συζητᾶ τὸ ἐνδεχόμενο γιὰ μιὰ ἑνιαία ἡμερομηνία γιὰ τὸν ἑορτασμὸ τοῦ Πάσχα, τὴν Ἑορτὴ τῶν Ἑορτῶν, περισσότερο ἀπὸ μισὸ αἰώνα. Στὴν πραγματικότητα, στὸ πλαίσιο τῆς προετοιμασίας γιὰ τὸ μεγάλο ἱερὸ Συμβούλιο ποὺ ἔχει προγραμματιστεῖ γιὰ τὸ ἑπόμενο ἔτος στὴν Κωνσταντινούπολη, τὴν Πανορθόδοξη, ἔχουν ἐξεταστεῖ διάφορες ἐπιλογὲς σὲ ἐπιστημονικὸ καὶ λειτουργικὸ ἐπίπεδο, γι' αὐτὸ τὸ ἐνδεχόμενο. Ὡστόσο, τὰ τελευταῖα χρόνια καὶ ἰδιαίτερα μετὰ τὴ διάλυση τοῦ Σιδηροῦ Παραπετάσματος, σημαντικὰ στοιχεῖα μέσα σὲ μερικὲς ἐθνικὲς ἐκκλησίες ἔχουν δυστυχῶς ἀντισταθεῖ σὲ αὐτὴν τὴν ἰδέα τῆς ἀλλαγῆς. Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι μιὰ συμφωνία σχετικὰ μὲ μιὰ κοινὴ καθορισμένη ἡμερομηνία γιὰ τὸν ἑορτασμὸ τοῦ Πάσχα θὰ εἶναι ἕνα πλεονέκτημα ἰδιαίτερα γιὰ τοὺς Χριστιανοὺς ποὺ ζοῦν στὴν Ἀμερική, στὴ Δυτικὴ Εὐρώπη καὶ τὴν Ὠκεανία. Ἀλλὰ ἀνεξάρτητα ἀπὸ τὸ ἂν ἐσεῖς προσωπικὰ συμφωνεῖτε ἢ ὄχι, μιὰ τέτοια πρόταση θὰ πρέπει νὰ ἀποφασιστεῖ ἀπὸ ὅλες τὶς Ὀρθόδοξες Ἐκκλησίες γιὰ νὰ μὴ τεθεῖ σὲ κίνδυνο ἡ ἑνότητα τοῦ Ὀρθόδοξου κόσμου».***

Οἱ παραπάνω δηλώσεις τοῦ κ. Βαρθολομαίου εἶναι ξεκάθαρες καὶ ἀποκαλυπτικές.Στὴν ἀλλαγὴ αὐτὴ βλέπει πλεονεκτήματα ***«γιὰ τοὺς Χριστιανοὺς ποὺ ζοῦν στὴν Ἀμερική, στὴ Δυτικὴ Εὐρώπη καὶ τὴν Ὠκεανία»***. Φυσικὰ οὔτε κἂν διανοεῖται νὰ νουθετήσει τὸν Πάπα, νὰ ἐπιστρέψει στὶς θεόπνευστες ἀποφάσεις τῆς Α΄ Οἰκουμενικῆς, τὶς ὁποῖες ἀκολουθοῦσε καὶ τὸ ἐκπεσὸν πρεσβυγενὲς Πατριαρχεῖο τῆς Παλαιᾶς Ρώμης-Δύσεως ἐπὶ σειρὰ αἰώνων. Δὲν τὸν προβληματίζει ἡ καταπάτηση τῆς ἁγίας Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ἡ ὁποία θεοπνεύστως καθόρισε μιὰ γιὰ πάντα τὸν χρόνο ἑορτασμοῦ τῆς μεγάλης αὐτῆς Ἑορτῆς. Ἐκεῖνο ποὺ τὸν προβληματίζει εἶναι ἡ «ἀντίδραση» «μερικῶν ἐθνικῶν ἐκκλησιῶν» οἱ ὁποῖες ἐπιμένουν νὰ σέβονται τὴν ἀπόφαση τῆς Α΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου! Ἀποκαλυπτικὸς ὑπῆρξε ὁ κ. Βαρθολομαῖος καὶ γιὰ ***«τὸ ἐνδεχόμενο γιὰ μιὰ ἑνιαία ἡμερομηνία γιὰ τὸν ἑορτασμὸ τοῦ Πάσχα … στὸ πλαίσιο τῆς προετοιμασίας γιὰ τὸ μεγάλο ἱερὸ Συμβούλιο ποὺ ἔχει προγραμματιστεῖ γιὰ τὸ ἑπόμενο ἔτος στὴν Κωνσταντινούπολη, τὴν Πανορθόδοξη***». Μ' ἄλλα λόγια ἕνα ἀπὸ τὰ θέματα στὴν «ἀτζέντα» τῆς Μεγάλης Συνόδου τοῦ 2016 θὰ εἶναι καὶ ἡ ἀλλαγὴ τοῦ Πασχαλίου, ἀφοῦ ὅπως ἐξήγησε, ***«ἔχουν ἐξεταστεῖ διάφορες ἐπιλογὲς σὲ ἐπιστημονικὸ καὶ λειτουργικὸ ἐπίπεδο, γι' αὐτὸ τὸ ἐνδεχόμενο»!*** Δηλαδὴ ἡ προετοιμαζόμενη γιὰ τὸ 2016 Πανορθόδοξη Σύνοδος, ὑπάρχει περίπτωση, νὰ ἀνατρέψει τὴν Α΄ Οἰκουμενικὴ Σύνοδο!

...Μέχρι τὴν σύγκληση τῆς Α΄ Οἰκουμενικῆς οἱ χριστιανοὶ τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, οἱ λεγόμενοι «Τεσσαρεσκαιδεκατίτες», ἑόρταζαν τὸ Πάσχα στὶς 14 τοῦ ἑβραϊκοῦ μηνὸς Νισάν, ἐνῶ στὴ Δύση καὶ σὲ ἄλλες περιοχὲς τῆς Ἀνατολῆς ἑόρταζαν τὸ Πάσχα σὲ ἄλλες ἡμερομηνίες. Ἤδη ἀπὸ τὰ μέσα τοῦ Β΄ αἰῶνος ἄρχισαν προσπάθειες, γιὰ νὰ ἐπιτευχθεῖ ὁμοιομορφία σὲ ὅλες τὶς τοπικὲς ἐκκλησίες. Τὸ ζήτημα τοῦ κοινοῦ ἑορτασμοῦ συζήτησαν στὴ Ρώμη τὸ 155 μ.Χ. ὁ ἐπίσκοπος Σμύρνης Πολύκαρπος καὶ ὁ Ρώμης Ἀνίκητος, χωρὶς ὅμως νὰ καταλήξουν σὲ κάποια συμφωνία. Ἡ Α΄ Οἰκουμενικὴ ἔβαλε τέρμα στὶς ἔριδες καὶ ἐπέτυχε μιὰ συμφωνία γιὰ τὸν κοινὸ ἑορτασμὸ τοῦ Πάσχα σὲ Ἀνατολὴ καὶ Δύση. Ὡστόσο οἱ Παπικοὶ τὸν 16ο αἰώνα ἐπὶ Πάπα Γρηγορίου τοῦ 13ου, ὅταν προχώρησαν στὴν διόρθωση τοῦ Ἡμερολογίου, συμμετέβαλαν καὶ τὸν Πασχάλιο Κανόνα κατὰ τρόπο ποὺ ἀντιβαίνει στὶς ἀποφάσεις τῆς Α΄ Οἰκουμενικῆς. Ἡ Β΄ Βατικανὴ Σύνοδος δήλωσε σχετικὰ μὲ τὸ θέμα αὐτὸ ὅτι ***«ἡ Ἁγία Σύνοδος δὲν ἐναντιοῦται εἰς τὸ νὰ ὁρισθεῖ παγία Κυριακὴ διὰ τὴν ἑορτὴν τοῦ Πάσχα ἐν τῷ Γρηγοριανῷ ἡμερολογίῳ».*** Ἀπόλυτα σύμφωνος μὲ τὴν παπικὴ αὐτὴ δήλωση ὁ μακαριστὸς Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης κυρὸς Ἀθηναγόρας, πρότεινε ὡς ἡμέρα κοινοῦ ἑορτασμοῦ τοῦ Πάσχα τὴν Δευτέρα Κυριακὴ τοῦ Ἀπριλίου. Ὡστόσο οὔτε ἡ Α΄ Οἰκουμενική, οὔτε ὁ Α΄ Κανὼν τῆς ἐν Ἀντιοχείᾳ Συνόδου (341 μ.Χ.), ποὺ ἀναφέρεται στὸ θέμα αὐτό, ἀλλὰ οὔτε καὶ οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας κάνουν λόγο περὶ «παγίας Κυριακῆς» γιὰ τὸν ἑορτασμὸ τοῦ Πάσχα.

Οἱ παρὰ πάνω δηλώσεις τοῦ κ. Βαρθολομαίου, ξένες πρὸς τὶς ἀποφάσεις τῆς Α΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου βεβαίως δὲν πρόκειται νὰ γίνουν δεκτὲς ἀπὸ τὸν πιστὸ λαὸ τοῦ Θεοῦ, ἀκόμη καὶ ἂν θεσμοθετηθοῦν Συνοδικῶς, στὴν μέλλουσα νὰ συνέλθει τὸ 2016 Πανορθόδοξη Σύνοδο, τὴν ὁποία θὰ ἀπορρίψει ὡς ψευδοσύνοδο. Ὡστόσο περιμένει ὁ πιστὸς λαὸς τοῦ Θεοῦ νὰ ἀκούσει καὶ τὴν φωνὴ τῆς Ἱεραρχίας πάνω στὸ πολὺ σημαντικὸ αὐτὸ ζήτημα. Περιμένει νὰ ἀκούσει τὴν ὁμολογιακὴ μαρτυρία τῆς πιστότητας καὶ τῆς προσηλώσεως στὴν Ὀρθόδοξη παράδοσή μας τουλάχιστον ἀπὸ Ἱεράρχες, οἱ ὁποῖοι μέχρι τώρα ἔδωσαν δείγματα γραφῆς, ὅτι εἶναι ἀποφασισμένοι νὰ παραμείνουν ἑδραῖοι καὶ ἀμετακίνητοι πρὸς ὅσα οἱ ἅγιοι Πατέρες μᾶς παρέδωσαν ὡς πολύτιμη παρακαταθήκη. Ἡ Ὀρθόδοξη σώζουσα πίστη καὶ Παράδοσή μας δὲν εἶναι «διαχειρίσιμο» μέγεθος, οὔτε μπορεῖ νὰ μπεῖ σὲ τραπέζι διαπραγματεύσεων ἀπὸ κανένα».

Οἰκουμενισταί, μειωτικῶς ἀναφέρονται διὰ τὸν Ἅγιον Γρηγόριον τὸν Παλαμᾶν στρεβλώνοντες τὴν ὁμολογίαν του, εἰς τὸν διάλογον μὲ τοὺς Μωαμεδανούς

*Τοῦ **κ. Β. Χαραλάμπους**, θεολόγου*

Ὅταν «ἦλθον οἱ Χίοναι, ὁρισμῷ τοῦ αὐθέντου τῶν Τούρκων εἰς τὸ διαλεχθῆναι τῷ Μητροπολίτῃ» (Διάλεξις πρὸς τοὺς ἀθέους Χιόνας. Συγγραφεῖσα παρὰ ἰατροῦ τοῦ Ταρωνείτου), ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς προσπάθησε μὲ ἱεραποστολικὴ ἔγνοια νὰ ὁδηγήσει τοὺς πλανεμένους μωαμεθανοὺς στὴν ἀλήθεια.

Ὁμολόγησε ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς τὴν ἀλήθεια τῆς Πίστεώς μας, πρὸς τοὺς πλανεμένους ἀπὸ τὴν ἰσλαμικὴ μάνητα. Δὲν προσπάθησε ἀνθρωπάρεσκα ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς νὰ ἐφεύρει τὰ ἐλάσσονα, γιὰ νὰ ὑποδείξει "ὁμοιότητες", ἀλλὰ πῆρε ἀφορμὲς γιὰ νὰ ὁμιλήσει γιὰ τὸν Ἀληθινὸ Τριαδικὸ Θεό.

Ποῦ εἶδαν αὐτοὶ ποὺ ἐκζητοῦν στήριγμα γιὰ τὰ διαθρησκειακὰ οἰκουμενιστικὰ ὁλισθήματά των, ἐπιείκεια ἀπὸ τὸν Ἅγιο Γρηγόριο τὸν Παλαμᾶ, γιὰ τὸν θεομάχο Ἰσλαμισμό; Οὐδὲ ἐπ' ἐλάχιστον ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς ὁμιλεῖ ἐπιεικῶς γιὰ τὴν Ἰσλαμικὴ πλάνη. Μὲ Ὀρθόδοξη ποιμαντικὴ ἔγνοια παίρνει ἀφορμές, γιὰ νὰ ὁμιλήσει γιὰ τὸν Ἀληθινὸ Τριαδικὸ Θεὸ κ.λπ.

Τὶς ἀφορμὲς τὶς λάμβανε, γιὰ νὰ ἀνασκευάσει τὴν μωαμεθανικὴ πλάνη καὶ ὄχι γιὰ νὰ ὑποδείξει λανθασμένα "ὁμοιότητες". Ὡς γνώστης τῆς Πατερικῆς Θεολογίας, δὲν ἐκλαμβάνει «τὰς βλασφημίας ὡς εὐφημίας» (κατὰ τὸν Ἅγιον Ἀθανάσιον). Ποιὸς ἀμφιβάλλει ὅ,τι ἔχει "κλέψει" ὁ Μωάμεθ, ἀπὸ τὴν διδασκαλία τῆς Ἁγίας Γραφῆς τὸ ἔχει διαστρέψει;

Ἡ ἀνθρωπαρέσκεια ὑποδεικνύει πολλάκις φαινομενικὲς "ὁμοιότητες", ἁπλὰ καὶ μόνο γιὰ νὰ συνηγοροῦν στὴν ἀλλότριο συνύπαρξη θρησκειῶν ἢ δογμάτων. Ἀφορμᾶται λοιπὸν ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς ἀπὸ τὰ λεγόμενά των, γιὰ νὰ τοὺς ὁδηγήσει στὴν Ἀληθινὴ Πίστη. Αὐτὴ εἶναι ἡ εἰδοποιὸς διαφορὰ ἀπὸ τὰ ἀνθρωπάρεσκα ἐφευρήματα τῶν "ἐλασσόνων", ποὺ σκοπὸ ἔχουν νὰ καταδείξουν λιγότερες διαφορὲς πρὸς χάριν τῆς ἀλλοτρίου "συνύπαρξης".

Γιὰ τοῦτο ὅταν ὁ προκαθήμενος τῶν Χιόνων Παπαλάνος ἀνέφερε ὅτι «ὁ αὐθέντης ὁρίζει σὲ εἰπεῖν πὼς ἡμεῖς μὲν δεχόμεθα τὸν Χριστὸν καὶ ἀγαπῶμεν καὶ τιμῶμεν καὶ λέγομεν αὐτὸν εἶναι τοῦ Θεοῦ Λόγον καὶ πνοήν, ἔχομεν δὲ καὶ τὴν μητέρα αὐτοῦ πλησίον τοῦ Θεοῦ, ὑμεῖς οὐ δέχεσθε τὸν προφήτην ἡμῶν (Μωάμεθ) οὐδὲ ἀγαπᾶτε αὐτόν», ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς ἀπάντησε: «Ὁ μὴ πιστεύων τοῖς τοῦ διδασκάλου λόγοις οὐ δύναται ἀγαπῆσαι τὸν διδάσκαλον· διὰ τοῦτο οὐκ ἀγαπῶμεν ἡμεῖς τὸν Μεχοῦμετ (Μωάμεθ). Εἶπε δὲ πρὸς ἡμᾶς ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστὸς ὅτι πάλιν ἐλεύσεται ἵνα κρίνῃ τὸν κόσμον ἅπαντα καὶ παρήγγειλεν ἡμῖν μηδένα ἄλλον δέξασθαι μέχρι ἂν ἐκεῖνος αὖθις πρὸς ἐπιδημήσῃ. Ἀλλὰ καὶ πρὸς τοὺς ἀπιστοῦντας αὐτῷ ἔλεγεν· "Ἐγὼ ἦλθον ἐν τῷ ὀνόματι τοῦ Πατρός μου, καὶ οὐκ ἐδέξασθέ με· ἐὰν τὶς ἄλλος ἔλθῃ ἐν τῷ ὀνόματι τῷ ἰδίῳ, ἐκεῖνον λήψεσθε (Ἰω. 5,43)».

Περὶ τίνος ὁμιλεῖ ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς, ὅταν ἀναφέρεται στὸν λόγον τοῦ Χριστοῦ, «ἐὰν τὶς ἄλλος ἔλθῃ ἐν τῷ ὀνόματι τῷ ἰδίῳ, ἐκεῖνον λήψεσθε» (Ἰω. 5,43); Φυσικὰ περὶ τοῦ Ἀντιχρίστου. Ἐπακριβῶς εἶναι αὐτὸ ποὺ ἀναφέρει ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνὸς γιὰ τὸ Ἰσλὰμ στὸ «Περὶ αἱρέσεων» ΡΑ΄ «Ἔστι δὲ καὶ μέχρι τοῦ νῦν κρατοῦσα λαοπλάνος θρησκεία τῶν Ἰσμαηλιτῶν πρόδρομος οὖσα τοῦ Ἀντιχρίστου».

Καὶ συνεχίζει ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς, «Διό καὶ ὁ μαθητὴς τοῦ Χριστοῦ γράφει πρὸς ἡμᾶς ὅτι· "κἂν ἄγγελος εὐαγγελίσηται ὑμῖν παρ' ὃ παρελάβετε, ἀνάθεμα ἔστω"». Ποῦ ἡ ἐπιείκεια πρὸς τὴν Ἰσλαμικὴ πλάνη; Ποῦ ἡ ἀνθρωπαρέσκεια; Τὸ «ἀνάθεμα ἔστω» δὲν ἀρκεῖ διά νὰ καταλάβουν τὸ μέγεθος τῆς ὁμολογίας;

Τὸ ἀνίερο Κοράνι λέει γιὰ τὸν Χριστό: Κεφ. Ε, στίχ. 75 «Βλασφημοῦν ὅποιοι λένε ὅτι

Τὰ ναρκωτικὰ καὶ οἱ νέοι

(1ον)

Ἡ πρόσφατη ἀνακίνησι τοῦ κατεγνωσμένου ἀπό τήν σώφρονα ἰατρική κοινότητα θέματος τοῦ ἀπαραδέκτου διαχωρισμοῦ τῶν ἐξαρτησιογόνων καί παραισθησιογόνων οὐσιῶν σέ δῆθεν μαλακές καί σκληρές οὐσίες καί ἡ διοργάνωσι στήν πλατεῖα Συντάγματος τῶν Ἀθηνῶν φιέστας γιά τήν ἀπενοχοποίηση τῶν τραγικῶν συνεπειῶν τῆς χρήσεως τῆς ἰνδικῆς κάνναβης μᾶς ὑποχρεώνει ποιμαντικῶς νά ἀναφερθοῦμε στό ἐξόχως σοβαρό καί ἐξαιρέτου σημασίας καί τραγικότητος θέμα τῆς ἀπειλῆς θανάτου τῶν νέων ἀνθρώπων ἀπό τήν χρήση ἐξαρτησιογόνων καί παραισθησιογόνων οὐσιῶν.

Ὁ ἐθισμὸς καὶ ἡ χρήση ναρκωτικῶν ἢ ἐξαρτησιογόνων οὐσιῶν ἀπὸ ἀνθρώπους κάθε ἡλικίας ἀλλὰ κυρίως ἀπὸ τοὺς ἐφήβους καὶ τοὺς νέους εἶναι ἕνα πολυδιάστατο τραγικὸ φαινόμενο ποὺ ἐξαπλώνεται καθημερινὰ ὅλο καὶ περισσότερο φέρνοντας πρὸ τῶν πυλῶν τοῦ θανάτου αὐτὰ τὰ τραγικὰ πρόσωπα καὶ τὶς οἰκογένειές τους, ἀλλὰ καὶ τὴν κοινωνία τὴν ἴδια, μέσα στὴν ὁποία ἐξελίσσεται αὐτὴ ἡ παθογένεια.

Ἡ συνήθης ἀντίδραση στὴ θέαση ἑνὸς τοξικοεξαρτημένου προσώπου, εἴτε λόγω ἀγνοιας, εἴτε λόγω ἀδιαφορίας, εἴτε λόγω φοβικῶν συνδρόμων, εἶναι ἄμεση: δημιουργία ἑνὸς περιθωρίου καὶ διατήρηση μιᾶς ἀπόστασης ποὺ ἀποκλείει τὸ φαινόμενο «τοξικοεξάρτηση» καὶ κυρίως τὰ πρόσωπα τῶν τοξικοεξαρτημένων ἀπὸ τὴν ἐμβέλεια τοῦ πραγματικοῦ ἐνδιαφέροντος, τῆς βούλησης γιὰ παροχὴ βοήθειας, τῆς συμπάθειας, τῆς ἀγάπης, καὶ κυρίως τῆς παρακλητικῆς προσευχῆς πρὸς τὸ Θεό.

Αὐτὴ ἡ ἀντίδραση ὁδηγεῖ ἀναπόφευκτα σὲ δύο συμπεράσματα: Πρῶτον στὸ ὅτι ὁ «Μινώταυρος» τῶν ναρκωτικῶν εἶναι μία τραγικότητα ποὺ φέρει μέσα της τὸν ἴδιο τὸν θάνατο, στὴ θέα τοῦ ὁποίου ἐπιλέγει ὁ ἄνθρωπος νὰ τραπεῖ σὲ φυγὴ ἢ νὰ λάβει θέση ἀγάπης. Δεύτερον, ἀκριβῶς ἐπειδὴ αὐτὴ ἡ κατάσταση ἔχει ἀναφορὰ στὸν θάνατο γίνεται μέτρο ἀγάπης τοῦ χριστιανοῦ πρὸς τὸ πρόσωπο τοῦ ἀδελφοῦ του, καὶ πίστεως στὸν Χριστὸ καὶ τὴν Ἀνάστασή Του, ἡ ὁποία ξεπερνᾶ κάθε εἴδους θάνατο.

Πρωτεύει βεβαίως νὰ διακριθεῖ καὶ νὰ καθοριστεῖ τὸ φαινόμενο τῆς τοξικοεξάρτησης καὶ τοῦ ἐθισμοῦ σὲ οὐσίες καθὼς καὶ οἱ αἰτίες -προφανεῖς καὶ μὴ- ποὺ ὁδηγοῦν σὲ αὐτήν, κυρίως σὲ σχέση μὲ τὸ ἴδιο τὸ πρόσωπο ποὺ ἐθίζεται ἢ εἶναι ἐθισμένο ἀλλὰ καὶ τὸ οἰκογενειακὸ περιβάλλον του.

Εἶναι πλέον ἀναπόφευκτο καὶ πασίδηλο ὅτι ὁ σύγχρονος πολιτισμὸς εἶναι ὁ πολιτισμὸς τοῦ ἐθισμοῦ καὶ τῆς ἐξάρτησης εἴτε ὡς καθημερινὴ εὐκολία καὶ δυνατότητα ἐξάλειψης κάθε εἴδους κόπου καὶ δυσκολίας εἴτε ὡς ἀντικατάσταση αὐτοῦ ποὺ οἱ ἅγιοι Πατέρες ὀνομάζουν ἐργῶδη πνευματικὴ ζωή.

Ὅταν μιλᾶμε γιὰ τοξικοεξάρτηση δὲν ἀναφερόμαστε μόνο στὴν ἐξάρτηση ἑνὸς ἀνθρώπου ἀπὸ μία χημικὴ οὐσία ἀλλὰ ἐπίσης στὸ γεγονὸς ὅτι ἡ ἐξάρτηση αὐτὴ ἔχει καταστεῖ τὸ κέντρο –καὶ συγχρόνως ὁ σκοπὸς καὶ τὸ μέσο –ὁλόκληρης τῆς ψυχικῆς καὶ κοινωνικῆς ὕπαρξής του. Αὐτὴ εἶναι ἡ καθαυτὴ ἐθιστικὴ συμπεριφορά: μία παθολογικὰ καταναγκαστικὴ ἐπανάληψη. Καὶ σὲ ὅτι ἀφορᾶ τὰ ναρκωτικά, ἡ ἐξάρτηση γίνεται καὶ εἶναι τὸ ἀποτέλεσμα ἐπίδρασης τῶν τοξικῶν οὐσιῶν στὸ σῶμα καὶ τὴν ψυχή. Καὶ ὁ ἐθισμὸς εἶναι ἡ κυρίαρχη συμπεριφορά. Καὶ οἱ δύο αὐτὲς ἔννοιες «ἐξάρτηση» καὶ «ἐθισμὸς» προσδιορίζουν ἕνα πρᾶγμα, τὸ ὁποῖο κατὰ τοὺς Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας ὀνομάζεται πάθος.

Πάθος εἶναι ἡ ἐπανάληψη καὶ σταθεροποίηση μιᾶς ἁμαρτίας ἡ ὁποία, ἀφοῦ σκοτίσει τὸ νοῦ τοῦ ἀνθρώπου τὸν προσηλώνει στὶς αἰσθήσεις. Ἀκολουθεῖ καὶ ἡ ὑποταγὴ τῶν ψυχικῶν δυνάμεων καὶ τοῦ σώματος τὰ ὁποῖα μολύνονται. Συχνὰ ἕνα πάθος δημιουργεῖται ἀπὸ τὴν κακὴ συνήθεια, ἀπὸ τὴν «ἐν τῷ κακῷ ἕξιν», ποὺ παραμένει στὴν ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου.

Βεβαίως πάθος καὶ ἐθισμὸς δὲν σημαίνει μόνο, ἢ κατεξοχήν, τοξικοεξαρτησιογόνες οὐσίες, ἀλκοολισμὸς ἢ τζόγος, διότι αὐτὰ εἶναι ἡ «ἐξωτερίκευση» ἢ ἡ «πραγμάτωση» ψυχικῶν καταστάσεων, οἱ ὁποῖες ἔχουν περιγραφεῖ ἀπὸ τοὺς νηπτικοὺς Πατέρες ὡς «παρὰ φύσιν» καταστάσεις τοῦ ἀνθρώπου.

Ὁ ἅγιος Μάξιμος ὁ Ὁμολογητὴς ἀναφέρει ὅτι πρωταρχικὴ αἰτία τῶν παθῶν εἶναι ἡ «ἄγνοια τοῦ Θεοῦ» καὶ αὐτὸ ἐξηγεῖ τὴ θεμελιώδη αἰτία ἀφενὸς τοῦ «πῶς» ἐνεργεῖ ὁ ἄνθρωπος, ἀφετέρου τῆς δημιουργίας τῶν κοινωνικῶν, τῶν οἰκογενειακῶν καὶ ἀτομικῶν συνθηκῶν, ποὺ θὰ ἀποτελέσουν τὸ χῶρο τοῦ τραγικοῦ δράματος τῶν ἐξαρτήσεων.

Τὸ νὰ ἀγνοεῖ ὁ ἄνθρωπος τὴν ζωοποιὸ καὶ ζωογόνο Χάρη τοῦ Θεοῦ ἰσοδυναμεῖ μὲ ἐκούσια ἄρνηση τῆς ἴδιας τῆς ζωῆς. Εἶναι μία συμπεριφορὰ διακινδύνευσης τῆς ζωῆς, «μία ἄγνοια ζωῆς» κατὰ τὴν ὁποία ὁ ἄνθρωπος διεκδικεῖ ἕνα ἄλλο «τρόπο ὕπαρξης», ποὺ περιέχει μία παράλογη δύναμη: τὴ δύναμη αὐτὴ ποὺ τοῦ προσφέρει ἡ ὑποκατάσταση τῆς χαρᾶς τῆς ἀληθινῆς ζωῆς ποὺ δὲν βιώνει, ἀπὸ τὴν εὐχαρίστηση μιᾶς ἐξάρτησης, ἑνὸς ἐθισμοῦ, ποὺ εἶναι ἡ νέα μορφὴ σχέσης τὴν ὁποία θὰ διατηρεῖ ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸν ἐξωτερικὸ κόσμο ἐν γένει.

Δηλώνεται σήμερα μὲ σαφήνεια ἀπὸ τοὺς εἰδικοὺς ἐπιστήμονες, γιατροὺς καὶ θεραπευτές, ὅτι γιὰ τὶς τοξικοεξαρτητικὲς συμπεριφορὲς εἶναι ἀδύνατον νὰ βρεθεῖ μία ἁπλὴ αἰτιότητα, ἀλλὰ ὅλα δείχνουν ὅτι κυρίως οἱ ἔφηβοι καὶ οἱ νέοι ποὺ κάνουν χρήση καὶ ἐθίζονται στὰ ναρκωτικὰ ἔχουν ὑποστεῖ μία ἄγρια ρήξη. Στερήθηκαν βίαια τὴν ἀσφάλεια καὶ τὴν ἀγάπη καὶ εἶχαν τὴν αἴσθηση ὅτι ὁ κόσμος ἔγινε γι' αὐτοὺς ἄδικος. Αὐτὸ τὸ ὀνομάζουν ἀντεστραμμένη ὀφειλή: ἀντὶ νὰ νιώθουν ὑπόχρεοι γιὰ τὴ ζωὴ καὶ γιὰ τὴ δυνατότητα εὐτυχίας ἀπέναντι στοὺς γονεῖς τους, στὴν οἰκογένεια καὶ τὴν κοινωνία, συμπεριφέρονται ἀντίθετα σὰν ὁ κόσμος ὅλος νὰ ἔχει ἕνα χρέος καὶ μία ὀφειλὴ ἀπέναντί τους. Καὶ ὅλο αὐτὸ βέβαια εἶναι ἡ τραγικὴ «ἄγνοια τοῦ Θεοῦ», ἡ διαρρηγμένη σχέση μὲ ἕνα ἢ πολλὰ πρόσωπα, ἡ βίαιη ἀποκοπὴ καὶ ἀπουσία ἀγάπης, ἡ ἀπουσία τοῦ προσώπου τοῦ Θεοῦ.

Εἶναι τὸ προσωπεῖο ἑνὸς βαθύτατου τραύματος, μιᾶς κραυγῆς: τοῦ αἰτήματος γιὰ μία καθολικὴ ἀποκατάσταση.

Ἐδῶ βρίσκεται ἕνα ἄλλο κομβικὸ σημεῖο: ἡ χρήση τῶν ναρκωτικῶν δὲν εἶναι μόνο μία ἐξάρτηση, ἕνα φαινόμενο ἀτομικὸ ποὺ νὰ μπορεῖ νὰ ἀποσυνδεθεῖ ἀπὸ τὸ περιβάλλον του. Ἡ χρήση τῶν ναρκωτικῶν εἶναι ἐξίσου σὺν-ἐξάρτηση. Αὐτὸ εἶναι τὸ κομβικὸ γεγονός. Ποτὲ δὲν εἶναι ἕνας ἐξαρτημένος μόνος του, διότι ἡ ἐξάρτηση ἀφορᾶ μὲ τὸν ἕνα ἢ μὲ τὸν ἄλλο τρόπο ὁλόκληρο τὸ περιβάλλον του. Κυρίως τὸ οἰκογενειακὸ περιβάλλον –στενὸ ἢ εὐρύτερο- τὸ ὁποῖο, ἀφενὸς διαδραματίζει καίριο ρόλο στὶς αἰτίες ποὺ ἐνδεχομένως ὁδηγοῦν ἕνα νέο στὴν ἐξάρτηση, ἀφετέρου ἐπηρεάζει καὶ τὴν ἐξέλιξή του, τὴν πορεία τῆς μετέπειτα ζωῆς του.

Ἡ οἰκογένεια, τὸ οἰκογενειακὸ περιβάλλον εἶναι στὴν οὐσία ἕνα σύστημα ἀγάπης στὸ ὁποῖο κάθε μέλος ἐπηρεάζει καὶ ἐπηρεάζεται, λαμβάνει καὶ δίνει ἀπὸ τὴν κοινὴ ἀγάπη. Τὰ στάδια τοῦ κύκλου ζωῆς τῆς οἰκογένειας βεβαίως σηματοδοτοῦνται συχνὰ ἀπὸ κρίσεις, ποὺ συνήθως δὲν εἶναι αὐτόνομες, ἀλλὰ συνδυάζονται μὲ ἄλλες, ποὺ προϋπῆρχαν ἢ δημιουργοῦνται.

Αὐτὲς εἶναι κρίσεις ποὺ προκαλοῦν ἐξωγενεῖς παράγοντες οἰκονομικῆς φύσης (ἀπώλεια ἐργασίας, ἀνεργία), κοινωνικῶν συνθηκῶν (κοινωνικὸς ἀποκλεισμός, ρατσισμὸς) κ.λ.π.

Εἶναι κρίσεις ποὺ προκαλοῦν νοσηροὶ ἐνδογενεῖς παράγοντες ὅπως ἡ παρουσία παραβατικῶν συνηθειῶν, συχνῶν ἐνδοοικογενειακῶν συγκρούσεων, ἐνδοοικογενειακῶν ψυχοπαθολογιῶν καὶ συμπεριφορῶν βίας.

Εἶναι κρίσεις ποὺ ὀφείλονται καὶ προκύπτουν ἀπὸ τὴν παρουσία σοβαρῶν ἀσθενειῶν καὶ κυρίως τοῦ θανάτου μέσα στὴν οἰκογένεια.

Καὶ τέλος εἶναι κρίσεις πνευματικὲς καὶ ἠθικές, οἱ ὁποῖες παρουσιάζονται, ὅταν κυρίως οἱ γονεῖς πάρουν τὸ βλέμμα τους ἀπὸ τὸ Θεὸ μὲ συνέπεια ὁμοίως τὰ παιδιὰ νὰ πάρουν τὸ βλέμμα τους ἀπὸ ἐκείνους, ὅταν ἀτροφήσουν οἱ ὅροι τῆς πνευματικῆς ζωῆς, ἐκλείψει σταδιακὰ τὸ ἦθος καὶ ἀρθεῖ ἡ διαρκὴς προσευχητικὴ αἴτηση πρὸς τὸν Θεό, ποὺ ἐπιτρέπει στὴ Χάρη Του νὰ φωτίζει.

Ὅλα αὐτὲς οἱ κρίσεις καὶ οἱ ρήξεις βιώνονται ἀπὸ ἕνα νέο καὶ κυρίως ἀπὸ ἕνα ἔφηβο ὡς πιθανὴ ἀπειλὴ διασάλευσης τοῦ κόσμου του καὶ διάλυσης τῆς οἰκογένειας. Οὐσιαστικὰ ὡς διάλυση τοῦ σημείου ἀναφορᾶς του. Στὴν ἡλικιακὴ περίοδο αὐτὴ ἀπὸ τὴν μία μεριὰ κυριαρχεῖ ἡ αἴσθηση τῆς δύναμης καὶ ἡ ἄρνηση τῆς φθορᾶς, τὸ συναίσθημα ἀψήφησης τοῦ κινδύνου καὶ ἡ τάση πειραματισμοῦ, ἀπὸ τὴν ἄλλη παρουσιάζεται ἕνα συναίσθημα ἀπόρριψης, ἀβεβαιότητας καὶ ἀπομόνωσης. Αὐτὸ εἶναι τὸ πεδίο μάχης τοῦ ἐφήβου, στὸ ὁποῖο, ἂν ἀδυνατεῖ νὰ διαχειριστεῖ τὶς προσωπικές του ἀνατροπὲς καὶ κυρίως ἂν δὲν βοηθηθεῖ ἀπὸ τὴν συνεκτικὴ δύναμη τῆς οἰκογένειας, τότε εἶναι πολὺ πιθανὸ ἐφόσον συναντηθεῖ μὲ τὴν οὐσία νὰ ἀναπτύξει ἐξαρτητικὴ συμπεριφορά.

Εἶναι διαπιστωμένο καὶ κλινικὰ ἐπιβεβαιωμένο, ὅτι ἡ γνωριμία μὲ τὶς οὐσίες συμπίπτει, συχνά, μὲ αὐτὸν τὸν ἐκρηκτικὸ συνδυασμὸ τῶν ἀλλαγῶν τῆς ἐφηβείας καὶ τῆς ἀπώλειας ἀγάπης. Ἡ χρήση οὐσιῶν ἀποτελεῖ τὴν ἀποτυχημένη προσπάθεια τοῦ νέου νὰ ἀνακουφίσει τὸ ἄγχος τῆς ἀπώλειας τῆς ἀγάπης καὶ μαζὶ τῶν προσώπων ποὺ τὴν κομίζουν. Ἡ σχέση μὲ τὶς οὐσίες ἀντιπροσωπεύει τὶς σχέσεις του μὲ τὸν κόσμο.

Ἕνα παιδὶ λοιπὸν στερημένο ἢ ἀποκομμένο ἀπὸ τὴν ἀγάπη, τὴν στοργή, τὸ ἐνδιαφέρον βιώνει μία κατάσταση συναισθηματικῆς ἀποστέρησης, ἡ ὁποία μὲ τὴν σειρά της δημιουργεῖ μία τρομακτικὴ αἴσθηση θυμοῦ. Αὐτὸς δὲ ὁ θυμὸς καταπιέζεται ἀπὸ τὸ φόβο ὅτι, ἂν ἐκδηλωθεῖ, θὰ προκαλέσει ἀκόμη μεγαλύτερη ἀπόρριψη καὶ ἔλλειψη ἀγάπης. Ἔτσι, ἀντὶ νὰ ἐκφράσει ἄμεσα τὸ θυμὸ του τὸν ἐκφράζει ἔμμεσα, μὲ τὶς πράξεις του. Τὰ ναρκωτικὰ γίνονται μία νέα μορφὴ ἐπικοινωνίας αὐτοῦ τοῦ θυμοῦ, μία νέα γλώσσα. Κάνοντας χρήση οὐσιῶν, οὐσιαστικὰ ἐπικοινωνεῖ ὅλο τὸ θυμό του πρὸς τὸν ἔξω κόσμο, τὸ οἰκογενειακὸ περιβάλλον καὶ τοὺς γονεῖς.

Εἶναι ἀξιοσημείωτο τὸ γεγονὸς ὅτι τὸ «σύμπτωμα ναρκωτικὰ» ἐμφανίζεται ὡς μαρτυρία καὶ παρεπόμενη συνέπεια κρυφῶν καὶ ἄδηλων νοσηρῶν αἰτιῶν, ποὺ βρίσκονται συνήθως κρυμμένες στὸν κόσμο καὶ τὴν ἱστορία τῶν οἰκογενειῶν. Σὲ αὐτὲς τὶς περιπτώσεις ὁ ἐξαρτημένος ἔφηβος ὡς εὐάλωτη προσωπικότητα κάνει τὸ σῶμα καὶ τὴν ψυχὴ του ἀποδέκτη τῶν προβλημάτων τῆς οἰκογενειακῆς ἱστορίας, τὰ ὁποῖα δὲν ἔχουν ἐπιλυθεῖ.

Βεβαίως ἡ ἀντίδραση δὲν εἶναι ἴδια γιὰ ὅλους. Σημαντικὸ ρόλο τόσο στὶς οἰκογενειακὲς -λίγο ἢ πολὺ- νοσηρὲς καὶ παθολογικὲς καταστάσεις, ὅσο καὶ σὲ ὅλες τὶς κρίσεις ποὺ παρουσιάζονται στὴ ζωή, παίζει ἡ ὡριμότητα καὶ ἡ εὐαισθησία ποὺ διακρίνει τὴν ψυχὴ κάθε προσώπου ποὺ ἔρχεται ἀντιμέτωπο μὲ αὐτὲς τὶς κρίσεις. Ἂν λοιπὸν ἡ ὡριμότητα συγκροτεῖ ἕνα ἑαυτὸ μὲ ὀρθότερη κρίση στὸ «πῶς» καὶ «γιατί», στὸν τρόπο καὶ τὴν αἰτία ποὺ ἀντιδρᾶ ὅπως ἀντιδρᾶ στὶς μικρὲς ἢ μεγάλες δυσκολίες, ἡ εὐαισθησία ἡ ὁποία δὲν μετρᾶται ἀλλὰ διακρίνεται ὡς λεπτότητα τῆς ψυχῆς κρίνει τὸ ἀποτέλεσμα γιὰ τὸ πόσο εὐάλωτος θὰ εἶναι ὁ ἄνθρωπος μπροστὰ στὴν τραγικὴ πραγματικότητα.

Πῶς μπορεῖ ὅμως ἕνας νέος νὰ ἄρει τὴν ψυχὴ καὶ τὸ σῶμα του ἀπὸ τὴν τραγικὴ πραγματικότητα καὶ νὰ ρίξει τὸ βλέμμα τῆς ψυχῆς του στὴν ζωή, νὰ δεῖ μία ἀκτῖδα φωτός, ποὺ θὰ ἐνθαρρύνει καὶ θὰ ἀναθερμάνει τὴν ἐλπίδα καὶ τὴν ζωτικὴ δύναμη ποὺ ἔχει χαθεῖ; Τί εἶναι λοιπὸν θεραπεία ἀπὸ τὰ ναρκωτικά; Ποιὰ εἶναι θεραπευτικὰ ἡ ὀρθὴ στάση καὶ πρακτικὴ ποὺ μπορεῖ νὰ βοηθήσει ἕνα νέο νὰ ἀνακάμψει ἀπὸ τὴν τραγικὴ μοῖρα του;

Ἀδιαμφισβήτητα στὴν τραγικότητα τῆς ζωῆς καὶ στὴν ἀντιμετώπιση τῆς τοξικοεξάρτησης ἑνὸς νέου καὶ τῆς συν-ἐξάρτησης τοῦ οἰκογενειακοῦ του περιβάλλοντος, ὅπως περιγράφηκε προηγουμένως, συνυπάρχουν παράγοντες ποὺ δὲν εἶναι εὔκολο νὰ ρυθμιστοῦν καὶ νὰ δημιουργήσουν ἕνα πεδίο ἀρωγῆς γιὰ ἄμεση θετικὴ ἔκβαση.

Κάνοντας μία παρένθεση νὰ σημειωθεῖ ὅτι στὶς περιπτώσεις τῶν ναρκωτικῶν οὐσιῶν κυρίως αὐτῶν ποὺ λαμβάνονται ἐνδοφλεβίως –ὅπως ἡ ἡρωίνη- τὰ τελευταῖα δεκαπέντε χρόνια ἔχει προστεθεῖ στὸ θέμα «θεραπεία» μία συμπληρωματικὴ παράμετρος ποὺ εἶναι οἱ ἐπιδημίες, ὅπως οἱ ἡπατίτιδες καὶ τὸ AIDS, ἀσθένειες οἱ ὁποῖες δημιουργοῦν ἐπιπλέον δυσκολίες καὶ βασανίζουν τὸν φορέα καὶ κατὰ τὴν διάρκεια τῆς τοξικοεξάρτησής του, καὶ στὸ ὑπόλοιπο τῆς ζωῆς του.

Μὲ ποιὸ τρόπο καὶ πόσο εὔκολο λοιπὸν εἶναι νὰ εἰπωθεῖ κάτι περὶ θεραπείας, νὰ δρομολογηθεῖ ἕνα θεραπευτικὸ ἔργο, νὰ γίνει ἀποδεκτὸ ἀπὸ τὴν οἰκογένεια καὶ τὸν πάσχοντα νέο, ποὺ ἔχει προσαρμοσθεῖ στὸν κίνδυνο τῆς ἐξάρτησης ἀπὸ τὶς οὐσίες, καὶ ἐνδεχομένως ἐν γνώσει του ὅσο παραδίδει τὸν ἑαυτό του στὴν ἐξάρτηση τὸν παραδίδει στὸν θάνατο περιγράφοντας τὸ μαρτύριο τῆς ζωῆς του μὲ τὴν ρήση: «τί νὰ μοῦ πεῖς, ἀφοῦ τὰ ἔχω δοκιμάσει καὶ τὰ ἔχω ζήσει ὅλα;».

Ἡ ἐξαντλητικὴ ἐξάρτηση ἀπὸ τὶς οὐσίες συνεπικουρούμενη ἀπὸ τὴν ἀναγκαστικὴ ἐν γένει, περιθωριακή, καὶ συνήθως παράνομη καὶ ἄνευ ὅρων καὶ ὁρίων ἀδυσώπητη καθημερινότητα παίρνει τὴν μορφὴ ἑνὸς «ὅλου», ἑνὸς κόσμου μέσα στὸν ὁποῖο εἶναι ἀποκλεισμένος ὁ τοξικοεξαρτημένος νέος. Αὐτὸ ποὺ διαμορφώνει ἀδυσώπητα τὴν τραγική του καθημερινότητα εἶναι μία τραγικὴ ἔλλειψη καὶ ἕνα τραγικὸ ὅλο. Αὐτὸ ὅμως εἶναι τὸ κύριο, καίριο καὶ κρίσιμο σημεῖο γιὰ ἕνα θεραπευτικὸ ἔργο. Τὸ θεραπευτικὸ ἔργο λοιπὸν μπορεῖ νὰ εἶναι περισσότερο ἀπὸ πλαίσιο καὶ μέθοδος ἕνας «χῶρος παρέμβασης» τῶν προσώπων αὐτῶν, ποὺ τὸ ὑπηρετοῦν ἢ ἀλλιῶς διακονοῦν μὲ τὴν ἐν Κυρίῳ διακονία.

Μὲ τὴν ἐμπειρία τῆς ἰατροθεραπευτικῆς ἐπιστημονικῆς μεθόδου ποὺ βοηθᾶ τὴν ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου καὶ μὲ τὴν προοπτικὴ τῆς Ἀνάστασης τοῦ Κυρίου, στὴν ὁποία στηρίζεται ἡ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου, κάθε θεραπεία στοχευμένη, ἐξατομικευμένη καὶ εὐέλικτη γιὰ κάθε ἰδιαίτερο καὶ ξεχωριστὸ πρόσωπο, γίνεται ἕνας χῶρος μεγάλης καὶ ἀστείρευτης ἀγάπης μὲ μία μεγάλη ἔγνοια: πρῶτον νὰ ἐγκολπωθεῖ ἀπὸ τὴν ἀγάπη τῶν θεραπευτῶν-διακόνων αὐτὸ τὸ «τραγικὸ ὅλο» τοῦ προσώπου ποὺ πάσχει, καὶ δεύτερον, ἀπὸ τὴ θέση ἰσχύος, ἐξαιτίας τῆς ἀγάπης, ποὺ βρίσκονται οἱ θεραπευτὲς-διάκονοι καὶ μὲ τὴ δύναμή της, ἡ ἀγάπη αὐτὴ νὰ παρέμβει ἀπορροφώντας καὶ ἀποσβένοντας τὸ τραγικό, ταυτόχρονα τροφοδοτώντας τὸ κενὸ καὶ τὴν ἔλλειψη καὶ καταργώντας τὸ θάνατο. Ἀκριβῶς ὅπως ὁ Χριστός, τὸ κατεξοχὴν πρόσωπο τῆς Ἀγάπης, ἐξαιτίας τῆς ἄπειρης Ἀγάπης Του ἐγκολπώθηκε τὴν ἀνθρώπινη φύση, γέμισε τὸ τραγικὸ κενὸ τοῦ θανάτου καὶ τῆς φθορᾶς της μὲ ζωή, ἀποκατέστησε τὸν ἄνθρωπο καὶ κατήργησε τὸ θάνατο μὲ τὴν Ἀνάστασή Του.

Τοῦ ***Σεβ. Μητροπολίτου Πειραιῶς Σεραφείμ***

Ἡ τραγικότητα τῶν αἱρετικῶν

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

τοῦ καθενός, παρὰ μόνο τῶν δοκιμασμένων καὶ ὅσων ἔχουν προχωρήσει στὴ θεωρία (δηλαδὴ στὴ θέα τοῦ Θεοῦ) καὶ ποὺ προηγουμένως ἔχουν καθαρισθεῖ καὶ στὴν ψυχὴ καὶ τὸ σῶμα, ἢ τουλάχιστον καθαρίζονται τώρα». Οἱ ἅγιοι Πατέρες ἔχουν κάθε δικαίωμα νὰ λέγουν: «ἔδοξε τῷ Πνεύματι τῷ Ἁγίῳ καὶ ἡμῖν» χωρὶς τὸν παραμικρὸ κίνδυνο νὰ κατηγορηθοῦν γιὰ ἔπαρση.

Ὅπως ἐντελῶς φυσικὰ καὶ ἀπροσποίητα διεκήρυξαν οἱ Ἁγιορεῖτες Ἡσυχαστὲς στὸν Τόμο τοῦ 1341: «Ταῦτα ὑπὸ τῶν Γραφῶν ἐδιδάχθημεν, ταῦτα παρὰ τῶν ἡμετέρων Πατέρων παρελάβομεν, ταῦτα διὰ τῆς μικρᾶς ἐγνώκαμεν πείρας...». Ἡ ταπεινοφροσύνη τους φαίνεται στὸ «μικρᾶς»· εἶναι ὅμως ἀναγκασμένοι νὰ μιλήσουν καὶ γιὰ τὴν δική τους θεοπτικὴ ἐμπειρία.

Οἱ Αἱρετικοί, οἱ ἀθεράπευτοι «θεραπευτές»

Ἡ αἵρεση δὲν εἶναι ἁπλὰ λογικὸ λάθος, οὔτε οἱ αἱρετικοὶ ἁπλῶς ἀστοχοῦν στὴν εὕρεση τῆς ἀλήθειας. Στὴν περίπτωσή τους συμβαίνει κάτι βαθύτερο καὶ οὐσιαστικότερο. Κατὰ τὸ γράμμα γνωρίζουν τὴν Γραφή, κατὰ τρόπο -πολλὲς φορὲς- ἐκπληκτικό. Τοὺς λείπει ὅμως κάτι οὐσιαστικὸ, καὶ ἡ ἔλλειψή του τοὺς διαφοροποιεῖ ριζικὰ ἀπὸ τοὺς Πατέρες. Τοὺς λείπει ἡ ἀγιοπνευματικὴ ἐμπειρία τῶν Πατέρων. Ὁ ἐσωτερικὸς φωτισμὸς τοῦ Πνεύματος. Γιατί δὲν ἔχουν περάσει τὴν θεραπεία τῆς Ἐκκλησίας. Μπορεῖ ἠθικὰ νὰ εἶναι (ἐξωτερικὰ) ἀνεπίληπτοι. Δὲν ἔχουν ὅμως μέσα τους τὸ Πνεῦμα. Δὲν βλέπουν, λοιπόν, ὅσα βλέπουν ἐν Πνεύματι οἱ Πατέρες. Μπορεῖ διανοητικὰ νὰ εἶναι ἐκπληκτικὰ ἀνεπτυγμένοι. Εἶναι πράγματι γεγονός, ὅτι ὅλοι οἱ μεγάλοι αἱρετικοὶ ἐντυπωσιάζουν μὲ τὴν πολυγνωσία καὶ «σοφία» τους! Ἀκόμη καὶ σήμερα... Δὲν ἔχουν ὅμως καθαρὴ τὴν καρδιά, οὔτε ἔχουν μεταβληθεῖ σὲ ναοὺς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ἡ αἵρεση προϋποθέτει κακὴ ἢ ἀνύπαρκτη θεραπεία. Γι' αὐτὸ γιὰ τοὺς αἱρετικοὺς ἡ Θεολογία εἶναι διανοητικὴ - ἐπιστημονικὴ ὑπόθεση, λογικὸ καὶ συλλογιστικὸ παιχνίδι. Ἡ ἐμπειρία τῆς θεώσεως, ποὺ καταξιώνει τοὺς Πατέρες, εἶναι αὐτό, ποὺ τοὺς λείπει. Γι' αὐτὸ ὁ αἱρετικὸς δὲν μπορεῖ νὰ διακρίνει στὸ κρίσιμο σημεῖο τὴν ἀλήθεια ἀπὸ τὴν πλάνη. Γιατί δὲν βλέπει μέσα του τὴν ἀλήθεια, δὲν τὴν γνωρίζει στὴν καρδιά του. Δὲν ἔχει τὸ ὄχημα τῆς «νοερᾶς προσευχῆς» καὶ γι' αὐτὸ δὲν μπορεῖ νὰ φτάσει στὸν «δοξασμό», ποὺ εἶναι ἡ ἀποκάλυψη τῆς «πτάσης ἀληθείας» ἀπὸ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα.

Ἐδῶ ἀκριβῶς ἀποκαλύπτεται καὶ ἡ τραγικότητα ὅλων τῶν αἱρετικῶν, καὶ πρὸ πάντων τῶν αἱρεσιαρχῶν. Ἀφώτιστοι οἱ ἴδιοι, ζητοῦν νὰ φωτίσουν. Ἀθεράπευτοι οἱ ἴδιοι, ζητοῦν νὰ θεραπεύσουν. Ἀ-θεοι οἱ ἴδιοι (δηλαδὴ χωρὶς τὸν ἀληθινὸ Θεό), ζητοῦν νὰ θεολογήσουν. Θὰ μπορούσαμε νὰ παρομοιάσουμε τοὺς αἱρετικοὺς μὲ ψευτογιατροὺς καὶ τσαρλατάνους, ποὺ ἀπατοῦν. Ἀλλ' εἶναι κάτι χειρότερο: εἶναι γιατροί, ποὺ προσφέρουν δολοφονικὴ θεραπεία, ποὺ σκοτώνει τὸν ἄνθρωπο αἰώνια. Εἶναι φαρμακοποιοί, ποὺ κυκλοφοροῦν φάρμακα δηλητηριασμένα - ἀλλοιωμένα, ποὺ εἶναι ἐπικίνδυνα γιὰ τὴν δημόσια ὑγεία, καὶ ὄχι τὴν σωματική, ἀλλὰ τὴν πνευματικὴ καὶ αἰώνια.

Ἡ διαφορὰ στὰ πράγματα

Ἀκολουθώντας τὴν πατερικὴ θεώρηση τῆς αἱρέσεως, μποροῦμε νὰ συνειδητοποιήσουμε τὴν φθοροποιὸ δύναμή της στὴν ἱερὴ ὑπόθεση τῆς σωτηρίας μας. Μέσα στὴν ἄμβλυνση τῶν πνευματικῶν μας αἰσθητηρίων, πολὺ συχνὰ τοποθετοῦμε τὴ διαφορὰ Ὀρθοδοξίας καὶ αἱρέσεων σὲ ἐπίπεδο λεκτικῶν ἢ τυπικῶν παραλλαγῶν. Αὐτὸ ὀδηγεῖ στὴν ἐλαχιστοποίηση τῆς διαφορᾶς καὶ στὴν ἐντύπωση, ὅτι ἡ διαφωνία εἶναι γιὰ ἀσήμαντα πράγματα, ποὺ μποροῦν εὔκολα μὲ κάποια καλὴ διάθεση καὶ φραστικὴ βελτίωση νὰ θεραπευθοῦν. Αὐτὸ γίνεται στὸν οἰκουμενι(στι)κὸ διάλογο. Καὶ τοῦτο συμβαίνει, γιατί συνήθως νοοῦμε τοὺς ἑαυτούς μας ὡς Ὀρθοδόξους καὶ παραβάλλουμε τοὺς ἐτεροδόξους πρὸς τοὺς ἑαυτούς μας. Δὲν εἶναι περίεργο, λοιπόν, ὅτι διακρίνουμε περισσότερες ὁμοιότητες ἀπὸ διαφορές! Ἂν δοῦμε ὅμως τὶς αἱρέσεις ἀπὸ πλευρᾶς πραγματικότητος πατερικῆς καὶ ἀντιπαραθέσουμε στὴν ἐτεροδοξία τῆς ἐποχῆς μας τοὺς Ἁγίους μας Πατέρες, τότε θὰ διαπιστώσουμε, ὅτι πρόκειται γιὰ διαφορὰ πραγμάτων καὶ ὄχι λέξεων. Πρόκειται γιὰ διαφορὰ πρωταρχικὰ θεραπευτικῆς μεθόδου. **Ἡ πνευματικότητα τῆς Ὀρθοδοξίας γενν

Ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης εἰς τόν πρῶτον ἑορτασμόν τῆς μνήμης τοῦ Ὁσίου Παϊσίου

Συμφώνως πρὸς τὸ ἀνακοινωθὲν τοῦ Οἰκ. Πατριαρχείου τῆς 14ης Ἰουλίου 2015:

«Τό ἑσπέρας τῆς 11ης Ἰουλίου, ὁ Πατριάρχης μετέβη εἰς τό Ἱερόν Ἡσυχαστήριον Σουρωτῆς... κληρικοί καί μέγα πλῆθος εὐσεβῶν προσκυνητῶν... ἀνέμενον ἐπί ὥρας, ἵνα προσκυνήσουν τόν τάφον αὐτοῦ. Ἐκεῖ, μετά τό πέρας τοῦ Ἑσπερινοῦ, προσεκύνησε καί προσηυχήθη καί ἡ Α. Θ. Παναγιότης.

Κατά τήν διάρκειαν τῆς Ἀγρυπνίας ὁ Παναγιώτατος Οἰκουμενικός Πατριάρχης ὡμίλησε καταλλήλως δίς πρός τό Χριστεπώνυμον πλήρωμα, κατά τόν Μ. Ἑσπερινόν καί κατά τήν Θείαν Λειτουργίαν μετά τήν ἀνάγνωσιν τοῦ Ἱεροῦ Εὐαγγελίου, διαζωγραφήσας τάς ἀρετάς τοῦ Ὁσίου Παϊσίου καί ἐνθαρρύνας τούς πιστούς εἰς τόν πνευματικόν των ἀγῶνα καί τήν ἀντιμετώπισιν τῶν δυσκολιῶν τοῦ καθημερινοῦ βίου».

Μακ. Ἀρχ. Ἀθηνῶν: «Νὰ ἐπενδύσουμε στὴ νεολαία, τὴν παιδεία καὶ τὸν πολιτισμό»

Εἰς μουσικὴν ἐκδήλωσιν παρευρέθη ὁ Μακαριώτατος εἰς τὴν Ἱ. Μητρόπολιν Θηβῶν καί Λεβαδείας, τὴν ὁποίαν δεκαετίες διηκόνησε. Ὁ Μακαριώτατος ἐπικέντρωσε τὸν λόγον του εἰς τὴν νέα γενεάν, εἰς τὴν ὁποίαν στηρίζονται οἱ ἐλπίδες τῆς Χώρας μας. Παραθέτομεν μέρος τοῦ ἀνακοινωθέντος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος τῆς 6ης Ἰουλίου 2015:

««Τὰ παιδιὰ εἶναι ὅ,τι πολυτιμότερο ἔχουμε». Μὲ αὐτὰ τὰ λόγια ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ.κ. Ἱερώνυμος ἀπευθύνθηκε στοὺς ἑκατοντάδες προσκεκλημένους, ποὺ παρακολούθησαν μία μοναδικὴ μουσικὴ βραδυὰ στὸ ἀνοιχτὸ θέατρο τῶν Οἰνοφύτων, στοὺς πρόποδες τοῦ λόφου τῆς ἐκκλησίας τῶν Ἁγίων Ἀναργύρων.

Ὁ Μακαριώτατος ἀναφέρθηκε διεξοδικὰ στὴν ἀνάγκη ὅλοι οἱ μεγαλύτεροι νὰ ἀναλάβουν τὴν εὐθύνη τους ἔναντι τῆς νέας γενιᾶς τόσο σὲ θεσμικὸ ἐπίπεδο ὅσο καὶ σὲ προσωπικὸ ὁ καθένας καὶ τόνισε ὅτι ἡ καλύτερη ἐπένδυση γιὰ τὴν νέα γενιὰ εἶναι ἡ παιδεία καὶ ὁ πολιτισμός.

Στὴν μοναδικὴ αὐτὴ μουσικὴ ἐκδήλωση τραγούδησε ἡ παιδικὴ χορωδία τοῦ Κέντρου Ἐκκλησιαστικῆς Διακονίας Οἰνοφύτων, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ παράρτημα τῆς Σχολῆς Βυζαντινῆς καὶ Παραδοσιακῆς Μουσικῆς τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν…

Ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Θηβῶν κ. Γεώργιος στὸν χαιρετισμὸ ποὺ ἀπηύθυνε συνεχάρη τὰ παιδιὰ καὶ εὐχαρίστησε τὸν Μακαριώτατο ὄχι μόνο γιὰ τὴν παρουσία του, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὶς δομὲς παιδείας καὶ πολιτισμοῦ ποὺ ἔχει δημιουργήσει στὴν τοπικὴ ἐκκλησία, ἀναφέροντας ἰδιαίτερα τὸ Κέντρο Ἐκκλησιαστικῆς Διακονίας Οἰνοφύτων, τὴν Βιβλιοθήκη Ἀρχιεπισκόπου Ἱερωνύμου τοῦ Β΄ καὶ τὸ Μουσεῖο, ποὺ προσεχῶς ἀναμένεται νὰ ἐγκαινιαστεῖ…».

Ἐπιβεβαιώνονται αἱ προθέσεις διὰ σύμπλευσιν μὲ τοὺς Παπικοὺς διὰ τὸ Πάσχα!

Ὁ Σεβ. Μητρ. Ἰταλίας ἐπιβεβαιώνει ὅτι εἰς τὴν Μεγάλην Σύνοδον θὰ συζητηθῇ ἡ ἀλλαγὴ ἡμερομηνίας τοῦ Πάσχα. Παραλλήλως καλεῖ εἰς «διαφωτισμὸν» τῶν Ὀρθοδόξων, διὰ νὰ δεχθοῦν τὴν πιθανὴν ἀλλαγήν, ὁμολογεῖ ὡστόσο ὅτι μᾶλλον οἱ συνέπειες θὰ εἶναι τραγικές. Συμφώνως πρὸς τὸ orthodoxiainfo.gr τῆς 5ης Ἰουλίου 2015:

«Μητροπολίτης Ἰταλίας καί Μελίτης Γεννάδιος: «Ἄραγε, ἡ κοινή ἡμερομηνία διά τό Ἅγιον Πάσχα θά εἶναι ἑνότης τῆς Χριστιανοσύνης ἤ μία νέα ρῆξις καί διαίρεσις τοῦ Ὀρθοδόξου κόσμου, μέ ἀνυπακοήν, ἀγνωμοσύνην καί ἀνταρσίαν, λαμβάνοντες ὑπ' ὄψιν τά σημερινά δεδομένα;»…

Μεταξύ τῶν σπουδαίων θεμάτων τῆς Ἁγίας καί Μεγάλης Συνόδου θά εἶναι καί ἡ συζήτησις τοῦ θέματος τῆς κοινῆς ἡμερομηνίας τοῦ ἑορτασμοῦ τοῦ Ἁγίου Πάσχα, θέμα τό ὁποῖον καί ἄλλοτε συνεζητήθη ὑπό τῶν πνευματικῶν Ἡγετῶν τῶν κατά Τόπους Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, ἤ εἰς Θεολογικάς συναντήσεις, ἀλλά καί μεταξύ τῶν Ἀρχηγῶν τῶν ἄλλων Χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν καί Ὁμολογιῶν, βεβαίως, χωρίς ἀποτέλεσμα, χωρίς νά ἐπιτευχθῇ ἀλλαγή εἰς τήν Ἀπόφασιν τῆς Πρώτης Οἰκουμενικῆς Συνόδου…

Ὁ καιρός φεύγει, καί ὁ χρόνος πρός τήν Ἁγίαν καί Μεγάλην Σύνοδον πλησιάζει. Οἱ ποιμένες καί οἱ ὑπεύθυνοι τῆς Ἐκκλησίας ὀφείλουν νά ἀναλάβουν ἀγῶνα ἱερώτατον καί ἱεραποστολικόν κατά τῆς ἀγνοίας, μέ μοναδικόν σκοπόν νά προετοιμάσουν τούς ἐν Κυρίῳ ἀδελφούς μας, ὥστε νά μή ἔχωμεν νέαν ρῆξιν, νέαν διαίρεσιν, νέαν ἀνταρσίαν. Εἰς τήν περίπτωσιν αὐτήν ἔχομεν διπλοῦν κακόν: Τό «Σκάνδαλον» καί τήν «Πολεμικήν», μέ οἰκτρόν τέλος. Διά τήν Ἐκκλησίαν θά εἶναι ἀδυναμία καί ἄρνησις, σταύρωσις καί θλιβερά πνευματική κατάστασις. Τώρα, ὅτε ἔχομεν ἀκόμη καιρόν διά τήν σύγκλησιν τῆς Ἁγίας καί Μεγάλης Συνόδου πρέπει νά προετοιμασθῇ ὁ λαός τοῦ Θεοῦ καί νά λάβῃ γνῶσιν, μέ διαφόρους ἐκκλησιαστικούς τρόπους, νά γνωρίσῃ, δηλαδή, τά σπουδαιότερα θέματα τῆς Ἁγίας καί Μεγάλης Συνόδου, μεταξύ τῶν ὁποίων εἶναι καί τό θέμα τοῦ Ἁγίου Πάσχα.

Εἰς τήν Ἰταλίαν, ἡ «Διαβεβαίωσις» τοῦ Πάπα Ρώμης Φραγκίσκου, σχετικά μέ τόν ἑορτασμόν τῆς σταθερᾶς κοινῆς ἡμερομηνίας τοῦ Ἁγίου Πάσχα, ὑφ' ὅλων τῶν Χριστιανῶν, τοὐτέστιν, μία νέα ἐκκλησιαστική κατάστασις, ἡ ὁποία θά δημιουργηθεῖ ἀνά τήν Ὑφήλιον, ἐκ πείρας συμπεραίνεται ὅτι δέν θά ὑπάρχουν γεγονότα ἀρνητικά καί ἀπαράδεκτα, διότι, ἄν καί δέν γνωρίζουν ὅλοι οἱ Ρωμαιοκαθολικοί τήν ἱστορικήν πορείαν τῆς ἑορτῆς τοῦ Ἁγίου Πάσχα, σέβονται, τιμοῦν καί ὑπακούουν εἰς τόν λόγον τοῦ Πάπα. Εἰς τήν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν, ἡ ὁποία εἶναι παραδοσιακή, μέ τάς Τοπικάς Ὀρθοδόξους Ἐκκλησίας, εἰς τό ἄκουσμα τῆς νέας πραγματικότητος, ἡ ὁποία θά ἐγκαθιδρυθῇ, θά ὑπάρξῃ, ἀναμφιβόλως, μία ἀντίθετος κατάστασις, ἡ ὁποία, μᾶλλον, θά εἶναι ἀρνητική καί θορυβώδης, λόγῳ τῶν ἀνωτέρω προδιαγεγραμμένων αἰτίων…».

Συνέχεια εἰς τὴν ὑπόθεσιν τῆς προφυλακίσεως τοῦ Ἀρχιμ. Ἰακ. Γιοσάκη

Ἀγνοιαν ἐδήλωσε ὁ Ἀρχιμ. Ἰάκ. Γιοσάκης ὅπως καὶ οἱ ὑπόλοιποι κατηγορούμενοι διὰ τὴν ὑπόθεσιν «παραδικαστικοῦ κυκλώματος», ὡς ὀνομάζεται ἀπὸ τὸν Τύπον. Ὁ Ἀρχιμανδρίτης εὑρίσκετο ἕως πρὸ τῆς προφυλακίσεώς του εἰς τὴν Ἱ. Μ. Ἰλίου, Ἀχαρνῶν καὶ Πετρουπόλεως καὶ ὁ Σεβ. Μητρ. κ. Ἀθηναγόρας εἶχε τοποθετήσει αὐτὸν εἰς ἐνορίαν. Ἡ δίκη θὰ συνεχισθῇ κατά τὰ τέλη Σεπτεμβρίου. Συμφώνως πρὸς τὴν «espresso» τῆς 30ῆς Ἰουνίου 2015:

«Ὁ φερόμενος ὡς ἐγκέφαλος πολιτικὸς μηχανικὸς Σταῦρος Γεωργιτσογιαννάκος, ὁ κληρικὸς Ἰάκωβος Γιοσάκης καὶ ὁ τηλεδικηγόρος Πέτρος Λεωτσάκος, ποὺ μετὰ τὴν παρουσία τους ἐνώπιον τῶν δικαστικῶν λειτουργῶν κρίθηκαν προσωρινὰ κρατούμενοι, δήλωσαν «ἄγνοια» γιὰ ὅσα τοὺς ἀποδίδονται σχετικὰ μὲ τὴ δράση ἐγκληματικῆς ὀργάνωσης μὲ ποικιλόμορφη δράση… Στὸ ἴδιο μῆκος κύματος κυμάνθηκε καὶ ἡ ἀπολογία τοῦ ἀρχιμανδρίτη Ἰάκωβου Γιοσάκη. Ἀρνήθηκε ὁποιαδήποτε κατηγορία τοῦ ἀποδίδεται. Σημειώνεται ὅτι ὁ συγκεκριμένος ἱερωμένος ἔχει καταδικαστεῖ ἀμετάκλητα γιὰ τὸ ἀδίκημα τῆς ἠθικῆς αὐτουργίας σὲ παράβαση καθήκοντος πρώην δικαστικῆς λειτουργοῦ. Παρὰ ὅμως τὴν ἀμετάκλητη καταδίκη του καὶ παρότι ἐκκρεμοῦν σὲ βάρος του κακουργήματα ποὺ ἐπισείουν ποινὴ ἰσοβίου καθείρξεως, τὸ ἀρμόδιο Ἐκκλησιαστικὸ Δικαστήριο τὸν εἶχε καταδικάσει τὸ 2013 σὲ ποινὴ ἀργίας μόνο ὀκτὼ ἐτῶν καὶ -μάλιστα μὲ ἀναδρομικὴ ἰσχὺ ἀπὸ τὸ 2005. Ἔτσι, ὁ μητροπολίτης Ἀχαρνῶν Ἀθηναγόρας τὸν τοποθέτησε ὡς ἱερέα σὲ ἐνορία, ὅπου μέχρι τὴν προσωρινὴ κράτησή του ἱερουργοῦσε. Ἐκκλησιαστικοὶ κύκλοι ἀνέφεραν ὅτι ὕστερα ἀπὸ αὐτὴ τὴ δικαστικὴ ἐξέλιξη ὁ ἐν λόγῳ μητροπολίτης εἶναι ἀναγκασμένος νὰ θέσει σὲ προσωρινὴ ἀργία τὸν ἀρχιμανδρίτη. Τὴν ἴδια ὥρα νομικοὶ κύκλοι ὑποστηρίζουν ὅτι ἡ Δικαιοσύνη πρέπει νὰ ἐλέγξει τὴ νομιμότητα τῆς πειθαρχικῆς ποινῆς τοῦ ἀρχιμανδρίτη καθὼς καὶ τὴν προκλητικὴ ἀπόφαση τοποθέτησής του σὲ ἐνορία. Στὶς 21 Σεπτεμβρίου 2015 ἀναμένεται νὰ συνεχιστεῖ ἡ δίκη 23 κατηγορουμένων γιὰ τὰ πλημμελήματα τῆς ὑπόθεσης».

Ὁ Παπικὸς «Ἀρχιεπίσκοπος» ἐν Ἑλλάδι προπαγανδίζει τὰς ἀθεολογήτους παπικάς ἀντιλήψεις

Συνέντευξιν παρεχώρησε ὁ Παπικὸς «Ἀρχιεπίσκοπος» ἐν Ἑλλάδι κ. Νικόλαος εἰς τὸ ekklisiaonline τῆς 2ας Ἰουλίου 2015. Ἀκολουθεῖ σχολιασμένον μέρος τῆς συνεντεύξεως:

- Περνώντας σὲ θέματα ποὺ ἅπτονται ἀμιγῶς τῆς θρησκείας θὰ ἤθελα τὴ δική σας ἄποψη σχετικὰ μὲ τὴν πρόσφατη πρόταση τοῦ Πάπα Φραγκίσκου γιὰ κοινὸ ἑορτασμὸ τοῦ Πάσχα ἀπὸ Ὀρθοδόξους & Ρωμαιοκαθολικούς. Ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης σὲ συνέντευξή του στὴν ἰταλική LA STAMPA ἔδειξε ἀνοιχτός, ἀλλὰ ἐπισήμανε πὼς κάποιες ἐθνικὲς ἐκκλησίες ἀντιδροῦν... Πῶς τὰ σχολιάζετε ὅλα αὐτά;

«Σίγουρα γνωρίζετε ὅτι στὴν Ἑλλάδα, ἡ Καθολικὴ Ἐκκλησία συνεορτάζει τὸ Πάσχα μὲ τὴν Ἀδελφὴ Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία περισσότερα ἀπὸ σαράντα χρόνια.

Ἐπιθυμώντας νὰ ἀντιμετωπίσουμε τὰ ποιμαντικὰ προβλήματα ποὺ προέκυψαν ἀπὸ τοὺς πολλοὺς μικτοὺς γάμους, θελήσαμε νὰ βοηθήσουμε τὶς μικτὲς οἰκογένειες νὰ γιορτάζουν μαζὶ ὅλα τὰ μέλη τους τὸ θεμέλιο τῆς πίστης μας, ποὺ εἶναι ἡ ἀνάσταση τοῦ Κυρίου. Ἀφήσαμε τὰ ἄστρα καὶ τὴ σελήνη νὰ συνεχίζουν τὴ πορεία τους, καὶ θέσαμε πάνω ἀπὸ ὅλα τὸ πνευματικὸ ὄφελος τῶν οἰκογενειῶν μας. Στὴν ἀρχὴ ὑπῆρξαν κάποια προβλήματα ἀποδοχῆς αὐτῆς τῆς ἀπόφασής μας, ἀλλὰ τώρα ὅλοι μᾶς εὐγνωμονοῦν.

Ἤδη ὅμως ἀπὸ τὴ Β΄ Σύνοδο τοῦ Βατικανοῦ (1962-1965), εἶχε προταθεῖ ὁ κοινὸς ἑορτασμὸς τοῦ Πάσχα μεταξὺ ὅλων τῶν Χριστιανῶν. Τὸ ἔτος 1975 ἡ Γραμματεία τῆς Ρώμης γιὰ τὴν Ἑνότητα τῶν Ἐκκλησιῶν, μὲ ἔγγραφό της, ρωτοῦσε τὶς Ἱεραρχίες τῶν τοπικῶν Συνόδων «ἂν κατὰ τὴ γνώμη μας, οἱ συνθῆκες στὶς τοπικὲς Ἐκκλησίες εἶναι εὐνοϊκές, γιὰ νὰ καθιερωθεῖ ὁ κοινὸς ἑορτασμὸς τοῦ Πάσχα σὲ μία σταθερὴ Κυριακὴ τοῦ Ἀπριλίου. Συγκεκριμένα προτείνεται ἡ ἀρχὴ νὰ γίνει ἀπὸ τὸ Πάσχα τοῦ ἔτους 1977 ποὺ ἦδη καὶ τὰ δύο ἡμερολόγια προβλέπουν τὸν συνεορτασμό».

Σχόλιον Ο.Τ.: Κατ' ἀρχὰς νὰ ἐξηγήσωμεν εἰς τοὺς ἀναγνώστας ὅτι δὲν «συνεορτάζουμε» τὸ Πάσχα, ἁπλῶς ἡ Παπικὴ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος ἐπέλεξε νὰ ἑορτάζῃ τὴν ἰδίαν ἡμέραν, κατά τὴν ὁποίαν ἑορτάζουν οἱ Ὀρθόδοξοι, δηλαδὴ ἐπέλεξε νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν ὀρθὴν Παράδοσιν τῆς Α΄ Οἰκ. Συνόδου. Βεβαίως, τὴν ἐπιλογὴν ἔκανε διὰ κοινωνικοὺς καὶ ὄχι διὰ θεολογικοὺς λόγους, παρ' ὅλα αὐτὰ «τί γάρ; πλὴν παντὶ τρόπῳ, εἴτε προφάσει εἴτε ἀληθείᾳ» ἡ Παράδοσις «καταγγέλλεται» (Φιλιππ. 1,18). Ἂν τεσσαράκοντα ἔτη θεωροῦνται πολλά, τότε χίλια ἑπτακόσια ἔτη δὲν εἶναι πολλὰ περισσότερα; Οἱ κοινωνικοὶ λόγοι ποὺ ἐπικαλεῖται ὁ κ. Νικόλαος ἔχουν τεθῆ μόνον ἀπὸ τὴν θετικήν τους πλευράν, τῆς ὑποτιθεμένης συγκαταβάσεως. Θὰ ἐπιθυμούσαμε νὰ παρατηρήσωμε τὰ ἀποτελέσματα, ἐὰν ἡ Παπικὴ Ἐκκλησία ἐνέμενε νὰ ἑορτάζῃ εἰς ἄλλην ἡμερομηνίαν τὸ Πάσχα. Τότε θὰ ὑπῆρχε «διαρροὴ» πιστῶν πρὸς τὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν. Μήπως αὐτὸ ἐφοβήθησαν ἐξ ἀρχῆς; Ἀναφέρεται ὁ κ. Νικόλαος εἰς τὴν Β΄ Βατικανήν. Μήπως οἱ ἀποφάσεις ἐκείνης δὲν ἔπληξαν ἀνεπανόρθωτα τὸ Παπικὸν σῶμα μὲ τὴν δημιουργίαν μεγάλου σχίσματος; Ἑπομένως, ἡ Σύνοδος αὐτὴ εἶναι μόνον παράδειγμα πρὸς ἀποφυγὴν καὶ καλὸν θὰ ἦτο νὰ ἀποφεύγουν καὶ νὰ τὴν ἀναφέρουν. Ἄλλωστε, ἀφοῦ ἔγινε τότε ἡ πρότασις καὶ ἕως σήμερα δὲν ἐπεκράτησε, αὐτὸ δὲν εἶναι ἀπόδειξις τῆς ἀποτυχίας τῆς προτάσεως; Καὶ ἐν πάσῃ περιπτώσει, διὰ ποίους χριστιανοὺς γίνεται λόγος, καὶ διὰ τοὺς Προτεστάντες; Ἡ σύμπτωσις τῆς ἡμέρας ἑορτασμοῦ τοῦ Πάσχα θὰ φέρῃ σύγκλησιν εἰς Παπικοὺς καὶ Προτεστάντες, ὅταν πρεσβεύουν δύο ἄκρως ἐνάντιες ἐκκλησιολογίες;

«Ὁ συνεορτασμὸς δὲν τίθεται λοιπὸν τώρα γιὰ πρώτη φορά, ἔχει ἀρχίσει νὰ συζητεῖται ἀπὸ πολλὰ χρόνια, ἀλλὰ δυστυχῶς βάζουμε πάνω ἀπὸ ὅλα τὸν ἐγωισμό μας καὶ τὸ γράμμα τῶν Συνόδων ἀντὶ τοῦ πνεύματος. Εἶναι καιρὸς νὰ κοιτάξουμε τὸ πνευματικὸ ὄφελος τῶν πιστῶν. Πρέπει νὰ μάθουμε νὰ ἑρμηνεύουμε τὶς ἀποφάσεις ἀκόμη καὶ τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων μὲ ἀνοικτὸ πνεῦμα. Ποιὸς ἦταν ὁ σκοπὸς τῆς Συνόδου τῆς Α' Οἰκουμενικῆς Συνόδου τῆς Νικαίας τὸ 325 μ.Χ., πού ἀποφάσισε ὅτι: «τὸ Πάσχα θὰ πρέπει νὰ ἑορτάζεται τὴν πρώτη Κυριακή, μετὰ τὴν πρώτη πανσέληνο τῆς ἄνοιξης καὶ ἂν ἡ πανσέληνος συμβεῖ Κυριακή, τότε νὰ ἑορτάζεται τὴν ἀμέσως ἑπόμενη Κυριακή»; Δὲν ἦταν ὁ συνεορτασμὸς μεταξὺ ὅλων τῶν Χριστιανῶν; Αὐτὸ εἶναι καὶ τὸ σημερινὸ ζητούμενο. Ἡ ἔκφραση «κατ' οἰκονομία», ἄραγε δὲν μπορεῖ νὰ χρησιμοποιηθεῖ καὶ γιὰ ἀποφάσεις Συνόδων, ἐφόσον αὐτὴ χρησιμοποιεῖται καὶ γιὰ τὴν ἴδια τὴ διδασκαλία τοῦ Εὐαγγελίου; Φαντάζεστε τὴν ὀμορφιὰ τοῦ συνεορτασμοῦ τῆς Ἑορτῆς τῶν Ἑορτῶν ἀπὸ ὅλους τούς Χριστιανοὺς μαζί! Προσωπικὰ εἶμαι ὑποστηρικτὴς αὐτῆς τῆς πρότασης καὶ λυπᾶμαι ποὺ ἀκόμη δὲν ἔχει γίνει πράξη!».

Σχόλιον Ο.Τ.: Τὸ γεγονὸς ὅτι ὁ κ. Νικόλαος ἐπικαλεῖται τὸν ἐγωισμὸν δείχνει πρῶτον ὅτι δὲν ἔχει συλλάβει τὸ πνευματικὸν νόημα τοῦ ἐγωϊσμοῦ κατὰ τὴν Ὀρθόδοξον πνευματικότητα καὶ δεύτερον καὶ δυστυχέστερον ὅτι δὲν ἔχει συλλάβει γενικῶς τὴν ρίζαν τοῦ προβλήματος. Τὰ Κανονικὰ ζητήματα δὲν εἶναι θέματα ἐγωισμοῦ, αὐτὸ δὰ ἔπρεπε νὰ τὸ γνωρίζῃ ὁ ἴδιος καλύτερα, διότι τὸ Παπικὸν Κανονικὸν Δίκαιον δεωρεῖται καὶ «θεῖον» δίκαιον ἀντιθέτως πρὸς τὸ Ὀρθόδοξον, τὸ ὁποῖον δὲν ἔχει τέτοιου εἴδους δεσμεύσεις. Πάντως, τὰ ζητήματα τάξεως τῆς Ἐκκλησίας δὲν εἶναι καθόλου θέματα ἐγωισμοῦ, ἀντιθέτως ὑπάρχουν ἀκριβῶς, διὰ νὰ μὴ γίνεται τὸ θέλημα τοῦ ἑνὸς ἢ τοῦ ἄλλου. «Νὰ μάθουμε νὰ ἑρμηνεύουμε τίς ἀποφάσεις», προτείνει ὁ κ. Νικόλαος, καὶ μάλιστα «μὲ ἀνοικτὸ πνεῦμα», διὰ νὰ ξεχωρίζωμε τὸ γράμμα ἀπὸ τὸ πνεῦμα. Κατ' ἀρχὰς ποῖος μπορεῖ νὰ ἰσχυρισθῇ ὅτι εἶναι εἰς δέσιν νὰ προβαίνῃ εἰς τοιαύτας διακρίσεις, παρὰ μόνον μία Οἰκ. Σύνοδος; Ὁ ἴδιος εἶναι βέβαιος ὅτι διαδέτει αὐτὴν τὴν ἐξουσίαν; Δεύτερον, οἱ Κανόνες εἶναι σαφέστατοι, ἁπλῶς τὸ ἰδικόν μας ἱστορικὸν πλαίσιον ἀλλάζει καὶ ἐνίοτε τοὺς παρερμηνεύουν κάποιοι. Ὅταν λέγῃ ὅτι ὁ ἐπίσκοπος δὲν πρέπει νὰ ἔχῃ συμβίαν, διότι καθαιρεῖται, αὐτὸ δέλει ἑρμηνείαν; Ἑρμηνεία δὲν κάνει τὸ ἀνοικτὸν πνεῦμα ἀλλὰ μόνον τὸ Ἅγιον Πνεῦμα! Ὁ κ. Νικόλαος φέρει ὡς παράδειγμα τὴν Α΄ Οἰκ. Σύνοδον καὶ ἐρωτᾶ ρητορικῶς, ἂν ὁ σκοπὸς ἦτο ὁ συνεορτασμὸς ὅλων τῶν χριστιανῶν. Πρῶτον, δὲν ἦτο μόνον αὐτό, καθὼς ἦτο καὶ ἡ ἀποφυγὴ συμπτώσεως μὲ τὸ ἑβραϊκὸν Πάσχα. Ἔπειτα, τότε ἀνῆκαν ὅλοι εἰς τὴν Ὀρδοδοξίαν, ἐνῶ σήμερα ὅταν λέγουν χριστιανούς, ἐννοοῦν καὶ τοὺς αἱρετικούς, ἑπομένως ἡ ἀπόφασις ἀφορᾶ μόνον τὴν Ἐκκλησίαν ὄχι τὴν αἵρεσιν. Πῶς συμπεραίνει ὅτι εἶναι ζητούμενον σήμερα ὁ κοινὸς ἑορτασμός; Ἐπειδὴ τὸ δέλει ὁ Πάπας; Πῶς ἀπόφασις τῆς Α΄ Οἰκ. Συνόδου συμπίπτει μὲ τὸ ὑποτιδέμενον σημερινὸν ζητούμενον; Ἡ Σύνοδος εἶχε ὑπόψιν της μόνον τοὺς πιστεύοντας εἰς τὴν Ἀλήδειαν, ἕως τότε δὲν ὑπῆρχε κοινὴ ἡμερομηνία. Ἀπὸ τὴν στιγμὴν ποὺ τὴν ἐδεσμοδέτησε καὶ οἱ ἑπόμενες Οἰκ. Σύνοδοι δὲν τὴν ἀνήρεσαν, δὲν δυνάμεδα νὰ καταλάβωμεν ποῦ εὑρίσκεται τὸ πρόβλημα. Σήμερα ὑπάρχει αὐτὴ ἡ ἡμερομηνία, εἶναι αὐτὴ τὴν ὁποίαν ἔχομε οἱ Ὀρδόδοξοι, καὶ ὅποιος δέλει ἂς συνταχδῇ μὲ αὐτήν. Ὅσον ἀφορᾶ εἰς τὸ «κατ' οἰκονομίαν» φαίνεται πὼς οἱ συναναστροφές μὲ τὸν Σεβ. Μητρ. Σύρου ἔχουν δώσει ἐσφαλμένες ἐντυπώσεις διὰ τὴν ἔννοιαν αὐτὴν εἰς τὸν κ. Νικόλαον, διότι ὅπως λέγει καὶ ὁ Ἀπ. Παῦλος «φδείρουσιν ἤδη χριστὰ ὁμιλίαι κακαὶ» (Α΄ Κορ. 15,33). Ἡ «οἰκονομία» κατὰ τὴν Ὀρδόδοξον δεολογίαν μπορεῖ νὰ σημαίνῃ καὶ μεγαλυτέραν αὐστηρότητα ἀπὸ τὴν ἀκρίβειαν.

«Ὅσο γιὰ τὴν Ὀρθόδοξη Ρωσικὴ Ἐκκλησία παίρνει μία θέση στὴ συγκεκριμένη πρόταση ποὺ δὲν τὴν κατανοῶ ἀλλὰ καὶ δὲν τὴν κατηγορῶ. Δὲν εἶναι δυνατὸν ὅταν ὑπάρχει μία πρόταση ποὺ ἀπευθύνεται σὲ ὅλους τούς Χριστιανοὺς νὰ τὴ δεχόμαστε μόνο μὲ τὴν προϋπόθεση ὅτι θὰ γίνει δεκτὴ ἡ δική μας λογική. Γιατί οἱ Ἐκκλησίες ζητοῦν ἀπὸ τοὺς Ἀρχηγοὺς τῶν Κρατῶν νὰ κάθονται στὸ ἴδιο τραπέζι καὶ νὰ συζητοῦν καὶ νὰ δίνουν λύσεις στὰ σοβαρὰ προβλήματα τοῦ κόσμου, ἐνῶ οἱ Ἐκκλησίες ἀποφεύγουν τὸ διάλογο; Ποιὸν πείθουμε μὲ αὐτὴ τὴ συμπεριφορά μας!

Ἑπομένως ἡ ἐπαναφορὰ ἐκ μέρους τοῦ Πάπα Φραγκίσκου γιὰ τὸν συνεορτασμὸ τοῦ Πάσχα ἀπὸ ὅλους τούς Χριστιανούς, κατὰ τὴν ταπεινή μου ἄποψη, εἶναι μία θαυμάσια πρόταση γιὰ ἀδελφικὴ συζήτηση μεταξὺ τῶν Χριστιανῶν, γι' αὐτὸ καὶ ὁ Ἀδελφός του στὴν Ἀρχιερωσύνη, Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης κ. Βαρθολομαῖος ἀποδέχεται νὰ συζητηθεῖ».

Σχόλιον Ο.Τ.: Δὲν εἶναι θέμα νὰ γίνῃ δεκτὴ ἡ «δική μας», ὅπως ἰσχυρίζεσδε λογική, εἶναι θέμα νὰ ταπεινωδῆ κανεὶς εἰς τὶς ἀποφάσεις τῆς Α΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου. Ἡ ἐμπειρία σας φαίνεται ἀπὸ τὸ πῶς λειτουργεῖ τὸ Βατικανὸν σᾶς ἔχει προσδώσει κριτήρια, μὲ τὰ ὁποῖα δὲν μπορεῖτε νὰ ἀντιληφδῆτε τὴν Ὀρδόδοξον λογικήν, κατὰ τὴν ὁποίαν μία Οἰκ. Σύνοδος δὲν εἶναι ἕνας μηχανισμὸς ἐπισκόπων. Τὸ λάδος τοῦ Παπισμοῦ νὰ αὐξήσῃ τὸν ἀριδμὸν τῶν Οἰκ. Συνόδων ὡδήγησε ἀκριβῶς εἰς τὴν σχετικοποίησιν αὐτῶν, δηλ. εἰς τὸ νὰ ἐνστερνίζωνται κάποιοι τὸ βλάσφημον ὅτι «Πατέρες ἦταν ἐκεῖνοι, Πατέρες εἴμεδα καὶ ἐμεῖς καὶ μποροῦμε νὰ δεσμοδετοῦμε καὶ νὰ ἀναιροῦμε Συνόδους». Αὐτὴ ἡ κοσμιοκρατικὴ ἀντίληψις (εἶναι αὐτὴ ἡ ἰδία ποὺ ἔχει εἰσάγει τὴν ἐκκοσμίκευσιν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν χρησιμοποιῶντας τὴν ἱερωτέραν προκάλυψιν καὶ εὐδύνεται διὰ αὐτὴν ὁ Παπισμός), εἶναι ἐμφανεστάτη εἰς τὸ παράδειγμα τὸ ὁποῖον προσάγεται, ὅπου οἱ ἀρχηγοὶ τῶν κρατῶν φαίνεται νὰ μποροῦν νὰ συζητήσουν καὶ νὰ δίνουν λύσεις, ἐνῶ οἱ «Ἐκκλησίες» ὄχι. Βεβαίως καὶ ὁ Παπισμὸς δὲν εἶναι Ἐκκλησία ἀλλὰ εἶναι αἵρεσις, δι' αὐτὸ εἶναι ἄστοχος καὶ παραπλανητικὴ ἡ φράσις «ἀδελφός του στὴν ἀρχιερωσύνη», καδὼς δὲν ὑπάρχει ἱερωσύνη εἰς τὸν Παπισμὸν (ἐντύπωσιν προκαλεῖ ὅτι δὲν εἴπατε κ. Νικόλαε ὅτι εἶναι «ἀδελφός σας εἰς τὴν ἀρχιερωσύνη», ἡ ὑποτιδέμενη ἀρχιερωσύνη σας δὲν εἶναι ἰδία μὲ τοῦ Πάπα;). Τὰ κράτη συζητοῦν διότι ἔχουν νὰ λύσουν καδημερινὰ ζητήματα. Ἡ Ὀρδοδοξία νὰ δέσῃ πρὸς συζήτησιν τί; τὴν Ἀλήδειαν; Εἶναι ἐκ τοῦ κόσμου τούτου ἡ Ἀλήδεια; Ἄλλωστε, δὲν εἶναι ἀληδὲς ὅτι δὲν συζητοῦν. Δεκαετίες ὁλόκληρες γίνονται διάλογοι μέχρι καὶ ἀπαράδεκτοι διαδρησκειακοί, ὅμως τὰ ἀποτελέσματα εἶναι ἀρνητικά, διότι εἶναι εἰς βάρος τῆς ἀληδείας. Ἡ Ἀλήδεια δὰ σώσῃ τὸν κόσμον ὄχι οἱ «καδὼς πρέπει» συνεννοήσεις, ἀλλὰ ἡ Παπικὴ νοοτροπία ἔχει ἐμποτίσει τόσον πολὺ ὅλους τούς Παπικούς, ποὺ ἡ ἔννοια τοῦ «προσκοπισμοῦ» (τά καλά ἔργα) ὑπερέχει. Σᾶς συνιστῶμεν μὲ τὴ σειράν μας «νὰ ἑρμηνεύσετε μὲ ἀνοικτὸ πνεῦμα» τὸ «οὐ δικαιοῦται ἄνδρωπος ἐξ ἔργων νόμου» (Γαλ. 2,16).

-Στὴν Ἑλλάδα ὑπάρχουν ἀπὸ διάφορους κύκλους ἔντονες ἀντιδράσεις γιὰ τὶς συχνὲς ἐπαφὲς Βαρθολομαίου-Φραγκίσκου. Πῶς ἀπαντᾶτε σὲ ὅλα αὐτά;

«